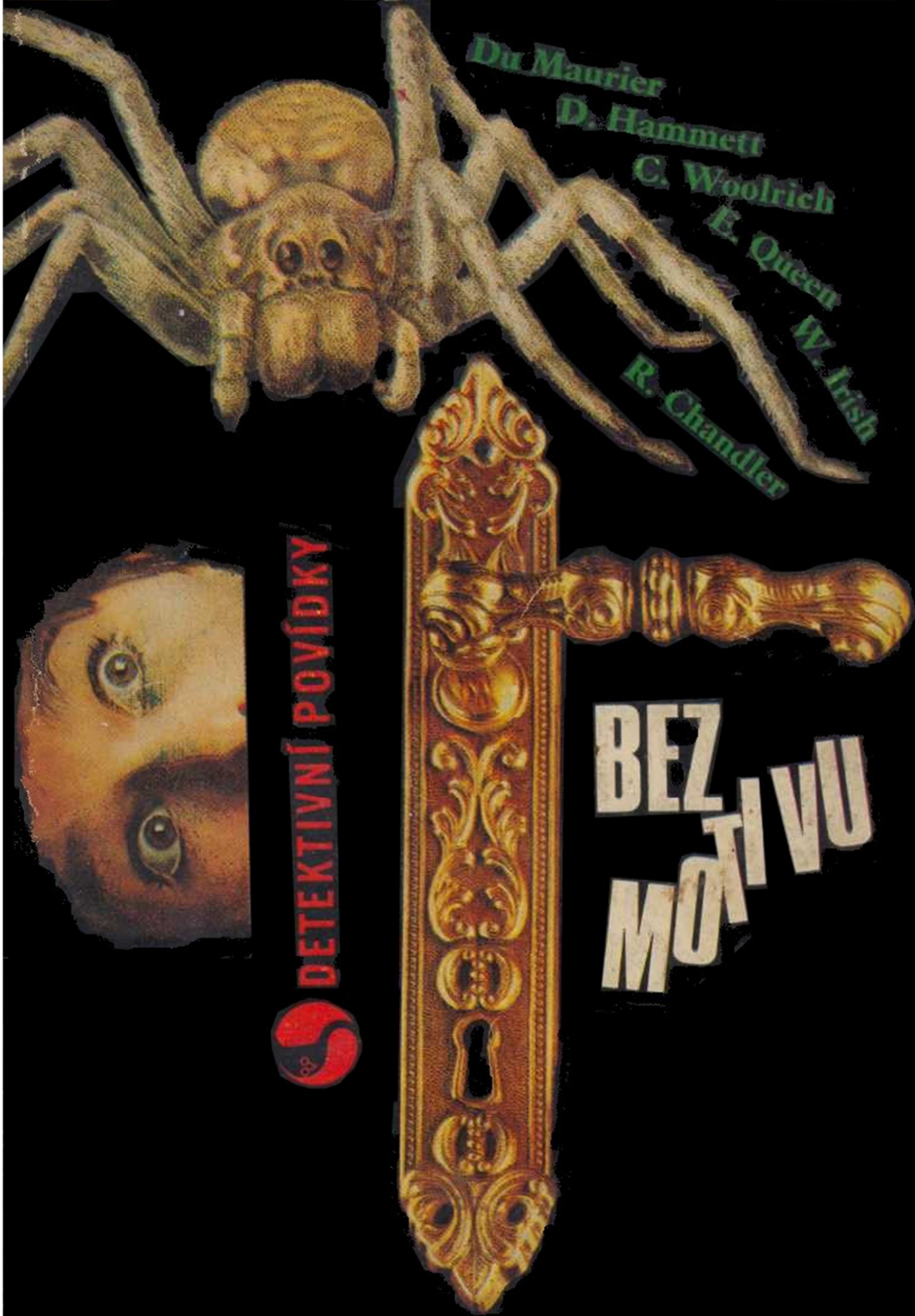

DETEKTIVNÍ POVÍDKY

BEZ MOTIVU

detektivní povídky

ORBIS
EDICE KOBRA
PRAHA

The Dancing Detective © 1946 by William Irish. Published by arrangement with J. B. Lippincott Company, Philadelphia and New York

No Motive © 1952 by Daphne du Maurier. Reprinted by permission of the author and Doubleday & Co. Inc. New York

The Adventure of the President's Half-Dime © 1947 by Little, Brown Comp. Reprinted by permission of the publisher.

Through a Dead Man's Eye © 1939 by Cornell Woolrich

Nevada Gas © 1934, 1936, 1939 by the Estate of Raymond Chandler

Translation © 1970 Jan Zábrana and František Jungwirth

Tančící detektiv

Když jsem vpadla dovnitř a pádila foyerem, Patsy Marino tam stál s hodinkama v ruce a kontroloval nám příchod. To von má ve zvyku. Jak mě zmerčil, mrknul na cibule radši dvakrát, aby to jako měl sichr, že mu jdou správně. Nebo to přinejmenším aspoň filmoval. Bylo to po kolika měsících prvně, co jsem přifrčela dost brzo, abych na sebe v klidu nasoukala večerní hadry a přepudrovala si ksicht, než napochodujem na parket.

Marino řek: „Co je s váma, nejste náká nemocná?“

Vodsekla jsem: „To vám člověk musí přinýst lékařský vysvědčení, aby tady moh bejt a vydělávat si na chleba?“ A uďála jsem na něho škaredej kukuč přes tu vopelichanou číču, co nosím kolem krku.

„Já se ptám akorát proto, že jdete včas. Fakt nejste marod?“ dušoval se ironicky.

„Bacha, abyste nebyl vy,“ vodpalírovala jsem ho, ale ne moc nahlas, takže to možná ani nezaslech. Koneckonců si u něho vydělávám na chleba.

V dupárně to vypadalo jak v márnici. To je před vosmou vždycky – aspoň to všichni říkaj. Nerozsvítili ještě ani „bludičky“ – to jsou ty červený matový světla na zdech, co tomu maj dávat echt atmosféru. V kukani taky ještě žádnéj hudběř nebyl, jen pět prázdnějch zlacenejch seslí a klimpr. A všech těch pět vysokejch voken, co vedou na plac, bylo votevřenejch, aby se to trochu proluftovalo. Vůbec jsem to tam nemohla poznat: člověk si tam taky jednou moh loknout čerstvýho povětrí!

Když jsem si to štrádovala zpátky do šatny, vysoký kramflíčky dutě cvakaly po prázdný dupárně, vod hlavy k patě

jsem se vodrážela v navoskovaný podlaze, a ten vodraz šel se mnou jak nákej duch. Měla jsem z toho úplně strašidelnej pocit, jako když ten večír dneska má bejt extra uhozenej. A vždycky, když tenhle strašidelnej pocit mám, tak ten večír fakt uhozenej je.

Nakoukla jsem dveřma do šatny a vypálila: „Hele, Julie, pročs na mě nepočkala, ty fajnovko?“ Víc už jsem ale ani nepípla.

Vona tam totiž nebyla. A jestli není ani na druhý straně, tak kde hergot může bejt?

Tam byla jedinež babka Hendersonová a četla si zejtřejší ranní vydání nějakýho toho senzačního plátku. „To je už tak pozdě?“ rejpla do mě, jak mě zblejskla.

„Nech si to,“ řekla jsem. „Stačí, když člověk musí jít do farchy a kručí mu v žaludku.“ Pověsila jsem tu svou vopelichanou číču na věšák. Pak jsem si sedla, zula si střevíčky, nasypala do nich trochu mastku a znova si je nazula.

„Když jsem sem šla, zaklepala jsem u Julie na dveře,“ řekla jsem, „ale nikdo se tam nevozval. Vždycky si před rachotou spolu děláme kafe. Já nevím, jak těch patnáct kol bez kofejnu přetluču –“

V tom momentě mi ale prolítlo hlavou šeredný podezření: co když mě Julie vypekla a na to kafe, co si s ní vždycky dávám, nešla naschvál? Vona totiž měla dovolíno vařit si kafe doma v pokoji, poněvadž tam maj požární schodiště, kdežto já si u sebe v pokoji kafe vařit nesmím. Pustila jsem to ale z hlavy jako hanebný podezření. Julie taková není, ta by dala každému košili z těla – jenže košili nenosí, tak teda aspoň podprsenku.

„Se z toho nestřílí, né?“ vodfrkla babka. „To nemáš prachy, aby sis to kafe zacvakala sama?“

Jasně, že jsem na kafe měla. Jenže zvyk je divná věc. Člověk si zvykne pít kafe společně s kámoškou... ále, nehodlala jsem se vo tom bavit s tou machnou.

„Mám takovej blbej pocit, jako kdyby se dneska večír mělo něco semlít,“ řekla jsem a uďála hrbatý ramínka.

„Se ví,“ řekla babka. „Třeba ti daj padáka.“

Uďála jsem na ni dlouhej nos a vrátila jsem se ke svému křeslu. Vona se zas začučela do těch svejch krváren. „V poslední době jsem nečetla vo žádnějch pořádnejch mordech,“ postěžovala si. „To je na draka, já si vobčas ráda zgustnu na ňáký žůžo vraždičce.“

„Zrovna si vo jednu koleduješ,“ uškříbla jsem se na ni do zrcadla.

Neurazila se, poněvadž byla na takový hecy zvyklá. „Bylas už tady, když se stal ten malér tý holce z jihu? No tý... myslím, že se jmenovala Sally.“

„To teda nebyla!“ vodsekla jsem. „Myslíš, že jsem tak stará jako ty? Že už sem chodím trsat sto let?“

„Jeden večír nepřišla do farchy a pak ji našli – to bylo, hnedka si vzpomenu.. Spočítala si to na prstech. „Před třema lety.“

„Nech si ty kydy!“ vokřikla jsem ji. „Mám už takhle náladu na pět facek!“

Jenže babka už byla v ráži. „No a pamatuješ na tu mladou holku – na tu Fredericksovou? Tý se to stalo akorát ňák předtím, nežs tady nastoupila, že jo?“

„Já vím,“ skočila jsem jí do řeči. „Pamatuju se na to, slyšela jsem vo ní všecko. Hele, dej si laskavě pohov a už to nevhovívej.“

Zapíchla si prst do koutku pusy. „Víš,“ zafuněla jak ňákej spiklenec, „já mám pořád takovej divnej pocit, že je vobě vodďál jeden a ten samej chlap.“

„No a jestli jo, tak teda vím, koho bych chtěla vidět příštího na řadě – jako třetí voběť,“ zpražila jsem ji namíchnutě. V tý chvíli našťestí do šatny vpadly vostatní holky z party, a tak měla s těma funebráckejma frkama utrum. Nejdřív přišla blondýnka, pak Raymonda, pak ta talijánská frajle a všechny vostatní – jenom Julie ne.

Řekla jsem: „Takhle pozdě teda nepřišla ještě nikdá!“ Žádná holka se mě ale nezeptala, vo kom vůbec mluvím. Těm to bylo fuk. Všecko volný. Prima parta.

Z dupárny se vozval trombón, takže jsem věděla, že hudbíři už jsou na place.

Babka Hendersonová vstala a zasomrovala: „Nejradši bych si teď dáchla ve vaničce s teplou vodou,“ – a vodkolíbala se.

Povotevřela jsem dveře na chodbu a vykoukla, jestli Julii neuvidím. „Bludičky“ – ty barevný reflektory už svítily na plný pecky a kunčafti si kupovali lístky na trsání. Všecky zjednaný tanečnice už tu byly – jenom Julie ne.

Někdo za mnou zavřeštěl: „Sakra, zavři ty dveře! Copak jsme tu někde za vejkladem?“v

„Na ty vaše utahaný kostry se vám každej vyflajzne, i kdyby mu dávali nádavkem servis!“ vodsekla jsem nepřítomně a ani jsem se nevotočila, abych se mrkla, kdo to na mě křičel. Dveře jsem ale zavřela.

Marino se přihnál po chodbě, zabouchal na dveře a hulákal:

„Na plac, dámy! Zač vás platím?“ A jedna holka mu vodštěkla: „To bych někdy taky ráda věděla!“

Hudbíři spustili s těma svejma inštrumentama takovej rambajs, že to muselo bejt slyšet vo šest ulic dál a muselo to přilákat všecky náhodný chodce. A jak se vobjevili kunčafti, měly jsme je už na starosti my. Padaly jsme jedna po druhý na plac a ta sranda, co nás tam čekala, byla horší než smrt. Já šla poslední. V tý chvíli se už taky roztočily kulatý zrcadla na stropě, a ty šajny a vodlesky dopadaly dolu na všecko jak stříbrnej déšť.

Marino řek: „Kam jdete, Ginger?“ – a ten když někoho takhle voslovil křestním jménem, tak to znamenalo, že to myslí vážně.

Řekla jsem: „Skočím brnknout Julii, abych věděla, co s ní je.“

„Tak na plac, na plac a vykouzlit pořádněj cukrblik!“ řek sprostě. „Vona přece ví, vod kolika se tu maká! Jak dlouho už u nás dělá?“

„Bude úplně v luftě, jestli jí dáte padáka,“ zaskučela jsem.

Poklepal si na hodinky. „Už ho má – má vejhazov už teď,“ řek chcíplým hlasem.

Věděla jsem, jak Julie ten flek tady potřebuje, a když si něco vezmu do hlavy, tak to taky udělám. Hasil si to ke mně nákej rozhicovanej swingař, taková ta pijavka, co se jí člověk nezbaví, jak se na něho jednou přicucne. Bylo mi jasný, že to je nákej potrhlej swingař, poněvadž si nakoupil řůru lístků, aby mu vydržely aspoň na tejden; protřelej chlápek si totiž kupuje lupeny návštěvu vod návštěvy, poněvadž ví, že takovejhle podnik může třeba přes noc vyhořet nebo kdoví co.

Drapla jsem vod něho lístek a utrhla kupón a Marino udál čelem vzad a vodpochodoval. V tu ránu jsem začala škemrat: „Mohla bych si ještě na moment vodskočit? Potřebuju si rychle někam zavolat. Za minutku mě tu máte, fakt.“

Chlápek řek: „Přišel jsem sem tancovat.“

„To je jen jedný kamarádce,“ vokecávala jsem ho. „Budu se na vás pak za to culit jak anděl. Fakt vám to vynahradím, ruku na to.“ Rychle jsem ho popadla za rukáv. „Nikam nechodte, zůstaňte tady!“

Telefon vzala Juliina bytná. Řekla jsem: „Už se Julie Bennetová vrátila domů?“

„Já nevím,“ řekla. „Od včerejška jsem ji neviděla.“

„Nemohla byste ji, prosím vás, někde splášit?“ žebronila jsem. „Vopozdila se do fachy a přijde vo flek.“

Marino mě zmerčil, vrátil se a zahalekal: „Myslím, že jsem vám řek jasně –“ ,

Zamávala jsem mu před ciferníkem kupónem vod lístku, „Já makám,“ řekla jsem. „Tohle jde z času toho džentlmena,“ a uculila jsem se na chlápka jak vořech, vočima i zubama, a dala jsem mu pacičku na lokejtek.

Srábek roztál jak zmrzlina v peci. Řek: „To je v pořádku, šéfe,“ a připadal si jak náramnej rytíř a já

nevím co ještě. Sedum centů z toho, co začáloval, už bylo v trapu.

Marino vodprejsk a bytná se vrátila z prvního štoku a řekla mi do telefonu: „Klepala jsem na ni, ale nikdo se tam neozývá. To ona asi bude někde venku.“

Zavěsila jsem a řekla: „Tý můj kamarádce se něco muselo stát. Doma neni a tady taky ne. Jak ji znám, tak by se jen tak nezdejchla, aby mi předtím něco neřekla.“

Srábkovi se začal ten samolibej vejraz vytrácet z ksichtu. Zavrtěl se a řek: „Tak budete tancovat, nebo tady chcete stát a vejrat jak na funuse?“

Drcla jsem do něho loktem. „Sbal si to a vystřel!“ štěkla jsem na něho netrpělivě. Zrovna když sebral kupón, kapela přestala hrát a začala promenáda.

Hodil po mně vočima jako pěckej křivák. „Deset centů v pekle!“ zasakroval a vodpochodoval najít si ňákou jinou.

Nikdy si s ničím nelámu hlavu, když už se to jednou stalo, a hlavně dávám majzla, abych na tom neproďála sama. Prostě jsem Julii brnkla, i když jsem se dověděla starou belu. Vrátila jsem se na parket a akorát jsem se v koutku duše modlila, aby pro mě nepřišel ňákej seladón, co měl k večeři česnečku.

Když pak byla už druhá pauza a Julie pořád nikde, bylo mi jasný, že už dneska večír nepřijde. Marino by ji už stejně nenechal makat, ani kdyby si to teď přihasila s jazykem na vestě, to bych za ni mohla orodovat jak bych chtěla – všecko marný. Pořád mi to ale vrtalo hlavou, říkala jsem si, co se jí tak asi mohlo stát, a ten nepříjemnej pocit, že ten dnešní večír bude ňákej uhozenej, ten jsem ze sebe nebyla štont setřást, ať jsem se na kunčafy culila jak jezule sebevíc.

Náladu mi nespravila ani ta studená oranžáda, co mi partneři kupovali vo pauzách mezi kouskama. Ale nemohla jsem je s ní poslat do háje, poněvadž Marino bral procenta z prodeje.

Ten večír byl jako většina vostatních, až na to, že mi tam chyběla Julie. Byly jsme větší kamarádky, než je mezi holkama v dupárně zvykem, poněvadž Julie nebyla žádná podraznice. A šly mi na nervy takový ty kecy, co musí člověk každé den vopakovat.

„Hele, hele, nohy na parket,“ říkala jsem celá umořená, „a taky se na mě nemusíte tak mačkat.“

„A co mám dělat – postavit mezi náma zed?“

„To ne, ale držet se na tři míle vod těla,“ vodsekla jsem, „a neprovozovat žádnou alpinistiku na rovný podlaze. Já nejsem žádnéj cvičnej terén pro horolezce!“ A mrkla jsem kolem sebe, jestli Marino někde nečumí.

Chlápek si dal pokoj. Většinou jsou to baby. Jenže na druhý straně, když si některá holka stěžuje moc často, šéf se začne vztekat, že mu vyhání kunčafy.

Bylo tak kolem půlnoci, když se tam vobjevili. To už jsem tvrdla na parketu tři a půl hodiny v jednom tahu – žádnéj voddechovej čas, nic takovýho. Ale jsou lidi, co si vydělávaj na živobytí horší fuškou. Co vám mám povídat. Věděla jsem, že je ke dvanáctý, poněvadž Duke, co kapelu diriguje, tam zrovna dal *The Lady is a Tramp* a já vím, jak má ty tři kousky seřazený za sebou, a můžu podle nich říct, kolik je hodin – jako námořník podle počtu ouderů lodního zvonu. V půl jedný se například hraje *Limelight Blues*.

Mrkla jsem po nich, když jsem je zblejskla ve foyeru, poněvadž kunčafci málokdy chodívaj takhle pozdě. To by jim už nezbylo moc času, aby si za svý prachy přišli jaksepatří na svý. Tihle byli dva: vobézní, nakynutej malej chlápek, jakejm říkáme panděráč, ale ten druhej, ten druhej byl sekáč. Žádnej dvoumetrovej snědej hezoun, byl spíš střední postavy, světlý vlasy a takový ty vostře řezaný rysy, ale kdybych vůbec ještě měla nákej ideál, tak by to byl chlápek jako von. Poněvadž už ale žádný ideály nemám, napíchla jsem si to do šatny, abych spočítala kupóny vod lístků, dokud je ještě pauza. Chtěla jsem se mrknout, kolik mi to dneska hodí. Braly jsme dva centy z každých deseti – na vODEVZDANÝ kupóny.

Pořád tam stáli ve foyeru a pak si zavolali Marina. Potom se všichni tři votočili a zavejrali po mně, zrovna když jsem už stála přede dveřma, a Marino na mě kejvnul prstem. Vyplula jsem k nim, abych zjistila, voč kráčí. Jako příští kousek měl Duke hrát rumbu a v koutku duše jsem si řekla: „Jestli vyfasuju ňáký nemehlo, tak mu to teda dám vyžrat.“

Marino řek: „Vemte si svý věci, Ginger.“ Pomyslela jsem si, ze si mě jeden z těch chlápků chce vodvíst, což je dovolíno, pokud si to kunčaft domluví se šéfem. Není to tak špatný, jak by se možná mohlo zdát, poněvadž člověk nemusí dělat, co dělat nechce, posedí s ním v nějakým hogo fogo podniku a poslouchá, jaký má ten chlápek trable. Se ví, jak říkám, záleží na člověku, aby věděl, na čem chce přestat.

Vzala jsem si tu svou vopelichanou čiču a napochodovala jsem k nim, zrovna když Marino říkal něco jako: „A budu za ni muset dát kauci?“

Vobézník řek: „Ale kdepak, potřebujem ji akorát, aby nám vosvětlila některý věci z minulosti.“

To mě teda trochu vyjukalo a tak jsem vyštěkla: „Proč mě chcete sbalit? Co jsem provedla? Kam mě povedete?“

Marino vodsek: „Voni chtěj jen, abyste je doprovodila, Ginger. Mějte rozum a dělejte, co vod vás budou chtít.“ Pak jim řek něco, co jsem ňák dobře nekapírovala. „Tenhle podnik z toho laskavě zkuste vynechat, mládenci, jo? Už půl roku na něm jen prodělávám.“

Vlíkla jsem se mezi nima jak vovce vedená na porážku a čučela jsem z jednoho na druhýho. „Kam mě chcete vodvíst?“ začala jsem jamrovat, když jsme padali po schodech.

Jenže voni se vymáčkli, až když jsme seděli v taxíku. „K Julii Bennetové, Ginger.“ Hádám, že jim to řek Marino – jak se jmenuju.

„Co provedla?“ škytla jsem.

„Můžeš jí to vyklopit rovnou, Nicku,“ řek ten vobézník. „Jinak se nám sesype, až tam dorazíme.“

Nick řek s pekelným klidem: „Tu vaši kamarádku Julii potkalo nějaký neštěstí, slečno.“ Zvednul prst a piánko si jím přejel po krku.

Sesypala jsem se z toho rovnou v tom taxlu; vobézník mě špatně vodhad. „To není možný!“ zaskučela jsem a chytla jsem se za hlavu. „Ještě včera večír jsme trsaly na parketě spolu. Včera v noci jsme se touhle dobou chechtaly v šatně při cigaretě! To není možný! Julie byla má jediná kamarádka.“ Dala jsem se do breku jak dvouletej špunt a šminka se slzama mi kapala na podlahu taxíku.

Ten Nick byl nejdřív hrozně zařezanej, ale nakonec vytáh z kapsy vobrovskej šňupák a řek: „Vemte si tohle, slečno.“

Šnuptychl byl pořád ještě v provozu, když jsem mezi nima vystupovala po schodech penziónu. Vzpaatovala jsem se až přede dveřma. „Vona je tam – je pořád ještě tam?“

„Nebojte se, nebudete se na ni muset dívat,“ konejšil mě ten Nick.

A taky jsem nemusela, poněvadž vona už tam nebyla, ale bylo to horší, než kdyby tam byla. Kristepane, to prostěradlo s takovým dlouhým štráfem krve, jako kdyby tu někdo nějaký kuře – Zapotácela jsem se a vobejmula rukama to, co bylo nejbliž. Náhodou to byl zrovna ten Nick. Stál tam tak nějak bez hnutí, jako kdyby se mu to docela zamlouvalo. Pak zavrčel: „Měl bys ten hnus někam uklidit!“

Když jsem se zmátořila natolik, že mohli začít s vejslechem, nebylo to nijak moc přísný. Chtěli akorát vosvětlit všelijaký věci z její minulosti, jak řekli už předtím. „Kdy jste ji viděla naposled živou? Měla hodně známejch – víte přece, jak to myslíme? Měla nějakou známost?“

„Rozešla jsem se s ní před domovníma dveřma včera v noci vo půl druhý,“ řekla jsem. „Šly jsme z podniku domů šourem, hned jak program skončil. Známosti vona nepěstovala. Žádný rande po programu si s partnerama nesmlouvala a já taky ne.“

Sotva jsem tohle kecla, Nick povytáh levý vobočí jak teriér, když našpicuje slechy. „Nevšimla jste si, jestli vás někdo nesledoval?“

„V naší branži jsme na to zvyklý, ale vono to ty vošousty baví vždycky tak akorát pět bloků – no a my bydlíme vod podniku dobrejch deset domovních bloků.“

„To chodíte každou noc domů pěšky? Když jste předtím byly celej večír na nohou?“ zeptal se vobézník vykuleně.

„Myslíte, že si při našem vejždělku můžem dovolit taxíka? Ale že nás včera v noci nikdo nesledoval, to teda přísahat nemůžu, poněvadž jsem se ani nevohlídla. Když to člověk udělá, bere se to jako pozvání.“

Nick řek: „To si musím zapsat za uši.“ Řek to tak nějak nepřítomně.

Sebrala jsem kuráž a vykoktala jsem: „Stalo se to – stalo se to tady uvnitř?“

„Bylo to trochu jinak: když jste se s ní rozloučila, vona šla pak ještě jednou ven –“

„Já ji znala líp –“ vyjekla jsem. „Halejte, s tímhle si na mě nezačínajte, vy jeden bublino, nebo vám něco hodím na hlavu!“ A rozpráhla jsem se po něm tou číčkou, co nosím kolem krku.

Popad nějakou krabičku a zatřepal mi s ní před ciferníkem. „Vypadla ven pro tohle,“ řek. „Pro aspirin! Dejte si pohov a nevykládejte nám něco jinýho, poněvadž jsme si to už zjistili v lékárně s celonočním provozem na Šestý ulici!“ Párkrát se zhluboka nadejchnul, vovlád se a znova si dřepnul. „Vyšla si ven, ale buď byla tak líná nebo takovej lajdák – nezamkla za sebou domovní dveře; strčila pod ně jen kousek složenýho papíru, aby se nezabouchly, než se vrátí. Během těch pěti minut, možná to ani tak dlouho netrvalo, někdo, kdo ji pozoroval z druhý strany ulice, vklouznul do baráku a počíhal si na ni nahoře v chodbě. Byl moc mazanej na to, aby ji přepadal na ulici – tam by mohla přinejmenším aspoň vykřiknout.“

„Jak vo ní moh vědět, že se hned vrátí?“

„To mu mohly prozradit ty nezamčený dveře; v lékárně nám pověřili, že tam přišla kompletně voblečená, ale byla naboso, na nohou měla jen slipry. To tomu vrahovi jistě taky neušlo.“

„A proč teda nevykřikla tady v baráku, když v sousedních cimrách spí plno lidí?“ divila jsem se nahlas.

„Schmátnul ji asi moc rychle, neměla na to čas – zmáček jí krk, když votvírala dveře do pokoje, vtáh ji dovnitř, dveře zaklap a za nima ji uškrtil. Potom ale ten vrah nezapomněl, že musí posbírat tablety aspirinu, poněvadž se vysypaly, jak jí ta krabička vypadla z raky. Jednu tabletku ale přehlíd a tu jsme našli. Sotva by si brala aspirin přede dveřma. No a z toho víme, jak to probíhalo.“

V jednom kuse jsem před sebou viděla to prostěradlo, i když teď bylo skovaný. Nemohla jsem si pomoci, nechtěla jsem to vědět, ale přitom jsem se to dovědět musela, „No ale, když ji uškrtil – vodkud se tu pak vzala všechna ta krev –“ řekla jsem zvadle.

Všimla jsem si, že vobézník sklapnul chlebarnu. A už ji nevotevřel, jako když mi nechce dopovědět ten zbytek – a navíc udál ksicht, jako když mu samotnému přišlo mdlo. Voči ho ale prozradily. Já bych mohla klíďo dělat detektiva sama, poněvadž všechno vostatní jsem si dala dohromady z toho, když jsem merčila, jak mu jezděj voči po cimře.

Nevěděl, že ho tak sčihuju, to by se byl po tý cimře tolik nerozhlížel.

Nejdřív se vočima zastavil u malýho přenosnýho gramofonu, co tam měla stát na stolku. Když se na tom gramci použilo bambusový jehly, dalo se na něm hrát i hodně pozdě v noci, docela piánko, aby to nikdo vodvedle neslyšel. Víko gramce bylo zdvižený a jehla nasazená na desce byla napůl roztřepená, jako když s ní někdo přehrával šíleně dlouho.

Pak tím pohledem uváz na kousku papíru. Leželo na něm vosům nebo deset novejš lesklejš deseticentů; napadlo mě, že tam takhle na tom papíře ležej jako důkaz. A na některejch těch mincičkách byly malinký hnědý flíčky. Pak mu nakonec voči sklouzly na koberec, kterej placama, hlavně při vokrajích, vypadal jako přežehlenej, jako kdyby po něm někdo vlík něco těžkýho a bezvládnýho.

Chytla jsem se rukama za hlavu a znova jsem se z toho div nepomátla hrůzou. Vyhrklo to ze mne, poněvadž jsem čekala, že mi to začne vyvracet, jenže to von neudál, a tak to asi byla pravda. „Vy jako – vy si myslíte, že s ní ten hajzl tancoval ještě pak, když už byla mrtvá? A že jí za každěj taneček dal deseticent, vždycky, když gramec dohrál kousek – a zároveň ji přitom bodnul?“

Žádnej nůž tam nikde nebyl, to ho už asi nejspíš poslali pryč na sejmutí vobtisků prstů, nebo taky možná, že ho vrah vodnes s sebou.

Stačilo mi pomyslet na to, co se asi v týhle cimře dělo, na ten taneček s mrtvou... Věděla jsem akorát, že chci pryč, že musím vypadnout někam na luft, že tam nemůžu zůstat, že se z toho zcvoknu. Ale než jsem vypadla s Nickem, co mě přidržoval za lokejtek, nevydržela jsem to a mrkla jsem na ten nápis na gramofonový desce. Byl to „C h u d á k m o t ý l e k“.

A než jsem vyklopejtala ze dveří, špitla jsem ještě: „Tu desku tam vona nenasadila. Neměla ji ráda, říkala, že je to dojárna. Pamatuju se, jak jsem tu s ní jednou byla a začla jsem si tu desku přehrávat, a vona gramec stopla; řekla, že ji to krká, a chtěla tu desku hned na fleku rozflákat, ale to jsem jí tehdá zarazila. Měla mužskejch a všech těch pomilovávaček až po krk a tohle je takovej sladáček cajdák, kterej fakt nesnášela. Beton, že si tu desku sama nekoupila, všecky ty desky byly u toho gramce už když jsme ho koupily z druhý ruky.“

„Tak aspoň známe j e h o voblíbenej šlágr, jestli nám to bude něco platný. Když tu desku nesnášela, tak by měla ležet

někde vespod pod vostatníma, a ne nahoře. Dal si tu práci, aby desky prohrabal, a vychmát si něco podle svého vkusu.“

„A přitom ji držel v náručí! Mrtvou!“ Tohle pomyšlení bylo nejhorší ze všeho, ke vši tý vostatní hrůze. Vlákli jsme se dolů po schodech a já měla pocit, že přízemí letí proti mně. Cejtla jsem, jak se v té chvíli Nickova paže zaklesla kolem mě jako kotva a pak jsem se sesula repete. A to bylo prvně v životě, co mi nevadilo, že na mě šahá nákej chlap.

Když jsem zas začla mžourat kolem sebe, podpíral mě na sesličce v malý noční jídelně v naší ulici a držel mi u pusy hrnek s kafem.

„Jak vám je, Ginger?“ řek medově.

„Fajn,“ řekla jsem a pocíntala jsem si tím kafem sukni. „A jak vám, Nicku?“

No a tímhle vejšplechtem pro mě zhasla ta noc, co v ní byla zamordovaná Julie Bennettová.

Druhej den večír jsem si v podniku připadala pekelně vopuštěná. Přihnala jsem se pozdě, zařezaná a nenaložená, ale Marino mi ten večír prvně nepráskal nad hlavou karabáčem. Dost možný, že se hnulo srdce i v něm. „Ginger,“ řek mi, když jsem fofrovala kolem něho, „nikomu ani slovo vo tom, co se tu včera stalo. Kdyby se vás někdo ptal, tak vo těch policajtech nic nevíte. Zabílo by mi to podnik.“

Dirigent Duke mě zmáčk cestou do šatny. „Hele, něco jsem zaslech, že prej tě včera v noci vodvedli,“ začal se vybavovat.

„Nikdo nikoho nevodved, máničko,“ vodpálkovala jsem ho. Byl to takovej štráfek s dlouhejma vlasama až na krk, a proto jsem mu tak řekla.

V šatně mi chudinka Julinka chyběla ještě víc než na place, poněvadž tam kolem sebe mám fůru lidí a kapelu, co vaří, že z toho praskaj bubínky. Když jsem si před zrcadlem pudrovala ciferník, měla jsem pocit, že vona je vedle mne. Na ramínku na šaty bylo pořád ještě načmáraný inkoustovou tužkou její jméno.

Babka Hendersonová tekla blahem a měla takovej kopec kydů, že člověk nemoh ani na moment nad něčím přemejšlet.

Místo vobvyklýho jednoho měla dneska ty svý senzacechtivý plátky hned dva a znala je nazpaměť slovo vod slova. Nakláněla se holkám přes ramena a hučela jim do uší: „A když ji našli, tak měla na každým voku desetacent a třetí měla na puse a taky do každý dlaně jí strčil jeden a zmáčk jí kolem nich prsty, to si představte! Slyšely jste, holky, někdy něco podobnýho? Páni, ten teda musí jet po ženskejch jak fialověj ďábel –“

Votevřela jsem dveře dokořán, vopřela jsem se jí nohou vo nejjížnější část páteře, a vyrazila jsem ji. Za posledních dvacet let sichr vodnikud takovým tempem nevypadla. Vostatní holky po mně mrkly a pak jedna po druhý, jako kdyby chtěly říct: „Ta je dneska nááká fajnová!“

„Padat! Padat! Na plac! Zač vás, hrome, platím?“ zařval Marino u dveří. Z dupárny se vozvalo šmrncání kapely, seřadily jsme se jak trestankyně a další uhozenej večír začal.

Vrátila jsem se do šatny při desátý pauze (to hráli zrovna *D i n a h a N e m á š z á m e k , m i l á č k u ?*), abych si na moment protáhla kotníky a dala si pár šluků. Juliin duch tam pořád vobcházel kolem. Pořád mi zněl v uších ten její hlásek z předminulý noci. „Škrtni mi, Gin. Musím se na chvilku ulejt z parketu před tou míchačkou na beton. Jdou na mě z něho mrákoty. Tři oukroky doprava, jako když trénuje rozběh na skok dalekej. Už jsem na něho chtěla zařvat: »Šmarjájosef, chlape, tak kdy už skočíš?«

A já: „Proč držíš tu ruku takhle vobráceně? Copak jsi tancovala po stropě?“

„To mi ji tak drží von. Vyvrátí mi dlaň a zakreje ji tou svou prackou. Takhle – koukej. Div mi ji nezlámal v zápěstí. A hale, co mi udál tím svým prstýnkem.“ Předvedla mi modřinu velkou jak malina.

Když jsem tam teď v tom dušičkovým světle seděla tak sama, řekla jsem si v duchu: „Vo co, že to byl ten samej chlapi? Ten, co s ní tancoval! Že jsem si ho vo chloupek líp neprohlídla! Že mi ho Julie sakra líp nevokázala! Jestli měl plezír z toho, že jí dělá bolest,

když byla ještě naživu, tak z toho taky musel mít plezír, když s ní trsal a vona byla už studená.“ Cigareta měla šmak jak zapařený seno, zahodila jsem ji a trapem jsem vylítla z šatny, abych už zas byla zpátky mezi lidma.

Někdo mi vrazil do ruky lupen, vodškubla jsem kupón, ani jsem nezvedla voči. Až na druhým konci parketu se mi najednou u ucha vozval známej hlas: „Jak se máte, Ginger?“

Zvedla jsem voči, a když jsem viděla, kdo ten můj partner je, řekla jsem: „Co tu děláte?“

„Jsem tu služebně,“ řek Nick.

Šáhla na mě smrt a votřásla jsem se do rytmu kapely. „Vy myslíte, že von se tu znova vokáže – po tom, co proved?“

„Je to ten vrah z tančírén,“ řek Nick. „Zabil Sally Arnoldovou a to děvče Fredericksovic, vobě z vašeho podniku, a mezitím ještě zamordoval jednu holku v Chicagu. Votisky prstů na těch gramofonovejch deskách u Julie Bennetťový jsou totožný s votiskama z vobou těch případů, a v tom třetím případě – kde jsme žádný votisky nenašli – měla ta holka v zaťatý dlani deseticent. Dřív nebo pozdějc se ten vrah vokáže znova. V každý tančírně v celým městě je vod dnešního večera jeden náš člověk. A nevodejdem, dokud se ten chlap neobjeví.“

„Vodkuď víte, jak vypadá?“ zeptala jsem se.

Přeřáli takt, než se znova vozval. „To právě nevíme,“ zavrčel votráveně. „To je právě ten malér. V houfu je neviditelnej každej! Víme akorát, že si nedá pokoj, dokud ho nechytne!“

Řekla jsem: „Byl tady tu noc, byl s ní na parketě, tu noc, než se to stalo – na to vezmu jed!“ A kapánek jsem se na něho přimáčkla tajlí – páni – já, která si vždycky každýho držela vod těla! Vyzvonila jsem mu taky, jak jí ten chlap udál prstenem modřinu, a že jí tak zvláště zkroutil ruku a že moc divně tancoval.

„No aspoň něco,“ řek a nechal mě stát na place a šel telefonovat.

Při dalším kousku ale pro mě Nick zas přišel.

Potom řek: „Tak s ní teda na beton tancoval von. Našli jí na ruce čerstvou modřinu, vytlačenou prstenem, kousek stranou vod tý první – tu už nebylo skoro ani vidět. A tu druhou modřinu jí udál, až když byla po smrti, poněvadž ta jí zůstala – v mrtvý kůži se nezatáhne ani vpich po špendlíku. Šéf mi říkal, že ten slabej votisk vylili voskem a vofotografovali přes zvětšovací sklo. A tak teď víme, jakej prsten ten chlap nosí. Je to pečetní prsten, má tvar štítu s dvěma malejma kamínkama, jeden v pravým horním rohu a druhej v levým spodním.

„Byly na něm ňáký iniciály?“ vydejhla jsem celá vyjevená.

„To teda nebyly, ale víme něco lepšího. Nemůže ten prsten sundat, jedině kdyby si ho dal u zlatníka přepilovat. A to von se teď bude bát udělat. Fakt, že se jí prsten tak hluboko vmáčk do ruky, dokazuje, že ho vrah nemůže sundat, že je zarostlej do masa, poněvadž jinak by měl prsten nějakou vůli – při tom přitlačení by se ten mrňavej štít musel aspoň trošku povotočit.“

Šláp mi na nohu a zvopakoval to: „Tak teď víme, jak tancuje, víme, že má rád šlágr C h u d á k m o t ý l e k , a víme, jakej prsten nosí. A víme taky, že se dřív nebo pozdějc vrátí.“

To bylo všecko fajn a vobrovský, jenže jsem musela dávat bacha, aby mi neublížil na zdraví: páni, ten mi teda dupal na haksnyl Pípla jsem jen tak bokem: „To ho ale nemůžete dost dobře merčit, když v jednom kuse trsáte na place, né?“

„To se jen zdá, že nedávám bacha. Kdybych stál zádama ke zdi, byl bych hned pekelně nápadnej. Zvěřil by mě na míli daleko a v tu ránu by vzal roha. To, co jsem vám řek, si nechte pro sebe, nevykládejte to dál. Váš šéf vo tom samozřejmě ví, ale ten má sám zájem na tom, aby nám pomáhal. Takovejhle vrahoun mu může udělat pěknou díru do příjmů.“

„Já mlčím jak hrob, to vám garantuju,“ řekla jsem. „Ty vostatní holky mě tady vůbec nezajímaj. Julie byla jediná, s kterou jsem tak trochu kamarádila.“

Když byl večír u konce a vypadla jsem po schodech na ulici, Nick tam vočumoval ještě s řákejma jinejma chlápky. Šel ke mně, zavěsil se a vodváděl si mě, jako kdybych byla jeho saze.

„Hele, co to na mě hraje?“ řekla jsem.

Řek: „To já akorát, abysme nevypadali tak podezřele.“

„Fakt nekecáte?“ řekla jsem spíš sama pro sebe a zamrkala jsem, ale dávala jsem majzla, aby to neviděl.

Všecky vostatní noci se týhletý na chlup podobaly, a že jich bylo hezkejch pár. Sedm, čtrnáct, jednadvacet. Ani jsem se nerozkoukala a vod Juliiny smrti utek měsíc. A žádná stopa, kdo ten vrah byl, kde je teď, jak vypadá. Tenkrát tu noc si ho nevočíhla živá duše, v podniku bylo moc natřískáno. A vobtisky prstů samy v o sobě nevedly k ničemu.

Vo Julii už dávno nekydali v novinách, její jméno už nepadlo ani při tom každodenním klábosení v šatně a za řákej čas se na ni zapomnělo, jako kdyby nikdá nežila. Vzpomínala jsem na ni jedině já, poněvadž to bejvala má kamarádka. A taky Nick Ballestier, poněvadž na tom případu makal. A vobčas možná i babka Hendersonová, poněvadž ta je na ty hrůzostrašný mordy speciálně vysazená. Ale kromě nás tří už po ní ani pes neštěk.

Ty Nickovy nadřizený na kriminálce to asi vzali za špatnej konec, ten dojem to na mě aspoň d'álo. Ne teda, že bych mu něco takovýho vykládala, na to mě neužije, a nakonec by se mi moh ještě vysmát. Nick by nejspíš řek: „No jasně! Saze z nachtlókálu toho ví vo praktikách policejního pátrání víc než komisař! Tak proč si tam hergot nezajdete a jaksepatří jim to nevytmavíte?“

Já si totiž myslím, že ty dupárny nemuseli tak vyštafírovat fízlama hned vod začátku, v těch prvních pár tejdnech po vraždě. Prostě to ze začátku přeháněli. Ať už ten vrah byl maniak nebo ne, každému přece muselo bejt jasný, že takhle brzo po tom mordu si to nikam nepřihásí. Policajti si klíďo mohli dát lehy a těch prvních pár tejdnu

nemuseli žádný čmuchaly nikam posílat. Vrah by! v tý době zalezlejš a nikde se nevokazoval. Teprv tak asi za měsíc, to byla podle mne ta pravá doba, kdy to měli spustit s tím hlídkováním. Jenže voni to uďáli úplně vopačně. Nick tam u nás celej měsíc tvrdnul každou noc. Pak si to vždycky přišel vomrknout jen tak příležitostně, každej druhej večír nebo tak, a nikdá nezůstal až do konce programu.

Nakonec mi došlo, že už ten případ pustil k vodě a že tam chodí už jen tak – no, kvůli tý atmosféře. Jednou jsem to na něho zničehonic vypálila. „Hele, vy sem ještě pořád chodíte služebně?“

Zčervenal jak rak a lezlo to z něho jak z chlupatý deky: „No, voni nás z tohohle případu už vlastně vodvolali. Vobčas sem zapadnu, poněvadž – poněvadž jsem si tady na to za tu dobu zvyk nebo co.“

„Fakt?“ řekla jsem si spíš sama pro sebe. Vcelku mi to bylo dost volný, akorát že trsat se stejně nenaučil a pořád se mnou šmejkal sem tam po place tak, že to nebylo žádný gusto. Připadal mi vždycky jak špeditér, když kormidluje po cimře s almarou.

„Nicku,“ dodala jsem si konečně kuráž jednou večír, když mi zas podupal špejle těma svejma haksnama ráže pětáctyřicet a když jsem viděla, že je žhavej na další kolo, „dělejte si detektiva třeba přes celej tenhle lokál, jenom už prosím vás se mnou netancujte, já už to nevydr.“

Zaculil se jak jezule, co snímá hříchy světa. „To fakt tancuju tak nemožně?“

Chtěla jsem to trochu zaretušovat cukrblikem. Když se mnou zrovna netancoval, cejtla jsem se s ním moc fajn.

Když se tam pak pár příštích nocí nevobjevil, napadlo mě, jestli jsem toho třeba neřekla moc a jestli se na mě nenamích. Přitom jsem ale měla pocit, že takovej habán nemůže bejt žádná citlivka skrzevá to trsání a v jinejch věcech nejspíš taky ne. Stejně jsem si to ale vyčetla:

„Doprčic, ženská, co se to s tebou děje? To už seš tak háklivá? Kolikrát sis říkala, že se těmhle launám nesmíš poddávat?“ A tak jsem schmátla nejbližší lupen, uškubla jsem kupón a zašveholila: „Račte se zavěsit, pane, já jsem vaše partnerka.“

Tu noc jsem to nějak přeflákala, ale hned příští večír jsem zas měla stejnej strašidelnej pocit jako t e n k r á t – jako že to zas bude nějaký pěkně uhozený. A vždycky, když na mě tenhle strašidelnej pocit sedne, tak ten večír pak fakt uhozenej je. Bulíkovala jsem sama sebe, že je to tím, že tady není Nick, ale bylo to na draka. Byla jsem už prostě na něho zvyklá, tím to bylo, a von sem teď přestal chodit – no a co má bejt? Jenže ten všiváckej pocit ze sebe ne a ne setřást. Jako že se zas něco semele, než tenhle večír skončí. Něco moc šerednýho.

Babka Hendersonová dřepěla v šatně a vejrala do ranního plátku. „Poslední dobou se zas po mordech slehla zem,“ zaskuhrala votráveně. „Hrom do toho, já si na ně tak potrpím, a kde nic tu nic!“

„Dej si pohov, krvavej upíre!“ vodsekla jsem. Sundala jsem si střevíčky, nasypala do nich mastek a zas jsem si je nazula. Přicválal Marino a zabušil na dveře. „Na plac, ulejkvy, na plac! Zač vás platím?“

Jedna holka zapištěla: „To bych taky ráda věděla“; dirigent Duke začal šimrat klimpr po klapkách, no a my napochodovaly husím pochodem – já poslední – na plac a ta sranda, co nás tam čekala, byla horší než smrt.

Po prvním srábkovi jsem nehodila ani vokem, jen jsem jak slepá čučela na ty tři knoflíčky, co měl na košili. Na to už jsem byla zvyklá, poněvadž ten rok ta knoflíčková móda moc frčela. Většinou byly bílý, ale někdy modrý a vobčas taky do fialova. Vzorek na šlajfce se ten rok taky měnil, jenže tím to haslo.

Osud mi za miláčky dal
jen otrapy a krysy z přístavu ...

„Co tak smutně, krásná slečno?“

„Bejt na mým místě a vidět to mejma vočima, tak by vám taky nebylo do zpěvu.“

To ho uzemnilo. A pak se zas začla vodvazovat kapela.

Duke tam frknul waltz a to mi ňák neštimovalo. Nehrálo to s tím mým časovým rozvrhem. Tímhle časem už měli pálit takovou tu poloswingovou směs. ňák ty kousky zpřeházeli, to bylo vono. Možná taky, že si ňákej srábek poručil něco zahrát. Při waltzu zhasínaj ty bludičkový světla a místo nich se rozsvítěj modrý žárovky, celá dupárna se potopí do šera, a ty stříbrný šajny a vodlesky ze zrcadel jako když pršej.

S těma bílejma knoflíčkama do kosočtverce jsem už tancovala; vzpomněla jsem si na tu pletenou šlajfku s nesepnutejma koncema. Neměla jsem chuť mrknout mu do ksichtu, co bych se vobtěžovala zvedat hlavu. Pobrukovala jsem si pro sebe tu melodii, abych ňák vytížila prázdnou myslivnu. Pak se mi zničehonic začly vybavovat slova a v momentě mi došlo, že k tý melodii patří **C h u d á k m o t ý l e k s e n a d k y t i č k o u s k l á n í .**

Ruku jsem měla dřevěnou, ten srábek mě držel ňák moc divně. Zkusila jsem mu ten stisk vyviklat, ale zmáček mi ruku ještě víc. Zkroutil mi ji dólu a mačkal dozadu...

O k a m ž i k y t o n o u v h o d i n á c h –

Himlhergot, jestli mi něco na světě vadí, tak je to chlápek s prstenem, když mi ho mačká do ruky! A trsat waltz neuměl vůbec. Tři takový srandovní oukroky doprava – a znova a znova. Šel mi s tím pekelně na nervy. „Šmarjájózef, chlape, tak kdy už skočíš?“ – vozval se mi vodněkud z pravěku v hlavě Juliin hlas. Musela nejspíš kápnout taky na takovýho –

A u m ř í t m u s í , c h u d á k m o t ý l e k !

Přelít mi mráz po zádech a v tu ránu jsem byla pekelně vynervovaná. Pořád jsem si pro sebe vopakovala: „Nezvedej voči, proflákneš se.“ Vejrala jsem na tu pletenou šlajfku

s nesepnutejma koncema. Pak jsme se vod sebe vodpíchli, votočil se zádama ke mně a já k němu a bez řečí jsme šli každej na jinou stranu. U nás tanečníci neděkujou, poněvadž si za tanec začálovali.

Počítala jsem do pěti a pak jsem mrkla přes rameno, abych vlastně vůbec věděla, jak vypadá. Ve stejným momentě se von vohlíd taky a třískli jsme vočima vo sebe. Povedlo se mi vykouzlit cukrblik, jako že po něm vejrám proto, že se mi líbil a že jako věřím, že si spolu ještě zatancujem.

Na ciferníku nic napsanýho neměl, aspoň na první vomrknutí ne. Nevypadal vo nic hůř než ty vostatní srábci tady. Mohlo mu bejt tak asi kolem čtyřiceti, možná pětačtyřicet, vlasy měl ještě jak havran. Nák tak zadumaně si mě taxíroval, nic víc. Ten můj falešňáckej cukrblik mi ale nevrátil, možná že to prokouk. Voba jsme se zas votočili a každej jsme si šli po svým.

Mrkla jsem na ruku, abych viděla, proč jako mě tak bolela. Dávala jsem majzla, abych ji nezvedla, dávala jsem majzla, abych nesehnula hlavu – pro případ, že by mě ještě pořád merčil. Jen jsem tak na tu ruku mrkla. Byla na ní červená votlačěnina velká jak malina – tam, co mi celou dobu mačkal prsten. To mi tak akorát stačilo, abych ani nepáchla do šatny, poněvadž tam bych byla sama. Z toho fleku, kde jsem stála, fixovala jsem vočima Duka, a když po mně kouk, kejvla jsem na něho a na momentík jsme se tam u zdi jako náhodou sčuchli.

„Proč jsi ted'kon hrál C h u d á k m o t ý l e k ?“ zeptala jsem se ho.

„To bylo na vobjednávkú,“ řek.

Řekla jsem: „Hele, na nikoho nevokazuj a moc se nerozhlížej, ale kdo si to vobjednal?“

Vybalil to na mě v tu ránu. „Ten chlap, co s tebou trsal poslední dva kousky. Proč to chceš vědět?“ Neřekla jsem na to nic a von pak řek: „No jo, mně je to jasný.“ A přitom mu to vůbec jasný nebylo. „Tak ber, vyděračko,“ řek a podal mi dva a půl dolaru – šel na holport – ten chlápek mu musel

zacvaknout pět babek. Duke myslel, že z něho chci vyrazit provizi. Ty prachy jsem brala. Bylo na draka něco mu vykládat. Co von moh dělat? Pomocť mi moh akorát Nick Ballestier. Jeden ten dolar jsem rozměnila u stánku s oranžádou, abych měla nikláky na telefon. Pak jsem se piánko a jen tak jako když nechumelí sunula k telefonu. Byla jsem už skoro u něho, když kapela začla znova hrát!

A v momentě zas ten srab stál vedle mně. Sichr se celou tu dobu držel někde v závěsu.

„Měla jste někam namiřeno?“ zeptal se.

Měla jsem dojem, že šlehnul vočima po telefonu, ale tak docela jistá jsem si tím nebyla. Tutově jsem věděla akorát jedno – že v těch vočích už není žádnej zadumanej pohled, že je v nich jasný rozhodnutí.

„Ale... nikam,“ řekla jsem schlíple. „Jsem vám k dispozici.“ Pomyslela jsem si: „Kdybych ho tak tady mohla ještě zdržet, možná že se Nick přece jen vobjeví.“

Když jsme pak dokorzovali skoro na plac, řek najednou: „Necháme toho, co říkáte? Co kdybychom si šli na chvilku sednout někam do nějakého lokálu?“

Tvářila jsem se celá říčná, ale byla jsem vyjukaná jak poledne. Řekla jsem: „Jenže já už vám utrhla ten kupón vod lístku, nechcete si dotancovat aspoň tenhle kousek?“ Udála jsem na něho ten nejmedovější kukuč, ale von na to nezabral. Votočil se a zvednutou rukou si nadirigoval Marina, poněvadž když mě chtěl vodvíst, musel to mít domluvený s ním.

Stál zádama ke mně a já mu přes rameno dála hlavou a ksichtem pekelný vopičky na Marina, že jako s tímhle chlápkiem nikam jít nechci. Jenže Marino se na mě prostě vyflajz. To je jeho forma. Ten myslí vždycky akorát na svý prachy.

Když bylo na beton, že si ty dva plácnou, votočila jsem se jak lasička, zvedla jsem sluchátko a hodila tam minci. Bylo marný pokoušet se Marinovi něco vykládat, stejně by mi to nežral, ten by akorát věřil, že se vykrucuju, abych s tím chlápkiem nemusela vypadnout. No a kdybych udála nákej

poplach na vlastní pěst, tak by ten srábek prostě vyklouzl, vodfrčel by dřív, než by mu to moh někdo překazit, zmizel by nám znova a byli bysme tam, co jsme byli. Nick byl jedinej, komu se to dalo říct, Nick byl jedinej, kdo by si s ním uměl poradit.

Řekla jsem do telefonu: „Policejní komisařství – ale honem, prosím vás, honem! Hoří to!“ A votočila jsem se a zavejrala přes parket. Marino tam zase stál sólo. Neviděla jsem, kam ten chlap vodtáh, kunčafti popocházeli sem tam a lovili si sajdky pro příští kousek.

Ve sluchátku zarepetil nákej hlas a já řekla: „Je tam Nick Ballestier? Pošlete ho za mnou, ale honem, proboha honem!“

Duke už zatím zas spustil senzační doják. Na druhý straně drátu tu muziku určitě museli slyšet. Náhodou jsem zvedla voči a na zdi proti mně byl stín. A ten stín se zvětšoval. Necukla jsem sebou, neroztřásla jsem se, jenom jsem poslouchala.

Řekla jsem: „Tak jo, Peggy, já chtěla akorát vědět, kdy hodláš navalit těch pět dolarů, co sis vypůjčila.“

Jestlipak to Nickovi dojde, až mu to řeknou? Řeknou mu: „Sháněla tě náká holka, Nicku. Telefonem; byl to dívčí hlas. Vodněkad, kde vyhrával džez, ale z těch jejích řečí jsme nebyli moc moudrý a vona pak zavěsila a už dál nečekala.“ Byla to tenká, moc tenoulinká nitka, ale mně nezbejvalo než se na ni spolehnout.

Stála jsem tam a měla jsem vítr vůbec se votočit. Řek hlasem jak Špicberky: „Vemte si věci a jdem. Doufám, že už se dnes večer nebudete starat o těch pět dolarů.“ Byl v tom jasnej vedlejší smysl, něco jako varování.

V šatně nebylo okno, jedinej vchod a vejchod byl dveřma a von stál hned za nima. Protahovala jsem to, jak se dalo, a v koutku duše jsem pořád hekala: „Proč už ten Nick nejde?“ Fakt jsem byla vyjukaná jak poledne. Takovej nářesk lidí kolem a žádněj mi nemoh pomoci. Ten chlap by tu sichr nezůstal, jediná možnost, jak ho pro Nicka zdržet, byla jít s ním a modlit se, aby to dobře dopadlo. Škvírou ve dveřích jsem po chlapovi v jednom kuse pokukovala. Myslela jsem, že

mě nevidí, ale sichr mě viděl. Najednou kop kramflekem do dveří, celej vzteklej, a já určitě nadskočila dobřejch pár centimetrů nad podlahu.

„Tak už nechte toho nimrání, já tady na vás čekám!“ zařval.

Popadla jsem jedny ty noviny babky Hendersonový a načmárala jsem na ně rtěnkou: „Nicku! Vodvádí mě s sebou a nevím kam. Hledej kupóny vod mejch lístků! Ginger.“

Pak jsem si nacpala do kapsy kabátu kupóny vod všech lístků, co jsem ten večír nastřádala, a vypadla jsem do chodby. Zdálo se mi, že slyším zvonit telefon na zdi, ale při tom příšerně hlučným kousku, co zrovna hráli, jsem se taky mohla mejlit. Vyplahočila jsem se s ním po schodech na ulici.

Vo blok dál jsem řekla: „Tady je jeden logál. Vod nás tam holky často choděj,“ a vokázala jsem na vrata Chanovýho baru. Řek: „Zavři zobák!“ Upustila jsem na chodník kupón vod lístku. A pak už jsem je pohazovala každějch pár kroků.

Neónů začlo bejt pořád míň a za malou chvilku jsme se vocfli v hotovým bludišti tmavejch, liduprázdnejch postranních ulic. Skoro žádný kupóny už jsem v kapse neměla. Ještě klika, že ho nenapadlo mávnout na taxík. Ale nejspíš nechtěl, aby si nás dva někdo zapamatoval.

Zaškemrala jsem: „Nechtějte vode mne, abych se vlíkla nevím kam, jsem utahaná jak kotě.“

Řek: „Už tam skoro jsme, je to hned před náma.“ Zmát mě neón na dalším rohu, byla to ňáká taková zapadlá jídelna, ale myslela jsem, že mě tam vede.

Jenže mezi náma a tou jídelnou byl ještě dlouhej, tmavej blok baráků na spadnutí, prostřídanej prázdnejma parcelama. Musel to mít celý předem naplánovaný, počítal s tím, že mě podfoukne tou neónovou reklamou v dálce před náma – tím podnikem, do kterýho jsme n e š l i .

Jasně, mohla jsem se dát kdykoli do křiku a hnedka by kolem nás byla kupa lidí. Jenže mně kráčelo vo něco jinýho: ještě víc, než se ho zbavit, jsem ho chtěla zadržet, dokavad nepřijde Nick. Nechtěla jsem, aby se vytratil do tmy a my abysme s tím vším museli někdy v budoucnu začínat znova.

A přesně to by se stalo, kdybych ztropila kravál. Za malej moment by mi to už nikdo nespolk, poněvadž by věřili, že je to nákej podtrh na toho chlapa z mé strany. Dokázal by jim to vymluvit, nebo by fouknul dřív, než by si to přikarasil první polda.

Člověk, kterej je zvyklej válet to po nocích jako já, ví jak je těm pozdním chodcům na ulicích všecko egál. Ví, že je ani nenapadne do něčeho se namočit, že nehnou ani prstem, aby někomu helfli. Ani polda pochůzkář by mi nebyl nic platnej, ten by nanejvejš vyposlech, co říkám já a co říká von, a pak by nás hnál voba po svejch.

To mi prolítlo hlavou nejspíš proto, že jsem jednoho poldu zblejskla rovnou před náma, jak si to piánko vycházkovým krokem šine k nám. V tý noční tmě jsem ho asi sotva mohla poznat, ale proflák se mi tím loudavým, vodměřeným krokem. Fakt jsem na to nemyslela, že to chci udělat, dokavad ten polda nebyl až těsně u nás.

Srazili jsme se všický tři před jedním barákem zabeđeným prknama, kterej měl přijít k zbourání. A tam najednou jako když vidím, že se mi vytrácí poslední šance – poněvadž Nick už tu štreku mezi mnou a mezi posledním pohozeným kupónem nemoh vyčmuchat, poněvadž už to byl strašnej flák cesty – tam jsem najednou zůstala stát jak přibitá.

Vyhrkla jsem na něho potichu, ale příšerně vyjukaně: „Seržante, tenhle chlap tady –“

Juliin vrah mě jako náhodou vo krok předešel, v momentě se voct tomu poldovi za zádama. A všecko se to pak sběhlo pekelně rychle, určitě musel mít takovej ten nůž, co se na něm zmáčkne tlačítko a čepel vyskočí sama. Polda zakoulel bulvama, viděla jsem v tý tmě, jak mu zablejskaly bělma, vychrchlal mi rovnou do ksichtu něco teplýho a začal se na mě pomaličku kácet, takovým tím líným pohybem. Udála jsem krok stranou a polda se s měkkým žuchnutím sesul na zem, párkrát sebou ještě zavrtěl a zůstal tam ležet rozvalenej – jak širokej tak dlouhej. A tam, kde ještě před momentem stál polda, stál teďky v o n . Znova jsem s ním byla sama.

Řek hlasem jak ledovec: „Zkus pípnout a propíchnu tě skrz naskrz.“

Nevykřikla jsem, akorát jsem se zhluboka nadejchla.

Řek: „Tudy jdi – támle,“ a postrkoval mě nožem dolu po pár schodech do nějaký tmavý chodby, do toho zabeďněnýho domu, před kterým se to stalo. „Tady stůj – a jestli hlesneš – víš, co jsem ti řek.“ Hnátama pak něco proved s mrtvolou toho poldy a ve vteřině se to mrtvý tělo skutálelo do chodby za mnou.

Couvnuła jsem a narazila zádama na vrata do suterénu, taky zabeďněný prknama. Trošku se povotevřely. Pomyslela jsem si: „Tam mě chce asi zavlíknout. A v tom případě ty vrata budou votevřený.“ Kolem něho jsem se ven prošmejknout nemohla, ale možná, že bych před ním mohla frknout do baráku.

Votočila jsem se a vrazila jsem do vrat a celá ta prkenná bariéra se prohnula dovnitř. Určitě tady měl skrejš, tudy chodil ven a tudy se zas vracel, celý ty tejdny. Žádnej div, že ho nemohli najít.

Teprv za tou rabickou z prken byly dveře do suterénu, a ty byly vysazený z pantů. Merčil mě, jak jsem tam vlítla, a teď se sápal tou dírou za mnou. Já zatím klopejtala ňákou šíleně temnou chodbou. Schody, co vedly nahoru, jsem našla tak, že jsem vo ně zakopla a rozplácla se tam jak žába. Zaječela jsem leknutím a hrůzou a na těch prvních pár schodů jsem se vydrápala po rukou a po kolenou; teprv pak jsem si zas stoupla na nohy.

Zůstal stát, aby rozškrť sirku. Já žádný neměla, ale helřla mi i ta jeho; rozeznala jsem aspoň vobrysý věcí kolem sebe. Byla jsem teď na chodbě v prvním štoku a drápala jsem se dál. Nechtěla jsem vylízt moc vysoko, poněvadž tam by mě moh sejmut někde v slepým koutě, ale tady jsem taky nemohla jen tak potichu zůstat stát.

Drcla jsem lejtkem do ňákýho polámanýho křesla. Votočila jsem se, popadla to křeslo, zvedla ho do vejšky, popořla jsem

kousek zpátky a prskla ho dolu na něho. Jestli jsem ho trefila, to nevím, ale ta sirka mu zhasla.

Pak řek něco podivnýho: „Tys byla vždycky temperamentní, Muriel.“

Nezůstala jsem tam trčet, abych ho mohla poslouchat. Ještě než ta sirka zhasla, zblejskla jsem ve zdi před sebou řákou díru. Vlítla jsem do ní a hrabala jsem prackama, jako kdybych plavala, dokud jsem nenarazila na krbovou římsu nebo co to bylo. Přikrčila jsem se a vmáčkla pod tu římsu. Byl to takovej ten krb, co bejvaly v barákách za starejch časů. Šmátrala jsem rukou nad sebou a našahala jsem prázdnou díru – po stranách nevomítnutý cihly a spousty všelijakejch pavučin. Jenže ten komín nebyl dost širokej, aby se jím dalo vylízt nahoru. Vpresovala jsem se do rohu toho krbu a modlila jsem se, aby mě nevyčmuchal.

Rozškrtnou novou sirku a světlo z ní dopadlo do tý cimry za mnou, ale dírou z krbu jsem mu viděla akorát hnáty – tak po kolena. Neměla jsem páru, jestli mě může vidět, ale zatím se ke mně nehna.

Potom najednou to světlo bylo vo hodně silnější, poněvadž zapálil voharek řáký svíčky. Ty jeho nohy ke mně pořád ještě nepochodovaly, nevohnuly se, trnula jsem, kdy se vobjeví ksicht a bude na mě civět. Nohy ale pořád jen špacírovaly sem tam po cimře. Byla to děsná fuška, když jsem chtěla, abych po všem tom běhání nedejchala nahlas.

Nakonec řek: „Je tu nějak neútno,“ a slyšela jsem ho, jak šustí novinama. V první chvíli mi vůbec nedošlo, co jako se bude dít dál. Pomyslela jsem si: „Zapomněl na mě? Že by to byl takovej cvok? Dokážu vocaď přece jen řák vystřelit?“ Ale v tom, co řek, byl zlověstnej pošklebek; ten chlap byl pálenej jak liška.

Nejednou si to ty nohy napíchly rovnou ke mně. Vůbec se neshejbnul a začal cpát ty noviny do krbu kolem mě. Dočista mi zakryly vejhled. Slyšela jsem, jak škrtnou sirkou vo podlahu. Pak bylo malou chvilku ticho, než noviny chytly plamenem. Událo se mi blivo; chtěla jsem umřít rychle, ale takhle jsem

umřít nechtěla. Pak se vozval hukot plamene, ten komín měl náramnej tah, rozhořelo se světlo, všechny ty noviny jako kdyby se proměnily v zlato. Pomyslela jsem si: „Nicku! Ach Nicku! Teď jsem v loji!“

Vylítla jsem z krbu v dešti jisker a při tom jsem mu ty zapálený noviny rozházela.

Uškliboval se jak náfuca a řek ležérně: „Ahoj, Muriel. Já myslel, že už ti nejsem k ničemu dobřej. Tohle je můj dům, co tu děláš?“ A pořád držel ten nůž a na noži byla krev toho policajta.

Řekla jsem; „Já nejsem žádná Muriel, jsem Ginger Allenová z Marinový tančírny. Prosím vás, pane, pusťte mě vocaď, pusťte mě vocaď!“ Byla jsem hrůzou bez sebe, bylo mi nanic, pomalu jsem se sesouvala na kolena. „Prosím vás!“ řekla jsem s brekem.

Řek pořád tím ležérním hlasem: „Tak ty nejsi Muriel? Ty ses za mne neprovdala ten večer předtím, než jsem odplul do Francie? Tys nepočítala s tím, že tam padnu, že už mě nikdy neuvidíš a že budeš brát penzi po vojákovi?“ Pak ale už ten hlas začal bejt zlověstnější: „Jenomže já jsem tě doběh. Zavalilo mě to v krytu, ale neumřel jsem tam. Vrátil jsem se na nosítkách, ale vrátil jsem se, A co jsem zjistil? Ani ses nenamáhala ověřit si fakta! Vdala ses za jiného a oba jste žili z mého platu. A tolik jste se snažili mě nějak odškodnit, vid', Muriel? Přišli jste za mnou do špitálu a přinesli mi koláčky. Koláčky! Ten člověk, co ležel na vedlejší posteli, je sněd a umřel. Od té doby jsem tě hledal všude, Muriel, a teď jsem tě konečně našel.“

Couvnuł vo krok zpátky, pořád s nožem v ruce, pak udál oukrok stranou a tam, za ním, na prázdný bedně, stál předpotopní gramec. Měl takovou tu velikou, starodávnou troubu, aby se muzika hodně rozlíhala. Sichr ho vyšťáral někde na smetišti a sám si ho vopravil. Párkrát votočil klikou a nasadil jehlu do drážky.

„A teď si spolu zatančíme, Muriel, jako tenkrát tu noc, kdy jsem měl na sobě khaki uniformu a tys byla tak rozkošná. Jenže dneska – dneska to zakončíme jinak.“

Vrátil se ke mně. Pořád jsem se třásla a zuby mi drkotaly. „Ne!“ kňučela jsem. „Mě ne! Už jste ji zabil – zabíjel jste ji pořád znova a znova. Naposled před měsícem, copak už se na to nepamatujete?“

Řek tak nějak strašně prostoduše – jako ztejraná ruina: „Pokaždé si myslím, že jsem ji zabil, ale ona se objeví vždycky znova.“ Zved mě na nohy a přimáčk mě k sobě. Vobejmul mě tou prackou s nožem a špičku nože mi přitisk na žebra.

Ten šílenej krám kvílel po liduprázdný barabizně tak nahlas, že to muselo bejt slyšet až do ulice: C h u d á k m o t ý l e k . Bylo to příšerný, bylo to přízračný.

A v tom rozplizlým světle svíčky jsme to začli vytáčet a naše dva vobrovský stíny klouzaly po zdech. Nemohla jsem udržet hlavu rovně, pořád mi padala dozadu jak přezrálý jabko. Vlasy se mi rozlítly a vlály za mnou, jak mě k sobě mačkal a vytácel mě – dokola, pořád dokola...

A u m ř í t m u s í , c h u d á k m o t ý l e k !

Nepřestal mě na sebe presovat, ale druhou rukou šáh do kapsy a vytáh z ní hrst blejskavejch deseticentů a vmet mi je do ksichtu.

Pak někde před barákem zarachotil výstřel. Taxovala jsem to, že to bylo vodněkud z těch míst, co ležel probodnutej polda. A pak dalších pět výstřelů, rychle za sebou. To kvílení tý šílený muziky nejspíš přivedlo poldu k vědomí. A tím střílením přivolával posilu.

Von votočil hlavu k zabedněnejm voknům a poslouchal. Vyškubla jsem se mu z náruče, klopejtla jsem při tom a vostří nože mě fiklo do boku, ale nůž mi do figury nevrazil, to klopejtnutí mě zachránilo.

Vyřítila jsem se ven do chodby dřív, než mě moh znova chytit, a to vostatní už pak bylo jako hrůznej sen. Vůbec se nepamatuju, jak jsem sfrčela po schodišti do přízemí – nejspíš

jsem se skutálela po schodech a nic se mi při tom nestalo – jako se to někdy stává vopilcům.

Tam dole mě nahnátlo světlo reflektoru z takový ouzký chodbičky, co připomínala tunel. Asi to byla jen vobyčejná baterka, ale šajn vod ní byl pořád větší a prolítnul kolem mě. A hned za tím světlem kolem mě předusala spousta uniformovanejch chlápku jak sloní stádo.

Mermomocí jsem pořád chtěla některýho stopnout a vopakovala jsem: „Kde je Nick? Nejste Nick?“

Pak nahoře zaduněl výstřel. Zaslechla jsem příšernej skřek umírajícího: „Muriel!“ – a tím to zhaslo.

A pak, pak už jsem slyšela jen Nickův hlas. Byl to Nick, vobjímal mě a l í b a l a těma pusama mi rozmazával po ciferníku zbytky pavučin a slz.

„Jak ti je, Ginger?“ zeptal se.

„Prima,“ pípla jsem, „a jak tobě, Nicku?“

Bez motivu

Jednoho dne před polednem, kolem půl dvanácté, odešla Mary Farrenová do pokoje, kde byly zbraně, vzala si manželův revolver, nabila jej a zastřelila se. Komorník slyšel výstřel z kuchyně. Věděl, že sir John není doma a vrátí se teprve k obědu, a nikdo jiný neměl v této době v pokoji se zbraněmi co pohledávat.

Šel se podívat, co se stalo, a uviděl paní Farrenovou. Ležela na podlaze v kaluži krve a byla mrtvá.

Zděšeně zavolal hospodyně, začali se radit a dohodli se, že je třeba zatelefonovat nejdřív pro doktora, pak na policii a konečně i siru Johnovi, který byl na schůzi nějakého výboru.

Doktor a policie přijeli krátce po sobě a komorník je informoval co se stalo; předtím do telefonu řekl v obou případech totéž.

„Milostivé paní se přihodilo neštěstí. Leží v pokoji se zbraněmi a má prostřelenou hlavu. Obávám se, že je mrtvá.“

Zprávu, kterou povolával domů sira Johna, formuloval jinak. Řekl v ní jen tolik, že sira Johna prosí, aby se laskavě vrátil hned domů, poněvadž se milostivé paní stalo neštěstí.

A tak, když manžel přijel, musel mu tu novinu sdělit doktor.

Byla to bolestná, tristní povinnost. Znal Johna Farrena dlouhá léta; on i Mary Farrenová byli jeho pacienti; šťastnější manželský pár si ani neuměl představit – a oba se těšili na dítě, které se jim mělo zjara narodit. Nepředpokládali žádné komplikace; Mary Farrenová byla normální, zdravá a po dítěti velice toužila.

Sebevražda proto byla naprosto nepochopitelná. A sebevražda to byla, o tom nebylo pochyb. Na lístek, který

položila v pokoji se zbraněmi na stůl, načrtla Mary Farrenová dvě slova: „Odpusť, miláčku.“

Revolver byl jako vždy uložen nenabítý. Mary Farrenová jej předtím, než se zastřelila, musela odjistit a nabít.

Policie i doktor zjistili, že se zastřelila sama. A také, že smrt našťěstí nastala okamžitě.

Sir John Farren se zhroutil. V půlhodině, kdy hovořil s doktorem a s policií, zestárl o dvacet let. „Proč to proboha udělala?“ ptal se zničeně pořád znova a znova. „Byli jsme tak šťastní. Ona milovala mě a já ji; čekali jsme dítě. Chybí tu jakýkoli motiv, věřte mi, udělala to naprosto bez motivu.“

Policie ani doktor mu nemohli nabídnout žádné vysvětlení.

Odbyly se obvyklé formality, úřední vyšetřování bylo uzavřeno konstatováním, které se dalo očekávat: „Sebevražda – pohnutky, které zesnulou k činu vedly, se nepodařilo zjistit.“

Sir John Farren hovořil znova a znova s doktorem; ani jeden z nich ale nebyl s to dospět k jakémukoli závěru.

„Ano, je to možné,“ řekl doktor, „ženy v těhotenství někdy trpívají přechodnými záchvaty nepřičetnosti; vy jste ale přece žádné podobné příznaky nepozoroval a já také ne. Říkáte, že se včera večer chovala zcela normálně a ráno u snídane také. Nevíte snad náhodou o něčem, co ji mohlo trápit, o nějaké utkvělé myšlence?“

„Absolutně o ničem,“ řekl sir John. „Snídali jsme spolu jako každý den; domlouvali jsme se, co budeme dělat odpoledne; chtěli jsme si po mém návratu ze schůze vyjet někam na vzduch. Byla veselá a naprosto šťastná.“

Dobrou náladu paní Farrenové potvrdilo i služebnictvo.

Služka, která přišla do ložnice v půl jedenácté, zastihla paní, jak si prohlíží zavinoваčky na dítě, které jí přišly balíkovou poštou. Paní Farrenové se zavinoваčky líbily, ukázala jí je a řekla, že si nechá obě, růžovou i modrou, pro chlapce i pro holčičku.

V jedenáct hodin se ohlásil obchodní cestující od firmy, vyrábějící zahradní nábytek. Paní Farrenová ho přijala a z katalogu, který jí předložil, si vybrala dvě velké lavice do

zahrady. O tom věděl komorník, poněvadž po odchodu obchodního cestujícího mu paní Farrenová katalog ukazovala, když se jí přišel zeptat, má-li dát nějaké příkazy šoferovi. Paní mu řekla: „Ne, dopoledne zůstanu doma, pojedeme se sirem Johnem na vyjížďku až odpoledne.“

Když komorník z pokoje odcházel, pila paní právě sklenici mléka. Byl poslední, kdo viděl lady Farrenovou naživu.

„Z toho vyplývá,“ řekl sir John, „že by se Mary musela pomást na rozum v tomto časovém rozmezí; komorník odešel přibližně v jedenáct hodin dvacet minut a ona se zastřelila v jedenáct třicet. To je ale přece absurdní. Tady rozhodně něco nehrálo. A já musím zjistit, co to bylo. Nebudu mít klid, dokud se to nevysvětlí.“

Doktor udělal vše, co bylo v jeho silách, aby mu to rozmluvil, ale neuspěl. Sám byl přesvědčen, že Mary Farrenová zemřela v náhlém pomatení smyslů, k němuž v těhotenství občas dochází, a že nevěděla co činí, když na sebe vztáhla ruku.

Tím by to mělo skončit. Celá věc by se měla nechat usnout. Jenom čas může Johnu Farrenovi přinést zapomenutí.

John Farren se však nesnažil zapomenout. Zašel do soukromé detektivní kanceláře a požádal o rozmluvu detektiva jménem Black, kterého mu kancelář doporučila jako diskrétního člověka. Sir John se mu s celou věcí svěřil. Black byl chytrý, klidný Skot. Moc toho nenamluvil, raději naslouchal. Soukromě si myslel, že správná je doktorova teorie a že motivem sebevraždy bylo náhlé pomatení smyslů, k němuž v těhotenství občas dochází. Přesto však se svědomitě pustil do práce; rozjel se na venkov a pohovořil si se všemi lidmi v domě. Položil jim spoustu otázek o věcech, na které policii ani nenapadlo se ptát, popovídal si s doktorem, prohlédl si dopisy, které paní Farrenová v několika posledních týdnech dostala, přeptal se na telefonní hovory a setkání s blízkými přáteli či přítelkyněmi: přesto však nepřišel na žádné vysvětlení, které by mohl nabídnout svému klientovi.

Jediné banální řešení, které zkušeného Blacka nutně muselo napadnout – že snad paní Farrenová očekávala dítě s milencem – nepřicházelo vůbec v úvahu. Výsledky důkladného, několikrát ověřovaného pátrání tuto možnost naprosto vylučovaly. Oba manželé se neobyčejně milovali a během tří let, které uplynuly od svatby, byli neustále spolu. Služebnictvo bez výjimky potvrdilo jejich vzájemnou oddanost. Neměli žádné finanční starosti. A právě tak se chytrému Blackovi nepodařilo zjistit jakoukoli nevěru sira Johna. Všichni sluhové, přátelé a sousedé hovořili o jeho příkladném způsobu života. Odpadala tudíž i možnost, že se jeho žena zastřelila v rozčilení při náhlém odhalení nějakého jeho prohřešku.

Na čas se Black ocitl ve slepé uličce. Poražen však nebyl. Když se jednou do nějakého případu pustil, měl ve zvyku dovést jej také do konce, a přestože rozhodně nebyl sentimentální, začalo mu být sira Johna líto, když viděl, do jakého zoufalého rozpoložení ho nešťastná událost přivedla.

„Víte,“ řekl mu, „v případech jako je tenhle, často musíme shledávat informace o dřívějším životě dotyčné osoby a někdy je třeba jít dost daleko do minulosti. Prohlédl jsem s vaším svolením psací stůl vaší paní, centimetr po centimetru, prozkoumal jsem všechny její písemnosti a veškerou korespondenci, ale nenašel jsem sebemenší náznak něčeho, kvůli čemu by se mohla trápit – jestliže tu ovšem něco takového vůbec bylo.“

Řekl jste mi, že jste se s paní Farrenovou – se slečnou Marshovou, jak se tehdy jmenovala – seznámil za svého pobytu ve Švýcarsku. Žila u své nemocné tety, slečny Very Marshové, která ji vychovala, poněvadž její rodiče už nebyli naživu.“

„Ano, to souhlasí,“ řekl sir John.

„Bydlely v Sierre a také v Lausanne a vy jste se s oběma slečnami Marshovými seznámil v domě společné přítelkyně v Sierre. Brzo jste se s mladší slečnou Marshovou spřátelil a před koncem své dovolené jste se zamiloval vy do ní a ona do vás a požádal jste ji o ruku.“

„Ano.“

„Starší slečna Marshová neměla námitek; přijala to naopak s radostí. Vzájemně jste se dohodli, že jí poskytnete finanční příspěvek, umožňující jí opatřit si společnici, která by jí nahradila neteř, a za nějaký měsíc jste se dali v Lausanne oddat.“

„Přesně tak to bylo.“

„Neuvažovala teta slečny Marshové o tom, že by se odstěhovala do Anglie a bydlela společně s vámi?“

„Ne,“ řekl sir John. „Mary ji o to prosila – měla totiž svou tetu moc ráda – ale stará paní to odmítla. Žila ve Švýcarsku tak dlouho, že by si už asi stěží zvykala na anglické podnebí a na anglickou kuchyni. Mimochodem – když už jsme s Mary byli svoji, zajeli jsme do Švýcar tetu dvakrát navštívit.“

Black se zeptal, zda se siru Johnovi po tragédii teta jeho ženy ozvala. Ano. Samozřejmě jí hned napsal a četla to ostatně i v novinách. Byla tím naprosto zděšená. Nemohla přijít na žádný důvod, proč by si Mary měla brát život. Šťastný dopis, napsaný o týden dřív, plný radostného očekávání vytouženého dítěte, došel do Sierre pouhých pár dní před katastrofou. Slečna Marshová zmíněný dopis přiložila, aby si jej sir John mohl přečíst. A sir John dal dopis Blackovi.

„Mám za to,“ řekl Black, „že obě dámy, když jste se s nimi před třemi lety seznámil, vedly neobyčejně klidný život, ne?“

„Měly malou vilku, jak už jsem vám říkal,“ prohlásil sir John, „a jezdívaly asi dvakrát do roka do Lausanne, kde si pronajímaly pokoje v jednom penziónu. Stará dáma mívala sice jakési plicní obtíže, ale nebylo to nic tak vážného, aby se s tím musela uchýlovat do sanatoria nebo se nějak radikálně léčit. Mary byla vzorná, milující neteř. To byla jedna z prvních věcí, která mě na ní zaujala. Její jemné a laskavé chování k tetě, která jako tolik starších, napůl invalidních lidí, mívala občas všelijaké rozmary.“

„Takže vaše paní, tehdy ještě mladší slečna Marshová, neměla příliš mnoho známých? Nepotrpěla si moc na přátele stejně staré jako ona... a podobné věci?“

„Myslím, že ne. A nezdálo se, že by o to nějak zvlášť stála. Měla takovou spokojenou, vyrovnanou povahu.“

„A takový život vedla už od dětství?“

„Ano. Slečna Marshová byla jediná příbuzná, kterou Mary měla. Adoptovala ji, když Mary zemřeli rodiče. Mary tehdy byla ještě dítě.“

„A jak byla vaše paní stará, když jste si ji bral?“

„Bylo jí jednatřicet.“

„Nebyla už předtím někdy zasnoubena nebo neměla nějakou milostnou aféru?“

„Rozhodně ne. Několikrát jsem se na to Mary vyptával. Řekla mi, že nikdy nepoznala nikoho, kdo by v ní vzbudil sebemenší citovou náklonnost a teta mi to potvrdila. Vzpomínám si, že mi stará slečna Marshová po našem zasnoubení řekla: ‚To je dnes vzácnost najít tak nevinné děvče jako je Mary. Je tak hezká a vůbec si toho není vědoma; má takovou báječnou povahu a také o tom vlastně ani neví. Ani nevíte, jaké jste měl štěstí.‘ A měla pravdu.“

Sir John seděl a zíral na Blacka tak nešťastnýma očima, že se drsnému Skotovi téměř nechtělo pokračovat v křížovém výslechu.

„Takže opravdu šlo na obou stranách o sňatek z lásky?“ řekl. „Jste si zcela jist, že ji nelákal váš titul a vaše postavení? Myslím, jestli třeba teta své neteři neřekla, že se jí naskytla šance, kterou by si neměla nechat ujít, poněvadž takového muže jako jste vy už možná nepotká. Dámy koneckonců na takovéhle věci myslívají.“

Sir John zavrtěl hlavou.

„Slečna Marshová si možná uvědomovala, že jde o výhodnou partii, to nevím,“ řekl, „ale Mary o tom rozhodně takhle neuvažovala.“

Hned od počátku jsem to byl já, kdo ji vyhledával, nikoli naopak. Kdyby byla Mary hledala manžela, patrně by to dala nějak najevo hned, jak jsme se poprvé setkali. Víte přece, jak

v tom ženské umění chodit. Přítelkyně, v jejíž salaši jsem se se slečnami Marshovými poprvé setkal, by mě byla jistě varovala, že ve společnosti je dívka, které je přes třicet a která loví ženicha. Nic takového mi neřekla. Řekla: Chtěla bych vás seznámit s jednou opravdu báječnou dívkou, kterou všichni přímo zbožňujeme a která nás zarmucuje tím, že vede tak osamělý život.‘,

„Vám ale nepřipadala nějak zvlášť osamělá?“

„Vůbec ne. Zdálo se mi, že je naprosto spokojená.“

Black vrátil siru Johnovi dopis od staré slečny Marshové.

„Přejete si ještě, abych v pátrání pokračoval?“ řekl. „Nemyslíte, že by bylo jednodušší smířit se jednou provždy s tím, že pravdu má doktor, který soudí, že paní Farrenová byla postižena jakýmsi náhlým zatemněním smyslů, v němž si sáhla na život?“

„Ne,“ odpověděl sir John, „říkám vám znova, že k téhle tragédii musí být někde nějaký klíč a že se nevzdám, dokud jej nenajdu. Nebo spíš, dokud mi jej nenajdete vy. Proto jsem si vás také najal.“

Black vstal z křesla.

„Výborně,“ řekl, „jestliže se na to díváte takhle, budu v pátrání pokračovat.“

„Co chcete podniknout?“ zeptal se sir John.

„Zítřka letím do Švýcar.“

Black odevzdal navštívenku v horském penzionu Bon Repos v Sierre a byl uveden do salónku s balkónem, odkud byla nádherná vyhlídka přes údolí, jímž protékala Rhona.

Žena, o níž předpokládal, že je to společnice slečny Marshové, zavedla ho přes salónek na balkón. Black si stačil povšimnout, že pokoj je pěkně zařízen, s dobrým, ale poněkud nemoderním vkusem – typický pokoj anglické staré panny, která žije v cizině a nemůže si dovolit příliš rozhazovat peníze.

Na krbové římsě stál velký obraz paní Farrenové, malovaný zřejmě dost nedávno, přesná kopie obrazu, který viděl v pracovně sira Johna. A další stál na psacím stole. Black

odhadl, že paní Farrenová na něm mohlo být tak dvacet let. Hezká, zřejmě dost plachá dívka, s poněkud delšími vlasy než na portrétu z nedávné doby.

Black vešel na balkón a představil se staré dámě v kolečkovém křesle jako přítel sira Johna Farrena.

Slečna Marshová měla bílé vlasy, modré oči a energická ústa. Ze způsobu, jakým hovořila se svou společnicí, která je okamžitě ponechala o samotě, Black usoudil, že se chová ke služebnictvu dost bezohledně. Přesto však se zdálo, že má z Blackovy návštěvy nepředstíranou radost. Hned se ho s upřímným zájmem zeptala, jak se siru Johnovi daří a chtěla vědět, zda už se ta strašlivá tragédie nějak vysvětlila.

„Bohužel ne,“ odpověděl Black. „Popravdě řečeno, jsem tu proto, abych se vás zeptal, co o tom víte. Zнала jste paní Farrenovou lépe než kdokoli z nás, dokonce lépe než její manžel. Sir John se domnívá, že byste snad mohla aspoň tušit, oč mohlo jít.“

Slečna Marshová vypadala překvapeně.

„Vždyť jsem ale siru Johnovi napsala jasně, že jsem tím byla úplně zděšená a že je to pro mne naprostá záhada,“ řekla. „Přiložila jsem mu poslední dopis, který jsem od Mary dostala. Řekl vám to?“

„Ano,“ prohlásil Black, „ten dopis jsem četl. Máte ještě nějaké jiné?“

„Mám schované všechny její dopisy,“ řekla slečna Marshová. „Od té doby, co se vdala, psávala mi pravidelně každý týden. Jestli sir John chce, abych mu ty dopisy poslala, s radostí to udělám. Není mezi nimi jediný, z něhož by nevycházela láska, kterou k němu Mary chovala, a právě tak jsou plné pýchy a radosti nad novým domovem. Litovala jen toho, že jsem se pořád nemohla rozkývat a nepřijela jsem k ní na návštěvu. Vidíte ale sám, jak jsem fyzicky nemožná.“

„Vypadáte docela zdravě,“ pomyslel si Black, „ale možná, že se vám zrovna nechtělo jet.“

„Soudím, že mezi vámi a vaší neteří panovaly ty nejlepší vztahy, ne?“ řekl.

„Měla jsem Mary moc ráda a blaží mě pomyšlení, že stejně ráda měla ona mě,“ zněla rychlá odpověď, „Bůh je mi svědkem, že někdy dokážu být dost protivná, ale zdálo se, že to Mary nevadí. Měla opravdu andělskou povahu.“

„Bylo vám líto, že jste se s ní musela rozloučit?“

„Jakpak by ne! Strašně mi chyběla a chybí mi dosud. Samozřejmě jsem však nemohla bránit jejímu štěstí.“

„Sir John mi řekl, že vám poskytl jistý finanční příspěvek, abyste si mohla platit novou společnost.“

„Ano. Bylo to od něho velkomyslné. Bude mi ty peníze posílat dál, nevíte?“

Řekla to dost nepříjemným tónem. Black usoudil, že jeho původní domněnka, že slečna Marshová přece jen penězi tak docela nepohrdá, byla podle všeho správná.

„O tom mi sir John nic neříkal. Myslím ale, že kdyby vám nehodlal příspěvek dál vyplácet, jistě by vám to už buď on sám nebo jeho právní zástupce sdělil,“ řekl Black.

Podíval se slečně Marshové na ruce. Poněkud nervózně bubnovala prsty do opěradel kolečkového křesla.

„Nebylo v minulosti vaší neteře nic, co by mohlo sebevraždu nějak vysvětlit?“ řekl.

Zatvářila se užasle. „Co tím prosím vás myslíte?“

„Nebyla předtím zasnoubená nebo neměla nějakou nešťastnou milostnou aféru?“

„Panebože – to tedy ne.“

Zvláštní. Zdálo se, že se jí ulevilo, když tu otázku vyslovil.

„Sir John byl jediný, koho kdy Mary milovala. Vedla se mnou velice samotářský život, to snad víte. V tomhle distriktu není moc mladých lidí. Dokonce i v Lausanne se zdálo, že nikdy nevyhledává lidi, kteří jí byli věkově blízcí. A nebylo to proto, že by byla nějak zvlášť plachá nebo rezervovaná. Prostě si stačila sama.“

„Mívala nějaké přítelkyně ve škole?“

„Když byla malá, vyučovala jsem ji sama. Později byla pár semestrů na universitě v Lausanne, ale jen jako externistka; bydlely jsme tehdy v penziónu poblíž. Vzpomínám si na jednu či dvě dívky, které k nám přišly na čaj. Žádná velká přátelství ale Mary nepěstovala.“

„Máte nějaké její fotografie z těch let?“

„Jistěže, spoustu. Mám je všechny někde v albu. Chcete se na ně podívat?“

„Rád bych. Sir John mi pár fotografií ukazoval, ale mám dojem, že byly všechny až z doby po svatbě.“

Slečna Marshová ukázala na sekretář vzadu v salónu a požádala ho, aby vytáhl druhou zásuvku a album přinesl. Když jí vyhověl, nasadila si slečna Marshová brýle a otevřela album. Black si k ní přisunul židli.

Nazdařbůh listovali v albu. Byla tam spousta momentek, žádná zvlášť zajímavá. Paní Farrenová. Slečna Marshová. Paní Farrenová a slečna Marshová ve skupinkách s dalšími lidmi. Záběry z horského penziónu. Momentky z Lausanne. Black obracel stránky. Nikde žádný klíč, žádné vodítko.

„Víc jich nemáte?“ zeptal se.

„Bohužel ne,“ řekla slečna Marshová. „Že to bývalo moc hezké děvče? Měla takové milé hnědé oči. Je to prostě strašné... Chudák sir John.“

„Všiml jsem si, že tu nemáte žádné snímky z jejích dětských let. Tyhle začínají, když jí mohlo být tak patnáct.“

Rozhostilo se ticho a pak slečna Marshová odpověděla: „Ne... to nemám, neměla jsem tenkrát ještě aparát.“

Black měl znamenitě vytrénovaný sluch. Nebylo těžké postřehnout, že v jejím hlase zazněl falešný tón. Slečna Marshová cosi zalhávala. Ale co?

„To je škoda,“ řekl. „Vždycky mi připadalo zajímavé sledovat, jak se tvář dítěte mění v tvář dívky. Jsem ženatý a myslím, že bychom s manželkou první album našich dětí nedokázali oželeť.“

„Já rozumím. Bylo to ode mne hloupé, vidíte?“ řekla slečna Marshová.

Odložila album před sebe na stůl.

„Nemáte z té doby ani nějaký portrét od fotografa?“ řekl Black.

„Ne,“ řekla slečna Marshová, „jestli jsem vůbec nějaký měla, tak jsem jej asi ztratila. Když se člověk stěhuje – znáte to. Přistěhovaly jsme se sem teprve, když bylo Mary patnáct. Předtím jsme žily v Lausanne.“

„Jestli se nemýlím, sir John mi říkal, že jste Mary adoptovala, když jí bylo pět let?“

„Ano. Mohlo jí být asi pět.“

Opět letmé zaváhání, změna ve hlase.

„Máte nějakou fotografii rodičů paní Farrenové?“

„Ne.“

„Jestli jsem dobře rozuměl, její otec byl váš jediný bratr.“

„Ano, jediný bratr.“

„Proč jste se rozhodla dítě adoptovat?“

„Zemřela jí matka a můj bratr se o ni nedokázal náležitě postarat. Byla velice křehké dítě. Oba jsme měli pocit, že je to nejlepší řešení.“

„Bratr vám jistě na výživu a vychování dítěte platil nějaký příspěvek, že?“

„Přirozeně. Sama bych to finančně neunesla.“ Pak ale slečna Marshová udělala chybu. A nebýt té jediné chyby, mohl se Black jít s celým případem klouzat.

„Pořád se mě ptáte na něco, co s tím vším skoro vůbec nesouvisí, pane Blacku,“ řekla a krátce, tvrdě se zasmála. „Nechápu, proč by vás mělo seabemíř zajímat, jestli mi její otec dával na Mary nějaké peníze. Chcete se přece dovědět, proč se chudinka Mary zabila – a totéž by rád věděl její manžel a já právě tak.“

„Zajímá mě všechno, co nějak souvisí s minulostí paní Farrenové, třeba i jen vzdáleně,“ řekl Black. „Sir John si mě kvůli tomu také najal. Snad je už vhodná chvíle, abych vám prozradil, že nejsem jeho osobní přítel. Jsem soukromý detektiv.“

Slečna Marshová zpopelavěla. Její klid a sebeovládání bylo to tam. Mávnutím proutku se proměnila ve vyděšenou starou ženu.

„A co jste přišel vypátrat?“ řekla.

„Všechno,“ řekl Black.

Skot měl v té době oblíbenou teorii, kterou často vykládal řediteli detektivní kanceláře, pro niž pracoval. Tvrdil, že na světě je jen velice málo lidí, kteří nemají co skrývat. Častokrát vídal muže i ženy na lavici svědků a u křížových výslechů a všichni, do jednoho, se báli; nikoli kladených otázek, na které museli odpovídat a které mohly vrhnout světlo na zamotaný případ u soudu projednávány; báli se toho, že by jim při zodpovídání otázek mohl nějakým nedopatřením ujet jazyk a že by mohli prozradit některá osobní, pečlivě střežená tajemství, jimiž by se mohli diskreditovat.

Black si byl jist, že do této situace se teď dostala slečna Marshová. Bylo možné, že o sebevraždě Mary Farrenové nebo o jejích příčinách opravdu nic neví. Slečna Marshová se však něčím provinila sama a dlouhý čas už to skrývala.

„Jestli se sir John dověděl o těch penězích, které jsem na Mary dostávala, a myslí si, že jsem o ně Mary celá ta léta okrádala, mohl mít aspoň tu slušnost, aby mi to řekl sám. Detektiva si kvůli tomu najímat nemusel,“ řekla.

„Aha – tak semhle míříme,“ pomyslel si Black. „Téhle staré dámě stačí dát dost dlouhý provaz a oběsí se sama.“

„Sir John se o nějakém okrádání ani slovem nezmínil,“ odpověděl slečně Marshové, „šlo mu pouze o jisté dost podivné okolnosti.“

Black se chopil šance, poněvadž mu cosi říkalo, že by výsledek mohl stát za to.

„Samozřejmě, že byly podivné,“ řekla slečna Marshová. „Snažila jsem se jednat podle nejlepšího svědomí a jsem si jista, že jsem se ničím neprohřešila. Mohu vám přísahat, pane Blacku, že jsem pro sebe z těch peněz použila jen velice málo, že jich většina

podle dohody s jejím otcem šla na výživu a výchovu Mary. Když se Mary provdala, a naštěstí dobře, nedomnívala jsem se, že někomu ublížím tím, když si ten kapitál ponechám pro sebe. Sir John je bohatý člověk a Mary by ty peníze nechyběly.“

„Z toho, co říkáte,“ pravil Black, „mám dojem, že lady Farrenová o těchto finančních záležitostech nic nevěděla. Je to tak?“

„Ne, vůbec nic,“ řekla slečna Marshová. „Nikdy se o peníze nezajímala a věřila, že je finančně plně závislá na mně. Myslíte, že mě sir John chce hnát před soud, pane Blacku? Nepochybuji, že by dokázal spor vyhrát, ale v tom případě ze mne bude hotový žebrák.“

Black si pohládl bradu a předstíral, že uvažuje.

„Myslím, že sir John nic takového nemá v úmyslu, slečno Marshová,“ řekl. „Rád by se ale dověděl pravdu o tom, co se stalo.“

Slečna Marshová se schoulila do kolečkového křesla. Už nebyla tak vzpřímená a upjatá, vypadala teď jako unavená stará paní.

„Mary je mrtvá a nemůže už jí ublížit, vyjde-li pravda najevo,“ řekla. „Ona ve skutečnosti vůbec nebyla má neteř, pane Blacku. Dostala jsem značnou částku za to, že jsem se jí ujala. Peníze byly určeny z větší části pro ni, ale spravovala jsem je já. Otec Mary, s nímž jsem smlouvu podepsala, mezitím zemřel. Poněvadž jsme žily tady ve Švýcarech, nikdo o té záležitosti nevěděl. Bylo tak snadné udržet to v tajnosti. Nezamýšlela jsem tím ale nic špatného.“

„To je vždycky tak,“ pomyslel si Black. „Nějakého muže nebo ženy se zmocní pokušení a oni mu neodolají. Nikdy ‚nezamýšlejí‘ nic špatného.“

„Rozumím,“ řekl. „Buďte bez obav, slečno Marshová, nehodlám zjišťovat žádné podrobnosti o tom, co jste udělala, nebo jak jste utratila peníze určené pro paní Farrenovou.“

Zajímá mě něco jiného: jestliže nebyla vaše neteř, kdo byli její rodiče a jak jste k ní přišla?“

„Byla jediná dcera jistého Henryho Warnera. To je vše, co jsem o tom kdy věděla. Pan Warner mi nikdy nedal svou adresu, ani mi neřekl, kde žije. Zнала jsem pouze adresu jeho banky a její londýnské pobočky; odtamtud mi byly proplaceny čtyři šeky. Když jsem Mary převzala do své péče, pan Warner odjel do Kanady a o pět let později tam zemřel.

Banka mě o tom informovala, ale poněvadž se už potom nikdy víc neozvali, domnívala jsem se, že mohu s jejími penězi volně disponovat, což jsem také udělala.“

Black si poznamenal jméno Henry Warner a slečna Marshová mu dala i adresu banky.

„Pan Warner nebyl váš blízký přítel?“ zeptal se.

„Ne. Setkala jsem se s ním pouze dvakrát. Poprvé, když jsem odpověděla na inzerát, označený číslem poštovní schránky, jímž hledal někoho, kdo by si natrvalo vzal do opatrování křehké děvčátko – tak to tam tehdy bylo formulováno. Byla jsem tenkrát velice chudá a právě jsem přišla o místo vychovatelky u anglické rodiny, která se vracela do Anglie.

Nechtěla jsem přijmout místo v nějaké škole a tak jsem ten inzerát pokládala za dar nebes, zvláště když částka, která měla být na výchování dítěte vyplacena, byla víc než štědrá. Otec ji hodlal složit postupně. Bylo mi jasné, že bych mohla žít, mámi-li to říct upřímně, v takových poměrech, v jakých jsem nikdy nežila. To mi sotva můžete mít za zlé.“

Cosí z jejího dřívějšího sebevědomí se jí vrátilo. Ostře se na Blacka podívala.

„Nic vám nezazlívám,“ řekl. „Povězte mi o Henrym Warnerovi něco víc.“

„Moc toho nebude,“ řekla. „Položil mi jen pár otázek – co jsem zač a z jakého prostředí pocházím. Vysvětlil mi jen tolik, že si přeje, aby u mne Mary zůstala nadobro; neměl v úmyslu vzít si ji někdy později k sobě nebo si s ní psát. Řekl mi, že se chystá odjet do Kanady a přerušit styky se všemi svými

dřívějšími známými. Ponechal zcela na mně, abych jeho dceru vychovávala tak, jak uznám za vhodné. Jinými slovy – chtěl ji mít jednou provždy s krku.“

„Jak se při tom choval? Bezcitně?“ zeptal se Black.

„Ne, bezcitně ne – to se nedá říct,“ odpověděla slečna Marshová. „Zdálo se, že je mu to dost trapné a vypadal ustaraně, jako kdyby odpovědnost za péči o dítě byla nad jeho síly. Měla jsem dojem, že jeho žena zřejmě zemřela. Potom jsem se ho zeptala, jak vlastně myslel tu formulaci, že jde o křehké dítě, poněvadž jsem toho tehdy o výchově dětí moc nevěděla a měla jsem strach, abych si neuvázala na krk nějaké neduživé ubožátko.“

Vysvětlil mi, že to nemělo znamenat, že jde o dítě fyzicky křehké, ale že děvčátko bylo před několika málo měsíci svědkem strašlivé železniční katastrofy a že šok, který utrpělo, způsobil, že ztratila paměť.

Jinak byla docela normální a naprosto zdravá. Nepamatovala se ale na nic, co tomu šoku předcházelo. Nevěděla ani, že on je její otec. Řekl mi, že to je také důvod, proč chce začít nový život v jiné zemi.“

Black si zapsal pár poznámek. Konečně se v případech začaly objevovat jisté možnosti.

„Takže vy jste byla ochotna převzít na celý život riziko výchovy dítěte, které utrpělo těžký mentální šok?“ zeptal se.

Nechtěl, aby otázka vyzněla cynicky, ale slečna Marshová v ní dobře vycítila skrytý osten. Začervenala se.

„Jsem zvyklá učit a mám ráda děti,“ řekla. „To víte, vyhlídka na finanční nezávislost mě samozřejmě také lákala. Přijala jsem nabídku pana Warnera pod podmínkou, že se dítě bude líbit mně a já dítěti. Když jsme se sešli podruhé, přivedl Mary s sebou. Člověk si ji musel zamilovat na první pohled. Měla takovou hezkou tvářičku, veliké oči a jemné, noblesní způsoby. Připadala mi zcela normální, ale na svůj věk dost dětská. Popovídala jsem si s ní a zeptala jsem se jí, jestli ke mně nechce přijít a zůstat u mne. Řekla, že chce a hned mi velice důvěřivě podala ruku. Řekla jsem panu Warnerovi, že jeho

nabídku přijímám a dohodli jsme se. Nechal mi Mary hned ten večer a jak ona, tak já jsme, ho už nikdy později neviděly. Nebylo těžké říct dítěti, že je má neteř, poněvadž se z minulosti na nic nepamatovalo; věřila na slovo všemu, co jsem pokládala za vhodné jí o ní povědět. Bylo to všechno velice jednoduché.“

„A od toho dne se jí nikdy ztracená paměť nevrátila, slečno Marshová?“

„Nikdy. Život pro ni začínal od chvíle, kdy mi ji otec tenkrát v tom hotelu v Lausanne předal, a ve skutečnosti začal nový život i pro mne. Ani kdyby byla opravdu má neteř, nemohla bych ji milovat víc.“

Black přelétl pohledem poznámky, které si udělal, a strčil notes do kapsy.

„Takže kromě skutečnosti, že je dcerou nějakého pana Henryho Warnera, nevěděla jste o jejím původu vůbec nic?“ zeptal se.

„Ne, vůbec nic,“ řekla slečna Marshová.

„Byla to prostě jen malá, pětiletá dívenka, která ztratila paměť?“

„Patnáctiletá,“ opravila ho slečna Marshová.

„Jak to – patnáctiletá?“ řekl Black.

Slečna Marshová se znova začervenala.

„Já jsem zapomněla,“ řekla. „Víte, před chvílí – hned jak jste odpoledne přišel – jsem vás v jedné věci mystifikovala. Vždycky jsem říkala Mary a všem ostatním, že jsem ji adoptovala, když jí bylo pět let. Bylo to pro mne mnohem jednodušší a pro Mary také, poněvadž se ze svého dřívějšího života nepamatovala na nic, co se stalo, než přišla ke mně. Ve skutečnosti jí ale bylo patnáct. Teď snad pochopíte, proč nemám žádné fotografie z jejích dětských let – amatérské ani od fotografa.“

„To ano,“ řekl Black. „A musím vám poděkovat, slečno Marshová. Moc jste mi pomohla. Myslím, že sir John vůbec nehodlá nějak rozvířovat tu finanční otázku, ale prozatím budu rozhodně všechno, co jste mi o tom pověděla, pokládat za

přísně důvěrné. Teď ale musím zjistit, kde paní Farrenová – vlastně ještě Mary Warnerová – prožila prvních patnáct let svého života a co to bylo za život. Mohlo by to mít pro motivaci sebevraždy značný význam.“

Slečna Marshová zazvonila na svou společnici, aby Blacka vyprovodila ke dveřím. Stále ještě se nemohla uklidnit, její dřívější vyrovnanost byla ta tam.

„Je tu jedna věc, která mi vždycky byla hádankou,“ řekla. „Měla jsem pocit, že její otec, Henry Warner, nemluvil pravdu. Mary totiž nikdy neprojevovala žádný strach z vlaků, a přestože jsem si to několikrát zjišťovala a ptala se mnoha lidí, nedověděla jsem se o žádné vážné železniční katastrofě, k níž by došlo v Anglii nebo někde jinde v těch měsících, než ke mně Mary přišla.“

Black se vrátil do Londýna, ale nešel hned za sirem Johnem Farrenem, ani mu nevolal, poněvadž se domníval, že bude lepší počkat, až pro něho bude mít nějaké konkrétnější zprávy.

Měl pocit, že není nutné prozrazovat mu pravdu o slečně Marshové a o tom, jak to bylo s adoptí. Sira Johna by to jen ještě víc zneklidnilo a bylo málo pravděpodobné, že právě tato skutečnost vyšla nečekaně na světlo a dohnala jeho ženu k sebevraždě.

Mnohem pravděpodobnější byla možnost, že paní Farrenová utrpěla nějaký šok, tak okamžitý a náhlý, že strhl závoj zapomenutí, který zahaloval prvních patnáct let jejího života.

Black měl nyní za úkol zjistit, o jaký šok mohlo jít. Ze všeho nejdřív se v Londýně vypravil do pobočky banky, v níž měl Henry Warner konto. Navštívil ředitele a vysvětlil mu své poslání.

Zjistilo se, že Henry Warner skutečně odjel do Kanady, znova se tam oženil a později zemřel. Vdova bance napsala, když rušila anglické konto. Ředitel ale nevěděl, zda druhá rodina Henryho Warnera v Kanadě zůstala, a neznal ani

vdivinu adresu. První žena Henryho Warnera zemřela o mnoho let dřív. Ano, o dceři z prvního manželství ředitel věděl. Adoptovala ji jistá slečna Marshová ve Švýcarsku. Šeky byly slečně Marshové proplaceny a přestaly docházet, když se Henry Warner znova oženil. Jediná pozitivní informace, kterou ředitel mohl poskytnout a která Blackovi mohla být nějak prospěšná, byla stará adresa Henryho Warnera. A ještě jednu novinku, kterou Henry Warner slečně Marshové rozhodně neřekl: že byl kněz a že v době, kdy slečna Marshová adoptovala jeho dceru, byl farářem u Všech svatých, ve farnosti Long Common v Hampshiru.

Black odcestoval do Hampshiru s radostnou předtuchou. Míval vždycky dobrý pocit, když se objevily stopy a případ se začal rozplétat. Připomínalo mu to dny dětství a hraní na schovávanou. Byl to především jeho zájem o všechno neočekávané, který ho přivedl k povolání soukromého detektiva, a Black tohoto rozhodnutí nikdy nelitoval.

Věřil, že případ posuzuje nezaopatř, ale bylo těžké nevidět, že důstojný pán Henry Warner hraje v tomto kuse roli padoucha. Okolnost, že svěřil duševně nemocnou dceru v cizí zemi zcela neznámé osobě, že se tak vážně zbavil veškerých závazků vůči dítěti a odjel do Kanady, to všechno se zdálo tak mimořádně bezcitné, že to u kněze překvapovalo.

Black cítil skandál a jestliže se v Long Commonu po devatenácti letech najde ještě nějaký pamětník té neblahé historie, nemělo by být těžké vypátrat, o jaký skandál šlo.

Black se ubytoval v místním hostinci, prohlásil o sobě, že píše pojednání o starých kostelech v Hampshirském hrabství a s tímž odůvodněním napsal současnému představiteli církve zdvořilou kartičku s žádostí, zda by ho mohl navštívit.

Jeho přání bylo vyhověno a farář, mladý muž, který se sám velice zajímal o architekturu, provedl ho celým kostelem, od chrámové lodi až po zvonici, a poskytl mu bohaté informace o řezbářských pracích z patnáctého století.

Black zdvořile naslouchal, maskoval vlastní nevědomost a nakonec faráře oklikou přivedl k tomu, že se rozpovídal o svých předchůdcích.

Byl bohužel v Long Commonu teprve šest let a o Warnerovi věděl jen tolik, že tu nastoupil po faráři, který odešel do Hullu, strávil tu dvanáct let a jeho žena je pochována na místním hřbitově.

Black se podíval na hrob a přečetl si nápis na náhrobním kameni: „Emily Mary, vroucně milovaná manželka Henryho Warnera. Odpočívej sladce v náručí Ježíšově.“

Povšiml si také data. Malé Mary bylo v té době deset let.

Ano, řekl mladý farář, slyšel o tom, že Warner se ve velkém spěchu vzdal svého úřadu a odjel... počkejte, kam... ano, do Kanady. Někteří lidé v městečku se na něho budou pamatovat, zvláště ti starší. Nejvíce se na něho nejspíš bude pamatovat jeho zahradník. Pracuje na faře třicet let.

Pokud však je farář informován, nezajímal se Warner o historii, ani neměl žádné sběratelské zájmy; není také známo, že by napsal nějakou práci o dějinách kostela.

Kdyby se pan Black obtěžoval a zašel s ním na faru, mohl by mu ukázat spoustu zajímavých knih o historii Long Commonu.

Pan Black se omluvil. Dověděl se od současného představitele církve vše, co chtěl. Měl dojem, že večer strávený ve výčepu hostince, kde se ubytoval, přinese mu užitečnější informace, a nemýlil se.

Nedověděl se sice už nic dalšího o řezbářské práci z patnáctého století, ale zato se dověděl velmi mnoho o důstojném pánu Warnerovi.

Lidé z farnosti si Warnera vážili, ale nikdy ho neměli příliš v lásce, neboť to byl člověk velice přísných názorů a dost nesnášenlivý. Rozhodně nepatřil k duchovním, na něž se farníci obracejí, když mají nějaké potíže; vždycky se dalo spíš čekat, že člověka odsoudí než utěší. Do hostince jaktžliv nevstoupil a k chudým lidem se vždy choval velice odměřeně.

Bylo o něm známo, že má značný vlastní majetek a že není odkázán pouze na příjem ze svého úřadu. Rád se nechával zvát do několika málo velkých domů v okolí, poněvadž si potrpěl na lepší společnost, ale ve velké oblibě ho neměli ani tam.

Stručně řečeno, důstojný pán Henry Warner byl nesnášenlivý, úzkoprsý snob, což jsou tři vlastnosti, které se k dobrému faráři zrovna moc nehodí. Jeho ženu ale naopak měli všichni moc rádi a kdekdo ji litoval, když po operaci zemřela na rakovinu. Měla neobyčejně milou povahu, cítila se svými bližními, prostě zlaté srdce, jak se říká, a její malá dcerka zdědila tyto vlastnosti po ní.

Dotkla se matčina smrt dítěte nějak zvlášť bolestně?

Na to si nikdo nevzpomínal. Domnívali se však, že ne. Dítě bylo v nějaké škole a doma bývalo jen o prázdninách. Jeden či dva lidé si vzpomněli, že děvče jezdívalo na kole, byla to taková roztomilá a hezká holčička. Zahradník a jeho žena, kteří byli u důstojného pána Warnera zaměstnání, jsou na faře dodnes. No ano, starý Harris. Ne, do hospody teď večer nepřijde. Je zapřísáhlý abstinents. Bydlí v jednom domku u kostela. Ne, žena už mu umřela. Žije u vdané dcery. Je velký milovník růží a na místní výstavě vyhrává pravidelně každý rok za své růže nějakou cenu.

Black dopil pivo a rozloučil se. Bylo ještě dost časně, večer teprve začínal. Odložil masku muže, písíciho o starých hampshirských kostelech, a vklouzl do role ctitele hampshirských růží. Starého Harrise našel před jeho domkem s dýmkou v ústech. Plot byl zarostlý růžemi. Black se zastavil a začal je obdivovat. Konverzace byla navázána.

Trvalo mu málem hodinu, než hovor převedl od růží na dřívější faráře, od dřívějších farářů na Warnera, od Warnera na paní Warnerovou a od paní Warnerové na Mary Warnerovou, ale na obraze, který si z vyprávění posléze učinil, nebylo nic příliš pozoruhodného. Dověděl se v podstatě totéž, co už slyšel v městečku.

Důstojný pán Warner byl nerudný člověk, žádné velké přátelství s nikým nepěstoval, na slůvko pochvaly byl skoupý. Zahrada ho nezajímala. Prostě morous. Jakmile se mu ale něco nezamlouvalo, dokázal se na člověka vrhnout jak jestřáb na slepici. Paní byla úplně jiná, a když umřela, všichni ji litovali. Slečna Mary byla také velice milé dítě. Zahradníková žena ji měla moc ráda. Vůbec nebyla nafoukaná ani pyšná.

„Důstojný pán Warner zřejmě odešel proto, že se tu po ženině smrti cítil osamělý, ne?“ řekl Black a nabídl Harrisovi tabák ze svého pytlíku.

„Ne, to s tím nemělo co dělat. Bylo to kvůli zdraví slečny Mary. Chtěl, aby po té nemoci žila v cizině, měla totiž předtím moc těžký kloubový revmatismus. Odjeli do Kanady a nikdy jsme už o nich neslyšeli.“

„Kloubový revmatismus?“ řekl Black. „To je ošklivá nemoc, když se s tím někdo narodí.“

„Z těch zdejších postelí to ale rozhodně neměla,“ řekl starý Harris, „má žena v pokojích větrala a udržovala všechno v takovém pořádku jako za života paní Warnerové. Slečna Mary to chytila ve škole a vzpomínám si, že říkala mé ženě, že farář prý chtěl ředitele zažalovat pro zanedbání povinné péče. Dítě na to skoro umřelo.“

Black si pohrával s růží, kterou mu Harris ustříhl, a fešácky si ji zastrčil do dírky v klopě.

„A proč farář školu nežaloval?“ zeptal se.

„Nikdy nám neřekl, jestli to udělal nebo ne,“ prohlásil zahradník, „řekl nám jen, abychom sbalili věci slečny Mary a poslali do Cornwallu na adresu, kterou nám dal, a pak si sbalil i svoje věci, dal natáhnout povlaky na nábytek a dřív, než jsme pochopili, co se děje, přijel stěhovací vůz, nábytek naložil a odvezl někam do skladiště nebo do prodeje – později jsme se doslechli, že nábytek byl prodán a farář že se vzdal úřadu a odjíždí s dcerou do Kanady. Má žena na slečnu Mary pořád myslela, ale nedostala od ní ani od pana faráře z Kanady jedinou pohlednici, ačkoli jsme jim tu tolik let sloužili.“

Black souhlasil s tím, že to byla špatná odměna za všechno, co pro farářovu rodinu udělali. „Říkal jste, že ta škola byla v Cornwallu?“ poznamenal. „To mě ani nepřekvapuje, že někdo v Cornwallu chytil kloubový revmatismus. Je to strašně vlhký kraj.“

„Ale ne, pane,“ řekl starý Harris. „Do Cornwallu slečna Mary odjela jenom na rekonvalescenci. Carnleath se to městečko jmenuje – jestli se dobře pamatuji. Kdežto do školy chodila v Hythe v kentském hrabství.“

„Ve škole poblíž Hythe mám dceru,“ zalhal pohotově Black. „Doufám, že nejde o stejnou školu. Jak se jmenovala ta škola, do které chodila Mary?“

„To vám tedy nepovím,“ řekl starý Harris a potřásl hlavou, „je už to hrozně dávno. Pamatuji se ale, že slečna Mary vykládala, že je tam moc hezky, že je to hned u moře a že se jí tam moc líbí, že tam hrají všelijaké hry a podobně.“

„Aha,“ řekl Black, „tak to bude někde jinde. Ta škola, co tam chodí má dcera, je ve vnitrozemí. Stejně je legrační, jak často se lidé čirou náhodou dostanou v řeči na totéž téma. Jméno pana Warnera už dnes večer padlo dole v hostinci – to je zvláštní, když slyšíte nějaké jméno poprvé a hned ten den ještě jednou – ale tam v hostinci někdo říkal, že do Kanady odjeli proto, že jeho dcera utrpěla ošklivé zranění při železničním neštěstí.“

Starý Harris se útrpně usmál.

„Ti chlapi v hospodě napovídají spoustu nesmyslů, když mají v sobě pár piv,“ řekl. „Jaképak železniční neštěstí! Celé městečko tehdy vědělo, že měla kloubový revmatismus a že pan farář byl starostí o ni celý bez sebe, proto pro něho tak rychle poslali z té školy a vůbec. V životě jsem neviděl tak rozzuřeného člověka. Popravdě řečeno, než se to stalo, ani žena ani já jsme neměli tušení, že má slečnu Mary tak rád. Mysleli jsme, že je mu dost lhostejná. Mnohem blíže měla k matce. Tvářil se jak ďábel, když se tenkrát z té školy vrátil a mé ženě řekl, že by

měl bůh ředitele potrestat za jeho kriminální nedbalost. Přesně tak to řekl – kriminální nedbalost.“

„Možná,“ řekl Black, „že neměl čisté svědomí a obviňoval školu z toho, z čeho v skrytu duše obviňoval sám sebe.“

„To je možné,“ řekl starý Harris, „docela možné. Vždycky hledal chybu na někom jiném.“

Black si byl vědom, že je na čase, aby od Warnerových převedl řeč zpátky na růže. Zdržel se ještě pět minut, poznamenal si několik odrůd růží, o nichž mu Harris řekl, že je může s úspěchem pěstovat neodborník, kterému jde o rychlé výsledky, popřál starému zahradníkovi dobrou noc a vrátil se do hostince. Spal jako když ho do vody hodí a ráno chytil první zpáteční vlak do Londýna. Měl dojem, že žádné další informace už v Long Commonu nemůže získat. Odpoledne ale odjel vlakem do Hythe. Na této výpravě neobtěžoval místního faráře, ale obrátil se na ředitelku hotelu, v němž se ubytoval.

„Hledám tu někde podél pobřeží vhodnou školu pro dceru,“ řekl, „a slyšel jsem, že tady u vás takové školy jsou a prý opravdu dobré. Byl bych rád, kdybyste mi mohla nějakou doporučit.“

„Ale jistě,“ řekla ředitelka, „máme tu v Hythe dvě moc dobré školy. Nahoře na kopci je škola slečny Braddockové a pak samozřejmě St. Bees, to je velká koedukační škola přímo tady naproti. U nás v hotelu bydlí převážně rodiče, co mají děti v St. Bees.“

„Koedukační?“ řekl Black. „To byla odjakživa?“

„Hned od založení školy, před třiceti lety,“ řekla ředitelka. „Manželé Johnsonovi ústav pořád ještě spravují, ačkoli už jsou oba dost staří. Škola je výborně vedena a má znamenitou pověst. Víím, že někdy lidé bývají proti koedukační škole zaujatí, poněvadž si myslí, že se tam z dívek stanou mužatky a z chlapců zženštilí frajírci, ale já jsem si nikdy ničeho takového nevšimla. Ty děti vždycky vypadají velice spokojeně a jsou docela stejné jako ostatní děcka. Koneckonců – berou tam jen děti do patnácti let. Jestli chcete, zjistím vám, kdy

byste mohl k manželům Johnsonovým zajít. Dobře se s nimi znám.“

Pana Blacka napadlo, zda snad nedostává za každé dítě provizi, když tak horlivě školu doporučuje.

„Byl bych vám vděčný,“ řekl, „tím byste mi prokázala velkou službu.“

Pozvání do školy dostal na příští den dopoledne o půl dvanácté.

Zjištění, že St. Bees je koedukační škola, Blacka překvapilo. Vůbec mu nepřišlo na mysl, že by důstojný pán Henry Warner mohl být natolik volnomyšlenkářský, že by dal svou dceru do školy, kde jsou děvčata a chlapci vychováváni pohromadě. Podle údajů, které mu poskytl staříčkový zahradník Harris, šlo však zřejmě o školu St. Bees – měla nádherné okolí a vyhlídku na moře. Druhá škola, patřící slečně Braddockové, byla schována za kopcem na horním konci města a nebyl z ní patrně výhled vůbec nikam a také u ní nebyla žádná hřiště. Black si to všechno ověřil během procházky, kterou si udělal po okolí, ještě než se vydal do St. Bees.

Hned u vchodu, jakmile vystoupil po schodišti, uvítal ho pach naleštěného linolea, vydrhnutých podlah a fermežových nátěrů. Zazvonil a objevila se sekretářka, která ho uvedla do velké pracovny vpravo v hale.

Plešatý starý pán s brýlemi v kostěných obroučkách vstal s přehnaným úsměvem z křesla a uvítal ho.

„Těší mě, že vás poznávám, pane Blacku,“ řekl. „Hledáte prý vhodnou školu pro svou dceru? Doufám, že budete ze St. Bees odcházet s pocitem, že jste ji našli.“

Pan Black si ho v duchu ocharakterizoval jediným slovem: kšeftsman. Nahlas však začal vyprávět připravenou historku o své dceři Phyllis, která právě přichází do těch nepříjemných let, kdy jsou děvčata samá ruka samá noha.

„Puberta?“ řekl věčně pan Johnson. „V tom případě je St. Bees pro vaši Phyllis to pravé místo. Nemáme tu žádné pubertální děti. Na našich toaletách nenajdete jediný nepřístojný nápis. Pyšníme se tím, že tu máme samé šťastné,

zdravé chlapce a děvčata. Prokažte mi tu laskavost a pojdte se na ně podívat.“

Poplácal Blacka po zádech a provedl ho po celé škole. Blacka školy, ať už koedukační nebo ne, nezajímaly ani dost málo, zajímal ho pouze kloubový revmatismus, který tu Mary Warnerová dostala před devatenácti lety. Byl však trpělivý člověk a nechal si ukázat všechny třídy a všechny ložnice – dvě oddělená křídla, jedno jen pro chlapce, druhé jen pro dívky – tělocvičnu, plavecký bazén, přednáškovou síň, hřiště a nakonec i kuchyni.

Potom se s triumfujícím panem Johnsonem vrátil do jeho pracovny.

„Nuže, pane Blacku?“ zeptal se ředitel, usmívaje se za brýlemi s kostěnými obroučkami. „Budeme mít potěšení uvítat u nás vaši Phyllis?“

Black se posadil a založil ruce – pravý obraz milujícího otce. „Škola je nádherná,“ řekl, „jenomže my musíme být velice opatrní na dceřino zdraví. Phyllis není fyzicky moc odolná a snadno se nachladí. Mám jistou obavu, jestli pro ni zdejší podnebí není příliš drsné.“

Pan Johnson se dal do smíchu, vytáhl zásuvku psacího stolu a vyndal z ní nějakou knihu,

„Milý pane Blacku,“ řekl, „málokterá škola v celé Anglii má tak báječnou zdravotní statistiku jako St. Bees. Dejme tomu, že některé dítě dostane chřipku nebo angínu. Okamžitě je izolujeme a infekce se nerozšíří. V zimních měsících děti pravidelně kloktají, to je u nás běžná věc. V létě zase děti konají dechová cvičení při otevřených oknech. Chřipkovou epidemii jsme tu neměli pět let. Ojedinělý případ spalniček jsme měli naposled před dvěma lety. Jediný černý kašel před třemi lety. Mám tu statistiku onemocnění našich chlapců a děvčat za celá léta a je to doklad, který mohu komukoli z rodičů s hrdostí předložit.“

Podal knihu Blackovi, jenž se jí chopil se zjevným potěšením. To bylo přesně to, co potřeboval.

„Opravdu pozoruhodné,“ řekl, když v ní listoval, „jistě vám k tak dobrému výsledku pomáhají hlavně moderní hygienické metody. Před několika lety to zřejmě tak utěšeně nevypadalo, že?“

„U nás to bylo vždycky stejné,“ řekl pan Johnson, vstávaje a sahaje do knihovny pro další svazek. „Vemte si který rok chcete. Uvidíte, že vám nelžu.“

Black bez váhání jmenoval rok, kdy si důstojný pán Warner vzal Mary ze školy zpět domů.

Pan Johnson jel rukou po hřbetech svazků a vytáhl statistiku za požadovaný rok. Black obracel stránky a hledal kloubový revmatismus. Byly tu případy rýmy, jedna zlomená noha, jedny zarděnky, jeden vyvrtnutý kotník, jeden furunkl – ale to, co hledal, nenašel.

„Měli jste tu někdy případ kloubového revmatismu?“ zeptal se. „Z toho má moje žena největší strach: aby Phyllis nedostala kloubový revmatismus.“

„Nikdy,“ řekl pan Johnson bez váhání. „Dáváme si na něco takového moc dobrý pozor. Chlapci a děvčata se po každém pobytu na hřišti musejí do sucha utřít a teple převléct. Větrání ložního prádla a šatstva věnujeme mimořádnou péči.“

Black zavřel knihu. Rozhodl se pro přímý úder.

„To, co jsem tu u vás v St. Bees viděl,“ řekl, „se mi opravdu zamlouvá, ale musím k vám být upřímný. Má žena si opatřila seznam škol, vaše byla mezi nimi, ale žena ji ze seznamu hned vyškrtla, poněvadž si vzpomněla, že před mnoha lety si nějaká její přítelkyně na vaši školu velice stěžovala. Ta přítelkyně měla zas nějakého přítele – znáte, jak to chodí – ale krátce a dobře, ten přítel prý byl nuten vzít si dceru ze St. Bees domů a dokonce prý se mluvilo o tom, že hodlá školu žalovat pro zanedbání povinné péče.“

Z tváře pana Johnsona se vytratil úsměv. Oči za brýlemi s kostěnými obroučkami byly pojednou malé a pichlavé.

„Byl bych vám velice vděčný, kdybyste mi mohl sdělit jméno toho přítele,“ řekl mrazivě.

„Jistěže,“ řekl Black. „Ten přítel se později odstěhoval z Anglie do Kanady. Byl to kněz a jmenoval se Henry Warner.“

Brýle s kostěnými obroučkami neskryly podivný, ostražitý záblesk v očích pana Johnsona. Přejel si špičkou jazyka po rtech.

„Důstojný pán Henry Warner,“ řekl. „Počkejte, snad si vzpomenu.“ Zvrátil se v křesle a zdálo se, že uvažuje. Black, který znal všechny možné triky a vytáčky, věděl, že ředitel St. Bees horečně přemýšlí a snaží se získat čas.

„Kriminální nedbalost – to byla slova, kterých důstojný pán použil, pane Johnstone,“ řekl, „a podivnou shodou okolností jsem se před několika dny setkal s jedním příbuzným pana Warnera, který se o té věci také zmínil. Řekl mi, že malá Mary Warnerová tenkrát div neumřela.“

Pan Johnson si sundal brýle s kostěnými obroučkami a pomalu je čistil. Výraz jeho tváře se radikálně změnil. Superbodavý ředitel školy se proměnil v tvrdohlavého obchodníka.

„Znáte zřejmě tu historii pouze z hlediska toho příbuzného,“ řekl. „Pokud jde o kriminální nedbalost, té se dopustil její otec, pan Henry Warner, a nikoli my.“

Black pokrčil rameny.

„Jak to tedy mohl s takovou jistotou tvrdit?“ zeptal se.

Formuloval otázku tak, aby z ředitele vytáhl víc.

„Jak to ale můžete tvrdit vy?“ zvolal pan Johnson, který už rezignoval na jakoukoli snahu o bodrost a uděril pěstí do stolu. „Byl bych moc rád, abyste věděl, že případ Mary Warnerové byl naprosto ojedinělý, něco, co se nám tu nestalo nikdy předtím ani potom.“

Dávali jsme si vždycky dobrý pozor a dáváme si jej i teď. Řekl jsem otci, že k tomu, co se stalo, muselo dojít během prázdnin, a v žádném případě a rozhodně ne ve škole. Nechtěl mi ale věřit a trval na tom, že to zavinil některý z našich chlapců, že jsme na ně dostatečně nedohlíželi. Volal jsem si všechny hochy, kteří věkově přicházeli v úvahu, sem do ředitelny, jednoho po druhém, a soukromě jsem je vyslechl.

Mluvili pravdu. Nikdo z nich na tom nenesl vinu. Z děvčete jsme se marně snažili něco kloudného vytáhnout: nevěděla vůbec, o čem s ní mluvíme a nač se jí ptáme. Snad vám nemusím ani říkat, pane Blacku, že celá ta věc znamenala pro mě a pro mou ženu a pro celý pedagogický sbor strašlivý otřes. Díky bohu jsme se s tou historií nakonec morálně vyrovnali a doufali jsme, že je dávno zapomenutá.“

Na jeho tváři se zračila únava a zároveň napětí. Možná, že se s tou historií dávno vyrovnali, ale ředitel na ni rozhodně nezapomněl.

„A co se stalo pak?“ zeptal se Black. „Řekl vám Warner, že si chce vzít dceru domů?“

„Jestli to řekl on nám?“ zeptal se pan Johnson. „Ne – naopak, my jsme to řekli jemu. Jak jsme tu mohli Mary Warnerovou nechat, když jsme zjistili, že je v pátém měsíci?“

Celá skládačka zapadla pěkně do sebe a záhada je vyřešená, uvažoval Black. Je pozoruhodné, jak jednotlivé části začnou hrát dohromady, když se člověk do věci pořádně vloží. Vždycky bylo cosi povzbuzujícího na tom shledávání pravdy z lidských lží. Nejdřív slečna Marshová: dalo to práci dostat se jí na kůži a všechno z ní vypáčit. Důstojný pán Warner také zametl stopu tím, že za sebou nastavěl zátarasy z výmyslů. Jednou to bylo železniční neštěstí, podruhé zas kloubový revmatismus. Chudák páter, musel to pro něho být pěkný šok. Žádný div, že dceru poslal do Cornwallu, aby se celá záležitost uchovala v tajnosti, a že se pak vzdal úřadu a odstěhoval.

Bylo to dost bezcitné umýt si ruce a zbavit se děvčete, když bylo po všem. Ztrátu paměti si ovšem vymyslet nemohl. Black uvažoval, co ji mohlo vyvolat. Proměnil se pojednou svět dětství pro čtrnáctiletou či patnáctiletou školačku v tak strašlivý přízrak, že příroda zasáhla sama a milosrdně vymazala z její paměti všechno, co se stalo?

Blackovi se to zdálo nejpravděpodobnější. Byl však důkladný člověk a byl v čase vynaloženém na pátrání dobře placen a nehodlal proto běžet za svým klientem s historií

objasněnou jen z poloviny. Musí to vysvětlit celé, beze zbytku. Pamatoval si, že městečko, kam Mary Warnerová odjela na zotavenou z údajného kloubového revmatismu, se jmenuje Carnleath. Black se rozhodl, že tam zajede.

Detektivní kancelář, pro kterou pracoval, mu poskytla auto, a Black se vydal na cestu. Měl dojem, že by mohlo být k užitku, kdyby si ještě jednou, aspoň krátce, pohovořil se starým zahradníkem Harrisem, a tak cestou do Západní Anglie zastavil v Long Commonu. Jako vhodnou záminku s sebou vezl malý růžový keř, který koupil v jednom zahradnictví u silnice. Hodlal Harrisovi napovídat, že keřík pochází z jeho vlastní zahrady a že mu jej přivezl jako malou pozornost za dobré rady, které mu Harris poskytl při jeho předchozí návštěvě.

Vystoupil z vozu před zahradníkovým domkem za poledne, neboť předpokládal, že tou dobou bude starý pán doma u oběda.

Jenomže Harris naneštěstí doma nebyl. Odjel na výstavu květin do Altonu. Blackovi přišla otevřít vdaná dcera s dítětem v náručí a sdělila mu, že nemá tušení, kdy se otec vrátí. Tvářila se však na něho docela mile a příjemně. Black si zapálil cigaretu, předal jí růžový keř a začal obdivovat dítko.

„Mám doma taky takového drobka,“ řekl se svou obvyklou způsobilostí hrát vymyšlené role.

„Opravdu?“ řekla žena. „Mám ještě dva, ale Roy je miláček rodiny.“

Chvilku si nezávazně povídali o dětech a Black kouřil cigaretu. „Řekněte prosím vás panu otci, že jsem byl především v Hythe podívat se na dcerku, kterou tam mám ve škole,“ řekl. „A náhodou jsem se sešel s ředitelem ústavu St. Bees, to je ta škola, co do ní chodila Mary Warnerová – váš pan otec mi o tom vyprávěl – a také o tom, jak důstojný pán zuřil, že tam jeho dcera dostala kloubový revmatismus. Ředitel školy se na slečnu Warnerovou dobře pamatuje, ale po všech těch letech mi s jistotou tvrdil, že vůbec nešlo o kloubový

revmatismus, ale o nějaké virové onemocnění, které si dítě přineslo z domova.“

„Máte pravdu,“ řekla žena, „mám takový dojem, že mi o té škole něco vykládal. Ano – ten ústav se jmenuje St. Bees. Pamatuji se, že mi slečna Mary vyprávěla o St. Bees dost často. Byly jsme stejně staré, a když bývala o prázdninách doma, půjčovala mi kolo. Tehdy to pro mne byla ohromná zábava.“

„Zřejmě měla lepší povahu než pan farář,“ řekl Black. „Měl jsem dojem, že váš pan otec ho neměl zrovna moc rád.“

Žena se zasmála.

„To ne,“ řekla, „myslím, že ho tu u nás nikdo neměl ve velké lásce, ačkoli bych si troufala tvrdit, že to byl slušný a řádný člověk. Mary ale byla miláček. Tu měli všichni rádi.“

„Muselo vám to být trochu líto,“ řekl Black, „když pak odjela do Cornwallu a nikdy už se sem nezajela s vámi ani rozloučit.“

„To máte pravdu. Nikdy jsem si to nedovedla vysvětlit. Jednou jsem jí tam dokonce napsala, ale nedostala jsem žádnou odpověď. Trochu mě to mrzelo a maminku taky. Mary tohle nemívala ve zvyku.“

Black si začal pohrávat se střapečkem dětské botičky. Dítě se zašklebilo a zdálo se, že se dá do pláče. Black viděl, že by mohlo dojít k nežádoucímu přerušení rozhovoru. Rozhodně si nepřál, aby se Harrisova dcera vrátila do domku.

„Na faře jí muselo být smutno, když tam byla sama,“ řekl. „Jistě byla o prázdninách ráda, když mohla být ve vaší společnosti.“

„Myslím, že slečna Mary si nikdy nepřipadala osamělá,“ řekla žena. „Mívala takovou kamarádkou povahu, pro každého si našla dobré slovo, rozhodně nebyla takový morous jako pan farář. Hrávaly jsme spolu všelijaké báječné hry, hrály jsme si na Indiány a podobně. Znáte děti.“

„A co takhle chlapci a chození do biografu?“

„To ne. Na to si Mary nepotrpěla. Ta dnešní děvčata jsou hrozná, že? A mladé ženy zrovna tak. Po mužských jsou celé divé.“

„Vsadil bych se, že jste měla nápadníky – jistě jste je měly obě, to je přece přirozené.“

„To jste na omylu. Mary byla na chlapce ze St. Bees tak zvyklá, že na ně nikdy nijak zvlášť nemyslela. Mimochodem, pan farář by jí byl nějaké ‚nápadníky‘ moc rychle zatrhnul.“

„To asi ano. Měla z něho Mary strach?“

„Strach snad ani ne. Dávala si ale pozor, aby ho nerozzlobila.“

„Musela asi být vždycky doma před setměním, co?“

„Samozřejmě. Po večerech Mary nikam nesměla.“

„Taky nemám velkou radost, když mi dcera chodí domů pozdě,“ řekl Black. „V létě mi ale někdy večer přijde domů málem v jedenáct hodin. Z toho tedy radost nemám. Zvlášť když člověk čte v novinách o těch věcech, které se dějí.“

„Hrozné věci, že?“ přisvědčila zahradníková dcera.

„A to ještě tady u vás máte rajský klid. Tady se jistě po okolí nepotloukají žádní pobudové – a tenkrát to tu muselo být ještě poklidnější, že?“

„To máte pravdu,“ řekla žena, „ale koncem léta, když přijedou chmelaři, bývá tu taky dost živo.“

Black odhodil cigaretu. Pálila ho do prstů.

„Chmelaři?“ řekl.

„No ovšem. Tady je v kraji spousta chmelnic. A když sem v létě česáči přijedou a utáboří se po okolí, bývá to někdy pěkně divoká cháska, často je to sebranka z těch nejhorších londýnských čtvrtí.“

„To je zajímavé. Vůbec jsem nevěděl, že se v Hampshiru pěstuje chmel.“

„To je známá věc. Chmelnice tu máme od nepaměti.“

Black zamával dítěti před očima kytičkou.

„Ale vy a slečna Mary jste se jistě nikdy nesměly potulovat po okolí, když tu byli chmelaři, co?“

„To jsme nesměly, ale někdy jsme se na ně přece jen šly podívat,“ řekla, „a byly bychom slízly pěkný výprask, kdyby to na nás prasklo. Pamatuju, že jednou – copak, Royi, co zlobíš? Chceš převinout? Je už nějak ospalý.“

„Říkala jste, že jednou –“ řekl Black.

„Áha – no jo, chmelaři. Pamatuju, že jednou jsme se na ně šly po večeři podívat – seznámily jsme se s jednou tou rodinou a oni tam měli nějakou oslavu, už ani nevím čeho – myslím, že slavili něčí narozeniny – a dali mně a Mary napít piva. Nikdy jsme předtím pivo nepily a pořádně se nám po něm zamotala hlava.

Mary měla větší špičku než já, vyprávěla mi potom, že se nepamatuje vůbec na nic, co se ten večer dělo – seděly jsme kolem stanů, znáte to, jak ti lidé bydlí, a když jsme dorazily domů, stály jsme sotva na nohou a byly jsme z toho celé vyjukané. Často jsem si pak myslela, co by tomu asi pan farář řekl, kdyby se o tom dověděl, a náš tatínek samozřejmě taky. Já bych byla bývala bita jak žito a Mary by musela vyslechnout pěkné kázání.“

„A zasloužily byste si to,“ řekl Black. „Kolik vám to tehdy bylo?“

„Mně bylo asi třináct a Mary už čtrnáct. Bylo to o těch posledních prázdninách, co byla Mary na faře. Chudinka Mary. Často si říkám, co se s ní asi stalo. Jistě se tam v té Kanadě vdala. Tady lidé říkají, že je to báječná země.“

„Také jsem to od mnoha lidí slyšel. No – nebudu vás už zdržovat planým povídáním. Nezapomeňte prosím předat panu otci ten růžový keř. A maličkého dejte do postýlky dřív, než se vám vyčurá do náručí.“

„Šťastnou cestu, pane, a děkujeme vám.“

„Děkovat bych měl já,“ myslel si Black. Návštěva stála za to. Dcera starého Harrise mu poskytla cennější informace, než starý Harris. Chmelaři a pivo. To je jasné. Pan Johnson ze St. Bees by řekl, že je to nezvratný důkaz. A časově to všechno také odpovídá. Ti chlapci ze St. Bees byli opravdu nevinní jak lilie. Stejně ale – taková ošklivá záležitost. Black sešlápl spojkou, projel Long Commonem a zamířil na západ. Cítil, že teď je důležité zjistit, kdy Mary Warnerová ztratila paměť. Bylo jasné, že si nepamatovala nic z toho, co se stalo na té oslavě u česáčů chmele. Točila se jí hlava, měla okno a obě

vyplašená děvčata spěchala co nejrychleji domů, aby se na celou věc nepřišlo.

Ředitel Johnson ze St. Bees, který stále zaníceně hájil svou školu, pověděl Blackovi, že Mary Warnerová nepochybně neměla ani tušení o tom, že je v jiném stavu.

Když zděšená vychovatelka tuto skutečnost zjistila a na dítě udeřila, Mary Warnerová byla celá bez sebe. Myslela, že se vychovatelka zbláznila. „Co vás to napadlo?“ řekla prý tehdy. „Nejsem přece dospělá a nejsem vdaná. Myslíte, že jsem jako Panna Maria z bible?“

Neměla ani ponětí o tom, jak to v životě chodí.

Školní lékař radil, aby se dítěte dál nevyptávali. Poslali pro otce, A ten si vzal Mary ze školy domů, čímž také, pokud ředitel Johnson a učitelé ze St. Bees byli informováni, celá záležitost skončila.

Black se chtěl dovědět, co tehdy farář své dceři řekl. Měl podezření, že farář nešťastné dítě vyslychal tak dlouho, až z toho dostalo zánět mozku. Takový šok musel nutně změnit duševní život kteréhokoli dítěte. Řešení záhady se mohl nejspíš dopátrat v Carnleathu. Jediná potíž byla v tom, že Black přesně nevěděl, za čím vlastně jde. Farář Warner tam zřejmě nevystupoval pod svým jménem a jistě změnil i jméno své dcery.

Carnleath byl malý rybářský přístav na jižním pobřeží. Za posledních devatenáct let se městečko nepochybně značně rozrostlo, poněvadž tam byly tři nebo čtyři poměrně velké hotely a pěkných pár vilek, což svědčilo o tom, že obyvatelstvo v současné době raději chytá do sítí turisty než ryby.

Blackova rodina, Phyllis a syn, se vrátili do vyfantazírované země, z níž se vynořili. Black teď byl muž, který se znova oženil a jeho manželka, osmnáctiletá dívka, čekala své první dítě. Cítil se poněkud rozpačitě, když se vyptával na soukromá sanatoria. Nevyšel však s prázdnou. V Carnleathu soukromé sanatorium bylo a specializovalo se výhradně na porody. Jmenovalo se Mořská vyhlídka a stálo na okraji útesu přímo nad přístavem.

Zacouval vozem ke zdi, vystoupil, šel k hlavní bráně a zazvonil na zvonek. Řekl, že by chtěl mluvit s vrchní sestrou. Ano, chce si rezervovat pokoj pro manželku, která čeká dítě.

Uvedli ho do soukromého salónku vrchní sestry. Byla to malá, kulaťoučká a čiperná žena, a Black měl pocit, že by rozhodně nepochodil špatně, kdyby svou fiktivní manželku – v náhlém rozletu fantazie se rozhodl, že jí bude říkat Pearl – svěřil do její odborné péče.

„Kdypak tu radostnou událost čekáte?“

Rozhodně nebyla z Cornwallu, z jejího hlasu se ozvalo nefalšované, zvonivé londýnské nářečí. Black si v její přítomnosti okamžitě připadal jako doma.

„V květnu,“ řekl. „Má žena je teď u svých rodičů, a tak jsem se na tenhle malý výlet vydal sám. Rozhodla se, že si pro tu těžkou hodinku najde útulek někde u moře, a poněvadž jsme tady strávili líbáňky, má na zdejší kraj sentimentální vzpomínky – já ostatně také.“ Black vykrouzlil nainscenovaný, přihlouplý úsměv, který pokládal za zvlášť charakteristický pro budoucího otce. Vrchní sestru jím ale neodstrašil.

„To je od vás pěkné, pane Blacku,“ řekla, „prostě návrat na místo zločinu, že?“ Od srdce se zasmála. „Bohužel ne všechny naše pacientky vzpomínají na minulost s takovou láskou. Byl byste překvapen.“

Black nabídl vrchní sestře cigaretu. Vzala si a s požitkem vdechla kouř.

„Doufám, že mě nehodláte připravit o veškeré iluze,“ řekl.

„Iluze?“ řekla vrchní sestra. „My jich tu moc nemáme. V porodnici se jim nedaří. To je bohužel instance, kde pacientky přijdou na to, čemu nechtěly věřit: že každá legrace něco stojí.“

Blackovi začalo být pomyslné Pearl líto.

„Já vím,“ řekl Black, „ale má žena je statečné děvče. Nemá z toho vůbec strach. Měl bych vám snad ale říct, že je o hodně mladší než já. Je jí právě osmnáct. To je taky jediná věc, která mi na tom dělá trochu starosti. Není moc mladá na to, aby měla dítě?“

„To právě vůbec ne,“ řekla vrchní sestra a vyfoukla obláček kouře, „čím jsou mladší, tím lepší. Kostí ještě nejsou tak ztuhlé a svaly mají potřebnou pružnost. Potíže máme naopak se staršími rodičkami. Přicházejí nám sem pětatřicetileté ženy a myslí si, že to bude rozkošná společenská zábava. Z toho je bohužel brzo vyvedeme. Hraje vaše paní hodně tenis?“

„Ne, vůbec ne.“

„Tak to je výhoda. Minulý týden jsme tu měli jednu mladou paní, místní tenisovou přebornici z Newquay, a ta měla tak vytrénované a nepoddajné svalstvo, že porod trval šestatřicet hodin. Ošetřovatelka i já jsme před koncem padaly únavou.“

„A jak to snášela matka?“

„Musely jsme ji šít, ale to už pak si vydechla.“

„Měly už jste tu nějaké osmnáctileté rodičky?“ zeptal se.

„Mladší,“ řekla, „přicházejí k nám ženy v nejrůznějším věku, od čtrnácti do pětatřiceti. A nemají za sebou všechny zrovna ty nejmedovější líbánky. Nechcete se podívat na pár našich dětí? Před hodinkou jsem zrovna rodila jednoho takového cvalíka a ošetřovatelka ho teď kráslí, než ho ponese ukázat mamince.“

Black se obrnil trpělivostí a rozhodl se, že to podstoupí. Jestliže vrchní sestra takhle rozvázala po jedné cigaretě, co mu asi poví po dvou dvojitých ginech? Bylo mu jasné, že ji musí pozvat na večeři. Prošel se po sanatoriu, shlédl pár nadějných matek a větší počet dalších, jejichž iluze už zřejmě lehly popelem, a když navíc ještě zinspicírovai dítku, porodní sál a prádelnu, složil v duchu slib, že zůstane bezdětný.

Rezervoval si pro Pearl pokoj s vyhlídkou na moře, uvedl květnové datum – zaplatil dokonce zálohu – a pak pozval vrchní sestru na večeři. „Děkuji, to je od vás milé,“ řekla. „Půjdu ráda. Máme tu takový malý podnik, jmenuje se Pašerácká krčma, zvenku to vypadá dost nenápadně, ale je to nejlepší vinárna v celém Carnleathu.“

„Tak to půjdeme do Pašerácké krčmy,“ řekl Black a smluvili si schůzku na sedm hodin.

Kolem půl deváté, po dvou dvojitých ginech, mořských racích a láhvi Chablis, korunované navrch sklenkou brandy, nebylo ani tak obtížné přimět vrchní sestru k řeči; spíš bylo obtížné ji zarazit.

Rozpovídala se o choulostivějších stránkách porodnické problematiky a uváděla takové bohatství detailů, že z toho Blackovi šla hlava kolem. Řekl jí, že by měla napsat paměti. Odpověděla, že se do toho pustí, jakmile bude v penzi.

„Samozřejmě, že nebudete uvádět žádná jména,“ řekl, „a nepovídejte mi, že všechny vaše pacientky byly vdané, poněvadž bych vám to stejně nevěřil.“

Vrchní sestra do sebe hodila zbytek první brandy.

„Říkala jsem vám už v sanatoriu, že v Mořské vyhlídce míváme nejružnější případy,“ prohlásila, „ale tím se nedejte vyvést z míry. Jsme velice diskrétní.“

„Mě hned tak něco z míry nevyvede,“ řekl Black, „a Pearl také ne.“

Vrchní sestra se usmála.

„Vidím, že svou drahou polovičku znáte,“ řekla. „Škoda, že se to nedá říct o všech manželech. Ušetřilo by nám to v Mořské vyhlídce moře slz.“ Důvěrně se k němu naklonila. „Zíral byste, kdybyste věděl, zač někteří lidé platí,“ řekla. „Nemyslím samozřejmě takové slušné a počestné manželské páry jako jste vy, ale lidi, kterým se stal malér. Přijíždějí sem, aby celou věc dali nějak do pořádku, tváří se jako když se nic neděje, jako když nemají co skrývat, jenže na mě si nepřijdou. Já totiž v téhle branži dělám už moc dlouho. Měli jsme v Mořské vyhlídce pacientky ze šlechtických rodin, náramné dámy, jejichž manželé si o nich myslí, že jsou na dovolené někde ve Francii na Riviéře. Ani nápad. Jsou tam, kde nečekaly, že se octnou – v Mořské vyhlídce.“

Black objednal další brandy.

„Co se stane s takovým nevítaným dítětem?“ zeptal se.

„To víte, máme svoje kontakty,“ řekla vrchní sestra, „tady na venkově je spousta pěstounek, které si s radostí vydělají pětadvacet šilinků týdně za výchovu dítěte, dokud nejde do

školy. A na nic se nás neptají. Kolikrát později vídám fotografie pravých matek v novinách. Ukážu je vždy ošetřovatelce a moc se nad nimi nachechtáme. „Na sále se tak vesele nesmála,“ říkám ošetřovatelce. Máte pravdu, jednou se do toho dám a napíšu paměti. Myslím, že by to bylo moc zajímavé čtení a že by šly na dračku.“

Vrchní sestra si od Blacka vzala další cigaretu.

„Pořád mi dělá starosti, jestli na to žena přece jen ještě není moc mladá,“ řekl. „Jaký nejmladší případ jste tu měli?“

Vrchní sestra chvíli uvažovala a vyfukovala kouř z cigarety.

„Šestnáctileté, patnáctileté,“ řekla. „Ano, jednou jsme tu měli i patnáctiletou, vlastně jí ještě ani patnáct nebylo, jestli se dobře pamatuju. To byl smutný případ. Je už to ale hrozně dávno.“

„Povězte mi o tom,“ řekl Black.

Vrchní sestra usrkla brandy.

„Pocházela ze zámožné rodiny,“ řekla, „otec byl ochoten zaplatit, co bychom si byli řekli, ale u nás nejsme žádní vyděrači. Řekla jsem mu sumu, která se mi zdála přiměřená, a on měl náramnou radost, že nám může nechat dceru na krku – zaplatil dokonce ještě o něco víc. Měli jsme tu děvče pět měsíců, což pravidelně neděláme, ale otec děvčete řekl, že když na to nepřistoupíme, dá ji do útulku pro bezprizorné, a mně bylo té nešťastné holky tak líto, že jsem udělala výjimku.“

„Jak k tomu vůbec došlo?“ zeptal se Black.

„Otec říkal, že chodila do koedukační školy, ale já jsem téhle povídačce nikdy nevěřila. Nejvíc nás udivovalo, že chudinka holka nám vůbec nebyla s to říct, jak se to vlastně mohlo stát. Obvykle se od rodiček dovím pravdu, ale z téhle jsem nevytáhla nikdy nic. Vyprávěla nám v Mořské vyhlídce, že jí otec řekl, že je to největší hanba, jaká může děvče potkat, a ona to nedovedla pochopit, aspoň to tvrdila, poněvadž její otec byl kněz

a vždycky prý kázával, že to, co se stalo Panně Marii, je ten největší a nejkrásnější zázrak, jaký se kdy udál.“

Číšník přišel s účtem, ale Black ho odbyl mávnutím ruky.

„To jako chcete říct, že si děvče myslelo, že na celé té věci je něco nadpřirozeného?“ zeptal se.

„Přesně to si myslela,“ řekla vrchní sestra, „a nedokázali jsme jí to vymluvit. Pověděli jsme jí, jak to v životě chodívá, ale nechtěla nám věřit. Řekla ošetřovatelce, že něco tak strašného by se snad mohlo stát někomu jinému, ale ne jí. Říkala, že se jí občas zdávalo o andělech a že k ní nespíš jeden z nich v noci sestoupil, když spala, a že by se jí otec měl omluvit první, až se dítě narodí, poněvadž by to samozřejmě mohl být nový mesiáš.“

Víte, bylo to opravdu dojemné, když jsme ji slyšeli takhle mluvit; byla si sama sebou tak jistá. Říkala nám, že má ráda děti a že se ani trošku nebojí a pořád jen doufala, že je dost dobrá na to, aby byla matkou toho dítěte; byla si jistá, že tentokrát by mohl svět opravdu spasit.“

„To je strašlivá historie,“ řekl Black a objednal kávu.

Vrchní sestra okamžitě nasadila lidštější tón a začala se tvářit jako člověk, který má pochopení. Zapomněla si dokonce tu a tam olíznout rty.

„Málokdy jsme se s ošetřovatelkou do některé pacientky tak zamilovaly,“ řekla, „tomu se člověk neubrání. Byla to taková zlatá holka – a div jsme té její teorii neuvěřily samy. Připomínala nám, že Panna Maria byla asi jen o rok mladší než ona, když se jí narodil Ježíš, a že se ji Josef také pokoušel ukrýt před lidmi, poněvadž i on byl zděšený nad tím, že bude mít dítě. ‚Víte,‘ řekla nám, ‚tu noc, co se mi dítě narodí, objeví se na obloze velká hvězda,‘ – a ono se to doopravdy stalo. Byla to jenom Venuše, samozřejmě, ale měly jsme z toho s ošetřovatelkou radost kvůli Mary. Bylo to pro ni snazší, odvádělo ji to od myšlenek na to, co se stalo.“

Vrchní sestra dopila kávu a podívala se na hodinky.

„Měla bych už jít,“ řekla, „máme tam zítra ráno v osm jeden císařský řez a musím se na to dobře vyspat.“

„Nejdřív mi to ale dovyprávějte,“ řekl Black. „Jak to skončilo?“

„Dítě se narodilo, byl to chlapec, a nikdy jsem neviděla něco tak dojemného, jako když s ním seděla v posteli a držela ho v náručí. Připomínal panenku, kterou dostala k narozeninám, a měla z něho takovou radost, že ze sebe nedokázala vypravit ani slovo. Říkala jenom ‚Sestro, ach, sestro,‘ pořád znova a znova. Bůhví, že nejsem žádná citlivka, ale málem jsem se dala do breku a ošetřovatelka také.

Musím vám ale říct ještě jednu věc: ať už tu lumpárnu té chudince provedl kdokoli, musel to být zrzek. Pamatuju se, že jsem jí řekla: ‚Vždyť to vaše děťátko je takový krásný zrzounek, toho si nikdo nemůže splést,‘ a všichni jsme mu tak začali říkat a ona sama taky. Nikdy už bych nechtěla znova zažít to, co pak přišlo, když jsme jí to dítě vzali.“

„Vy jste jí ho vzali?“ zeptal se Black.

„Museli jsme to udělat. Otec si děvče bral k sobě, řekl, že musí začít nový život, a to samozřejmě nebylo s malým dítětem možné. Měli jsme ji i s tím jejím zrzounkem u nás čtyři týdny, a i to byla moc dlouhá doba, poněvadž se na dítě strašně upjala. Všechno už ale bylo zařízeno, otec si pro ni měl přijet a dítě mělo být dáno do ústavu. Hovořily jsme o tom s ošetřovatelkou a usoudily jsme, že je tu jediná možnost, jak to udělat, že jí prostě řekneme, že Zrzounek v noci umřel. A tak jsme jí to řekly. Jenomže to bylo horší, než jsme tušily. Zbledla jak stěna a pak se dala do křiku... mám pocit, že ten její křik mi bude znít v uších až do smrti.

Bylo to hrozné. Vřeštěla takovým vysokým, podivným hlasem. Potom omdlela jak špalek a myslely jsme, že snad nikdy nepřijde k sobě a že nám snad umře. Zavolali jsme doktora, což obvykle neděláme – pečujeme o své pacientky v sanatoriu sami – a ten se vyjádřil, že celá ta věc je prostě příšerná a že by se z toho šoku nad ztrátou dítěte mohla pomást na rozumu. Nakonec jsme ji přivedli k vědomí. Jenomže ale víte, co se stalo? Ztratila paměť. Nepoznávala nás, nepoznala ani otce, když přišel, nikoho. Fyzicky i duševně

byla v pořádku, jenom paměť selhala. Doktor později řekl, že to je ta nejlepší věc, která se mohla stát. Tvrdil ale, že kdyby se jí paměť někdy vrátila, bude to pro nešťastné děvče takový otřes, jako kdyby se probudila v pekle.“

Black zavolal číšníka a zaplatil účet.

„Mrzí mě, že jsme zakončili večer v tak tragickém tónu,“ řekl, „ale stejně jsem vám za tu historii vděčný. A myslím, že byste na ni neměla zapomenout ve svých pamětech, až je začnete psát. Mimochodem, co se s tím novorozenětem stalo?“

Vrchní sestra sáhla po rukavicích a po kabelce.

„Vzali si ho do Domova sv. Edmunda v Newquay,“ řekla. „Měla jsem tam ve vedení ústavu jednu známou a tak jsem to zařídila, nebyl to žádný problém. Pokřtili jsme ho Tom Smith – připadalo nám to jako běžné, nenápadné jméno – ale já na něho vždycky budu myslet jako na Zrzounka. Chudák mládenec, nikdy se nedoví, že ho jeho matka pokládala za budoucího spasitele světa.“

Black odvezl vrchní sestru zpátky k Mořské vyhlídce a slíbil jí, že jí napíše hned, jak se vrátí domů, zda na rezervování pokoje trvá. Potom škrtl ji i Carnleath ze seznamu nevyřízených položek ve svém zápisníku a zapsal si tam „Domov sv. Edmunda, Newquay“. Zdálo se mu, že by bylo škoda nevyužít cesty na jihozápad a nezajet ještě o pár mil dál za něčím, co už nebylo víc než formální záležitostí. Ukázalo se však, že je to těžší, než si myslel.

Domovy pro odložené nemanželské děti nemívají ve zvyku sdělovat, od koho a za jakých okolností jim byly děti svěřeny do péče. Vedoucí Domova sv. Edmunda nebyl z tohoto pravidla výjimkou.

„To nejde,“ vysvětlil Blackovi, „děti nic nevědí, – jen v kterém domově byly vychovány. Mohlo by to na ně mít neblahý vliv, kdyby se s nimi rodiče později pokoušeli setkat. Mohlo by to vést k nejrůznějším komplikacím.“

„To je pochopitelné,“ řekl Black, „ale v tomhle případě žádné komplikace nemohou nastat. Otec byl neznámý a matka je mrtva.“

„Na to mám jen vaše slovo,“ řekl vedoucí. „Je mi líto, ale porušil bych všechny předpisy, kdybych vám něco pověděl. Mohu vám říct jedinou věc. Když jsme o chlapci naposledy slyšeli, staral už se sám o sebe a měl dobré zaměstnání jako obchodní cestující. Nezlobte se, ale víc vám říct nemohu.“

„Řekl jste mi dost,“ prohlásil Black.

Vrátil se do vozu a podíval se do svých poznámek.

Když uslyšel slova vedoucího, bylo to jako by mu v hlavě zazvonil poplašný zvonek. Nahlédnutím do zápisníku si ověřil, že zvonek nezvonil pronic zanic.

Poslední člověk, který viděl paní Farrenovou naživu, nepočítáme-li ovšem komorníka, byl obchodní cestující, shánějící objednávky na zahradní nábytek.

Black nastartoval vůz a zamířil na sever, do Londýna.

Podnik vyrábějící zahradní nábytek měl ústředí v Norwoodu v Middlesexu. Adresu si Black opatřil tak, že o ni telefonem požádal sira Johna. Katalog byl uložen mezi ostatními papíry a dopisy, patřícími zesnulé paní Farrenové.

„Oč jde? Máte nějakou stopu?“ ptal se sir John do telefonu.

Black byl opatrný.

„Potřebuji si na závěr ještě něco ověřit,“ řekl. „Mám ale dojem, že to mám. Ozvu se vám hned, jak to bude možné.“

Vydal se k řediteli podniku a tentokrát se nepokoušel zapírat svou totožnost. Dal řediteli svou navštívenku a vysvětlil mu, že z pověření sira Johna Farrena vyšetřuje okolnosti posledních hodin života zesnulé lady Farrenové, která – jak pan ředitel nepochybně četl v novinách – se před týdnem zastřelila. To dopoledne, kdy se to stalo, objednala si nějaké lavice do zahrady od obchodního cestujícího právě této firmy. Bylo by možné, zeptal se Black, s tím člověkem mluvit?

Ředitel se neobyčejně zdvořile omlouval, ale všichni tři obchodní cestující jsou momentálně mimo podnik, a když jsou

na cestách, není možné se s nimi nějak spojit. Za den často urazí velké vzdálenosti. Mohl by pan Black uvést jméno obchodního cestujícího, s nímž si přeje mluvit? Ano, jmenuje se Tom Smith. Ředitel nahlédl do svých záznamů. Tom Smith je mladík, u firmy je teprve nedávno. Tenkrát byl na první obchodní cestě. Do Norwoodu se má vrátit až za pět dní. Jestliže si pan Black přeje se Smithem mluvit co nejdřív, řekl vedoucí, bylo by nejrozumnější navštívit ho za čtyři dny v jeho bytě, nejlépe večer, kdy už možná bude doma. A dal Blackovi adresu.

„Mohl byste mi prosím vás říct,“ zeptal se Black, „jestli náhodou ten mladík není zrzavý?“

Ředitel se dal do smíchu.

„Vidím, že jste hotový Sherlock Holmes,“ řekl. „Ano, Tom Smith má vlasy červené jak ohníček. Můžete si nad nimi ohřát ruce.“

Black mu poděkoval a odporoučel se z kanceláře.

Uvažoval, zda by se neměl rozjet za sirem Johnem hned. Má vůbec nějaký důvod k tomu, aby čekal čtyři nebo pět dní, než bude možno mladého Smitha vyslechnout? Všechny díly skládačky do sebe zapadaly. Příběh se uzavřel. Paní Farrenová svého syna musela poznat, a proto to udělala. Ale... poznala ho opravdu? Komorník přece paní Farrenové přinesl sklenici mléka do salónu ještě po odchodu obchodního cestujícího a viděl, že je zcela normální. Jednotlivé části příběhu do sebe zapadaly, ale jeden malý, podivný dílek pořád ještě chyběl. Black se rozhodl, že počká.

Čtvrtého dne se večer v půl osmé vydal do Norwoodu v naději, že Smith snad už bude z cesty doma. Štěstí mu přálo. Od bytné, která mu přišla otevřít, se dověděl, že pan Smith právě večeří a že jestli chce, může jít dál. Uvedla Blacka do malého pokoje, kde seděl u stolu mladý muž, téměř ještě chlapec, a jedl slanečka.

„Tenhle pán přišel za vámi, pane Smithu,“ řekla bytná a odešla z pokoje.

Smith odložil nůž a vidličku a otřel si ústa. Měl hubenou, číhovou tvář – připomínající fretku – a světle modré oči blízko u sebe. Zrzavé vlasy mu nepoddajně trčely jako kartáč. Byl dost malé postavy.

„Co byste si přál?“ zeptal se. Okamžitě zaujal obranný postoj, ještě dřív než mohl Black otevřít ústa.

„Já jsem nějaký Black,“ řekl detektiv povzbudivě. „Dělám pro jednu soukromou detektivní kancelář a jestli vás to nebude obtěžovat, rád bych vám položil pár otázek.“

Tom Smith vstal. Oči jako by se mu ještě zmenšily.

„A o co vám jde?“ řekl. „Nic jsem neproved.“

Black si zapálil cigaretu a posadil se.

„Neříkám, že jste něco provedl,“ řekl, „a také tu nejsem proto, abych vám prohlížel knihu objednávek, jestli snad máte strach z toho. Náhodou jsem se ale dověděl, že jste nedávno na obchodní cestě navštívil paní Farrenovou a že si od vás objednala dvě lavice do zahrady.“

„A co má být?“

„To je vše. Povězte mi, jak váš hovor s ní probíhal.“

Tom Smith si Blacka měřil stále stejně podezřívavě. „No prosím,“ řekl, „dejme tomu, že jsem šel k paní Farrenové, dejme tomu, že jsem od ní dostal nějakou objednávku; to všechno si u firmy vysvětlím, jak s nimi budu mluvit – jestli jste se snad o tom něco doslechl. Povím jim, že jsem si ten šek nechal napsat na své jméno omylem a že se to víc nestane.“

Black si vzpomněl na slečnu Marshovou. A také mu to připomnělo důstojného pána Henryho Warnera. A dokonce i ředitele Johnsona a jeho dojemnou sebeobhajobu. Proč ti lidé vždycky lžou, když se jich ptá na něco docela jiného?

„Víte,“ řekl Black, „myslím, že by bylo pro vás i pro vaše vztahy k firmě mnohem jednodušší, kdybyste mi rovnou řekl pravdu. Když to uděláte, nezmíním se o vás ani u firmy, ani před vedoucím Domova sv. Edmunda.“

Mladý muž rozpačitě přešlápl z jedné nohy na druhou. „Vy přicházíte od nich?“ řekl. „To jsem si mohl myslet. Pořád po mně jdou, hned od začátku. Nikdy jsem neměl šanci, já ne.“

Do hlasu se mu vlízl sebelítostivý tón. Skoro to připomínalo kňučení. Blacka napadlo, že dítě předurčené spasit svět, nedosáhlo zatím úspěchu ani v té nejobyčejnější práci.

„Vaše dětství mě nezajímá,“ řekl, „jenom vaše zcela bezprostřední minulost a hovor, který jste vedl s paní Farrenovou. Možná, že to nevíte, ale ona už nežije.“

Chlapec přikývl.

„Četl jsem to ve večerníku,“ řekl. „To totiž byl důvod, proč jsem se to rozhodl udělat. Nemůže už to na mě prásknout.“

„Co jste udělal?“ zeptal se Black.

„Utratil jsem ty peníze,“ řekl Tom Smith, „a přeškrtl jsem v knize objednávku a nikomu jsem o ní neřekl. To se dá snadno provést.“

Black kouřil cigaretu a pojednou jako by před sebou uviděl přeplněné stany a nákladáky, matrace, poskládané na chmelnicích, kde chmel roste na vysokých tyčích, jako by uslyšel výbuchy smíchu, ucítil pach piva a zahlédl nejisté oči mladíka zrzavého stejně jako tento hoch, schovávajícího se za nákladákem.

„Aha,“ vzpomatoval se, „říkáte, že se to dá snadno provést. Povězte mi o tom víc.“

Chování Toma Smitha začalo být nenucenější. Black mu ale nehodlal skákat do řeči. Pokud ovšem bude mluvit pravdu.

„Paní Farrenová byla v seznamu nejbohatších lidí v tom kraji,“ řekl, „ohromně prachatá ženská, to jsem si zjistil, a bylo jisté, že od ní nějakou objednávku utrhnu. Tak jsem se tam ohlásil, komorník mě uvedl, já jsem jí předložil náš katalog, ona si z něho vybrala dvě lavice do zahrady a já ji požádal o šek. Napsala mi ho a já si ho vzal. To bylo všechno.“

„Okamžik,“ řekl Black. „Tvářila se na vás paní Farrenová vlídně? Neprohlížela si vás nějak moc?“

Chlapce to překvapilo.

„Jestli si mě nějak moc neprohlížela?“ řekl. „Ne – proč by to dělala? Nemohl jsem ji zajímat. Byl jsem pro ni vzduch. Prostě ten chlápek, co prodává nábytek do zahrady.“

„Co vám říkala?“ vyptával se Black.

„Jenom si prolistovala katalog a já tam stál a čekal. Pak si zaškrtl dvě čísla tužkou a já řekl, že může napsat šek na doručitele, prostě jsem to zkoušel, chápete; vypadala jako takové ty tupé ženské, co se dají snadno podfouknout – no a ona ani nemrkla a šla ke stolu a ten šek mi napsala.

Bylo to na dvacet liber, deset liber za lavici. Poděkoval jsem, ona zazvonila na komorníka a ten mě doprovodil ke dveřím. Vypadnul jsem a rovnou jsem šek vyinkasoval. Prachy jsem strčil do šrajtofle, ale ještě jsem sám nevěděl, co s nima udělám, jestli je utratím nebo ne, ale když jsem pak četl v novinách, že je mrtvá, tak jsem si řekl ‚To je jasný‘. Nemůžete mi to mít za zlé. Byla to v životě má první šance, jak přijít k nějakým penězům, aby o tom nikdo nevěděl.“

Black zamáčkl cigaretu.

„První příležitost, a hned jste jednal nepoctivě,“ řekl. „No nic, jak si kdo ustele, tak si lehne. Mrzí vás to aspoň?“

„Na to má člověk dost času, až když to na něho praskne,“ řekl Tom Smith. A pojednou se dal do smíchu. Bledá fretčí tvář se rozzářila úsměvem, světle modré oči se jím prohloubily. Plachost z něho spadla a vystřídala ji zvláštní, drzá nevinnost.

„Teď vidím, že mi tahle finta neklapla,“ řekl. „Příště zkusím něco jiného.“

„Pokuste se třeba spasit svět,“ řekl Black.

„Cože?“ řekl Tom Smith.

Black se s ním rozloučil a popřál mu všechno nejlepší. Když odcházel ulicí, byl si vědom, že chlapec vyšel na zápraží a dívá se za ním.

Druhý den odpoledne šel Black podat hlášení siru Johnu Farrenovi, ale než ho komorník uvedl do knihovny, Black ho požádal, zda by si s ním nemohl na chvíli pohovořit mezi čtyřma očima. Odebrali se do salónu.

„Uvedl jste tehdy obchodního cestujícího do téhle místnosti, ponechal jste ho s paní Farrenovou o samotě a pak, když asi po pěti minutách paní Farrenová zazvonila, doprovodil jste cestáka ke dveřím. Potom jste do salónu přišel

znova, když jste paní Farrenové nesl sklenici mléka. Říkám to správně?“

„Ano, přesně,“ řekl komorník.

„Co milostivá paní dělala, když jste vešel s tím mlékem?“

„Stála skoro na stejném místě jako teď vy a listovala v tom katalogu.“

„A tvářila se jako obvykle?“

„Ano.“

„A co bylo pak? Už jsem se vás na to vyptával, ale musím si to ještě jednou ověřit, než podám siru Johnovi zprávu.“

Komorník se zamyslel.

„Dal jsem milostivé paní to mléko a zeptal jsem se, jestli mám dát nějaké příkazy šoférovi, ale ona řekla že ne, poněvadž pojedje se sirem Johnem na vyjížďku až odpoledne. Řekla mi také, že si objednala dvě lavice do zahrady a ukázala mi je zaškrtnuté v katalogu. Já na to řekl, že se nám ty lavice budou hodit. Pak jsem viděl, jak položila katalog na stůl a šla k oknu, aby si vypila to mléko.“

„Nic jiného neřekla? Nezmínila se vůbec o tom cestřákovi, který katalog přinesl?“

„Ne, milostivá paní o něm neříkala nic, ale vzpomínám si, že jsem se o něm zmínil já, zrovna když jsem už odcházel z pokoje, ale jsem si jistý, že to milostivá paní neslyšela, poněvadž mi vůbec neodpověděla.“

„Co jste řekl?“

„Řekl jsem jen tak žertem, poněvadž milostivá paní si vždycky dost potrpěla na legraci, že jestli u nás ten cestřák ještě někdy zazvoní, určitě ho podle těch vlasů poznám.“

„Takovej krásnej Zrzounek, toho si nikdo nemůže splést,“ řekl jsem. Pak jsem zavřel dveře a šel jsem do kuchyně.“

„Děkuji vám,“ řekl Black, „to mi stačí.“

Stál a díval se do zahrady. Za okamžik vešel do salónu sir John.

„Čekal jsem na vás v knihovně,“ řekl. „Jste tu už dlouho?“

„Jen pár minut,“ řekl Black.

„Tak co – jaký je výsledek pátrání?“

„Stejný jako dřív, sire Johne.“

„Chcete říct, že jsme tam, kde jsme začali? Nepodařilo se vám zjistit žádný důvod, proč se žena mohla zastřelit?“

„Nezjistil jsem vůbec nic. Dospěl jsem k závěru, že doktorův názor byl zřejmě správný. Šlo o náhlý impuls, vyvolaný jejím stavem – pod vlivem tohoto impulsu se paní Farrenová odebrala do pokoje, kde byly zbraně, vzala si váš revolver a zastřelila se. Byla šťastná a spokojená a vy, právě tak jako všichni ostatní, víte, že vedla naprosto bezúhonný život.“

Takže to, co udělala, bylo absolutně bez motivu.“

„Díky bohu,“ řekl sir John.

Black si o sobě nikdy nemyslel, že má sklon k sentimentalitě. Od téhle chvíle si tím už ale nebyl tak jist.

Dobrodružství s pěticientem od presidenta

Na těch pár zvědavců, kteří se rozhodli odbočit ze silnic všednosti, aby si pro zábavu zalovili na postranních stezkách – a zpravidla si od toho slibují velké potěšení – na těch pár zvědavců čekávají mnohá podivná setkání; a to jde jen o těžkopádné plížení, které přinejmenším nevyplaší z pelechu žádné bájeslovné zvíře. Krajně vzrušující zážitek však zůstal vyhrazen pro Elleryho Queena. Když se jednou vydal na číhanou, narazil na presidenta Spojených států.

Mohla by to být dost velká legrace, kdyby k tomu došlo tak, jak si možná představujete: náhodou, za temné noci, v nějaké zastrčené uličce ve Washingtonu, za přítomnosti agentů tajné služby, kteří natřeseného pana Queena obklopují, aby se ho přeptali na jeho úmysly a zobraceli mu kapsy naruby, zatímco velká, černá, neprůstřelná limuzína se řítí pryč i s presidentem, mizejícím jak na mávnutí kouzelného proutku. V případě jako je tenhle ale pouhá představivost selhává. Je třeba mohutné fantazie, neboť pravda je fantastická. K Elleryho setkání s presidentem Spojených států nedošlo za temné noci, ale v romantickém světle několika dní (ačkoli noc v tom také hrála svou roli). Nedošlo k němu ani náhodou: schůzku narežírovala farmářova dcera. A nestalo se to ani ve Washingtonu, poněvadž tenhle president řídil státní záležitosti z úplně jiného města. Setkání se ale neodbylo ani v tom jiném městě, nedošlo k němu vůbec v žádném městě, ale na farmě, pár mil na jih od Philadelphie. A nejpodivnější je, že při tom nebyla ani limuzína, která by hlavu státu odčarovala jako když proutkem mávne, poněvadž president, ačkoli velký boháč, byl pořád

ještě příliš chudý na to, aby vlastnil automobil, a za veškeré vládní prostředky – ba dokonce ani za všechny poklady světa – si žádný automobil nemohl pořídit.

Tento skvost všech paradoxů má však ještě pozoruhodnější aspekty. Bylo to setkání v nejryzejším smyslu slova, a přesto k němu „fyzicky“ vůbec nedošlo. Zmíněný prezident byl totiž dávno po smrti. Jelikož ale existují lidé, kteří ani nemrknou, když přijdou do styku nebo si dokonce potřesou rukou s někým, kdo už je při tom třeba v hrobě, a jelikož by si tihle lidé mohli myslet, že k setkání snad došlo jen v nějaké duchovní rovině, je třeba kategoricky prohlásit, že s touhle sortou lidí nemá Ellery Queen nic společného. On totiž na duchy nevěří, proč se s nimi také nesetkává. Nemůže proto být ani řeči o tom, že by potkal prezidentův stín.

Navzdory tomu bylo jejich setkání stejně průkazné, jako třeba střetnutí dvou šachových mistrů, jednoho v Londýně a druhého v New Yorku, kteří ani na okamžik neopustí svá nezbytná křesla, a přesto odehrají šachovou partii až k definitivnímu rozhodnutí. Náš případ ale byl ještě podivuhodnější, neboť šachisté popírají pouze vzdálenost, kdežto Ellery a otec vlasti popřeli i čas – půldruhého století.

Krátce a dobře, tohle je povídka o tom, jak Ellery Queen změřil svůj důvtip v souboji s Georgem Washingtonem.

Ti, kdož si potrpí na dobré mravy, stěžují si, že shody okolností bývají přitažené za vlasy; v tomto případě by však Velký krejčí mohl říct, že stříhl na míru. Nebo také – chceme-li to vyjádřit jinak – že událost se často přihází po svém a přináší si svou vlastní, svéráznou atmosféru. Ať už z jakýchkoli důvodů, fakt je ten, že D o b r o d r u ž s t v í s p ě t i c e n t e m o d p r e s i d e n t a , tak úzce souvisící s okolnostmi, za nichž George Washington oslavil své devětašedesáté narozeniny, upoutalo Elleryho pozornost poprvé 19. února a vyvrcholilo o tři dny později.

Ten den dopoledne – 19. února – byl Ellery ve své pracovně a zápolil s několika vzpouzejícími se oběťmi násilí, z nichž ovšem žádná nebyla z masa a krve, neboť román,

který hodlal psát, nepokročil dosud za přípravné stádium. Byl proto dost otrávený, když vešla Nikki s navštívenkou.

„James Ezekiel Patch,“ zabručel velký Ellery; když promýšlel zápletky románu, nemíval právě nejlepší náladu. „Žádného Jamese Ezekiela Patche neznám, Nikki. Vyhodte toho chlapa a vraťte se, abyste mi přepsala tyhle poznámky o eventuelních motivech –“

„Co to má znamenat, Ellery?“ řekla Nikki. „Tohle se vám vůbec nepodobá.“

„Co se mi nepodobá?“

„Abyste zapomněl na smlouvenou schůzku.“

„Na schůzku? Chce mi snad nějaký zatracený Patch tvrdit –“

„Nejen to. Má na to důkaz.“

„Tady něco neštимуje,“ zavrčel pan Queen a odpochodoval do salónu rozdat si to s Jamesem Ezekiélem Patchem. Šlo o záměr vsutku heroický – což Ellery pochopil, jakmile James Ezekiel Patch povstal z křesla u krbu. Pan Patch byl totiž dosti, přesněji řečeno zatraceně velký a statný chlapík, jehož povstávání málem nemělo konce. Okolnost, že měl mírné, téměř hloubavé oči, byla za této konstelace celkem podružná.

„Co to má znamenat, co to má hrome všechno znamenat?“ otázal se Ellery zuřivě; koneckonců – byla tu Niki.

„To bych také rád věděl,“ řekl velký muž přátelsky. „Co jste si ode mne přál, pane Queene?“

„Co jsem si přál já od vás? Co si přejete vy ode mne?“

„Tohle je nějaké divné, pane Queene.“

„Podívejte, pane Patchi, mám dnes dopoledne opravdu práce nad hlavu –“

„To já také.“ Statná, masitá šíje pana Patche se začala nalévat červení a přátelský tón se z jeho hlasu vytratil. Ellery pro jistotu o krok couvl, poté co jeho návštěvník naopak dunivě pokročil vpřed, aby mu strčil pod nos kus jakéhosi žlutého papíru. „Poslal jste mi tenhle telegram, nebo ne?“

Z hlediska taktiky pokládal Ellery za vhodné telegram převzít, ačkoli ze strategických důvodů tak učinil s bojovným zachmuřením.

Navštivte mě v nutné záležitosti
zítra devatenáctého února přesně
v deset dopoledne

Ellery Queen

„Tak co, pane?“ hříml pan Patch. „Máte pro mne něco s Washingtonem, nebo nemáte?“

„S Washingtonem?“ řekl Ellery nepřítomně, prohlížeje si telegram.

„Mám na mysli G e o r g e Washingtona, pane Queene! Já jsem totiž starožitník Patch. S b í r á m Washingtona. Jsem z n a l e c přes Washingtona, Mám značné jmění a utrácím je výhradně za Washingtona! Ani by mě nenapadlo mařit hned po ránu čas, kdyby telegram nebyl podepsán vaším jménem! Tolik práce jako tenhle týden jsem ještě letos neměl. Měl jsem pozvání přednášet o Washingtonovi –“

„Zadržte, pane Patchi,“ řekl Ellery. „Tohle je buď nějaký hloupý vtíp, nebo –“

„Baronesa Tcheková,“ ohlásila Nikki zvučně další návštěvu. „S dalším telegramem.“ A dodala: „A navíc ještě pan profesor John Cecil Shaw – nápodobně!“

Všechny tři telegramy byly stejné.

„Já je opravdu neposlal,“ řekl Ellery zamyšleně, prohlížeje si všechny tři návštěvníky. Baronesa Tcheková byla malá, leč mohutná žena, připomínající knedlík, porostlý šedivými vlasy, a to knedlík dosti rozhněvaný. Profesor Shaw byl hubený pán s vystouplými čelistmi, měl na sobě pytlovitý oblek, na jistých fyzických partiích značně vytaháný a volný, zatímco rukávům a kalhotám zase jako by pěkných pár čísel chybělo. Společně s panem Patchem tvořili nejroztodivnější trio, jaké se kdy v Queenově bytě shromáždilo. Jejich hostitel se však pojednou rozhodl, že je nenechá jen tak odejít. „Na druhé straně ale – někdo je poslat musel a zneužil k tomu mého jména...“

„Pak tu nemáme víc o čem mluvit,“ odsekla baronesa a důrazně třískla kabelkou.

„Myslím naopak, že bychom si měli promluvit o mnohém,“ prohlásil profesor Shaw poněkud zaraženě. „Nutit lidi, aby takhle ztráceli čas –“

„Já už ale dál čas ztrácet nehodlám,“ zavrčel veliký pan Patch. „Washingtonovy narozeniny jsou za tři dny –!“

„Přesně tak,“ usmál se Ellery. „Nechcete se posadit?“ Za tím bude něco víc, než je na první pohled vidět... Baroneso Tcheková, jestli se nemýlím, vy jste ona dáma, která přivezla do Spojených států slavnou sbírku vzácných mincí těsně předtím, než Hitler vpadl do Československa? Zabýváte se teď v New Yorku také numismatikou?“

„Bohužel,“ řekla baronesa chladně, „člověk musí jíst.“

„A vy, pane profesore? Mám dojem, že vás znám.“

„Já jsem specialista na vzácné knihy,“ řekl profesor pořád stejně zaraženě.

„Ovšem. John Cecil Shaw, sběratel vzácných knih. Setkali jsme se u Mimů a jinde. Vzdávám se své původní teorie. Tady je nějaký záměr, zřejmě nešlo jen o hloupý vtíp. Starožitník, obchodnice s mincemi a sběratel vzácných knih – Nikki? Koho to tam máte za dveřmi teď?“

„Jestli tahle vůbec něco sbírá,“ zašeptala Nikki svému zaměstnavateli do ucha, „vsadím se, že to má dvě nohy a chlupatou hrud'. Je to náramně hezká holka –“

„A jmenuje se Martha Clarková,“ řekl v té chvíli odměřený hlas. Ellery se otočil a zjistil, že se mu naskýtá jedna z nejpříjemnějších podívaných na světě.

„Och! Mám za to, že jste také dostala jeden z těch telegramů podepsaných mým jménem, slečno Clarková?“

„Ale ne,“ řekla ta hezká dívka. „Já je totiž poslala.“

Půvabná slečna Clarková v sobě měla cosi, co člověka inspirovalo ne-li k důvěře, tedy přinejmenším k otevřenosti. Snad to byl právě ten sebejistý klid, s nímž je všechny, včetně Elleryho, sezvala do Elleryho salónu, a teď tu čekala na

rohožce u krbu jako dirigent na pódiu, až se všichni usadí do křesel. O neobyčejné sebejistotě slečny Clarkové svědčilo i to, že se nikdo z nich nerozčiloval. Všichni byli jen zvědaví.

„Vezmu to zkrátka,“ řekla Martha Clarková bryskně. „To, co jsem udělala, a jak jsem to udělala, udělala jsem především proto, abych měla jistotu, že se dnes sejdu s panem Patchem, baronesou Tchekovou a profesorem Shawem. Za druhé proto, že možná budu potřebovat detektiva dřív, než budu s celou věcí hotova... A za třetí,“ dodala poněkud nepřítomně, „poněvadž jsem úplně zoufalá.“

Jmenuju se Martha Clarková. Můj otec Tobias je farmář. Máme farmu kousek na jih od Philadelphie, založil ji jeden z Clarků v roce 1761 a od té doby nepřetržitě patřila naší rodině. Nechci vás s tím dlouho otravovat. Přišli jsme na mizinu a tady je hypotéka. Jestliže otec a já nedokážeme v příštích pár týdnech sehnat šest tisíc dolarů, ztratíme statek navždy.“

Profesor Shaw se tvářil neurčitě. Baronesa však řekla: „To je mi líto, slečno Clarková. Jestli mám ale dnes odpoledne řídit tu dražbu –“

A James Ezekiel Patch zabručel: „Jestli chcete peníze, milá dámo –“

„Ovšemže chci peníze. Mám ale za ně co nabídnout.“

„Ach!“ řekla baronesa.

„Och?“ řekl profesor.

„Hm,“ řekl starožitník.

Pan Queen neřekl nic a slečna Nikki Porterova žárlivě ožvákávala konec tužky.

„Když jsem nedávno uklízela v podkroví, našla jsem tam takovou starou knihu.“

„Hm – aha,“ řekl profesor Shaw shovívavě. „Starou knihu říkáte?“

„Jmenuje se Deník Simeona Clarka. Simeon Clarke byl tatínkův pra-pra-pra – já nevím co. Deník byl soukromě vytištěn ve Philadelphii v roce 1792, pane

profesore, a vytiskl mu jej Jonathan, jeho bratranec z druhého kolena, který tam měl tiskárnu.“

„Jonathan Clarke. D e n í k S i m e o n a C l a r k a ,“ zamumlal mrtvolně bledý sběratel knih. „O tom jsem nikdy nic neslyšel, slečno Clarková. Máte jej snad...?“

Martha Clarková pečlivě otevřela velkou plátěnou obálku a vytáhla z ní jediný, zažloutlý list špatně potištěného papíru. „Titulní stránka byla stejně už utržená, a tak jsem ji přinesla s sebou.“

Profesor Shaw mlčky prozkoumal stránku z knihy slečny Clarkové a také Ellery si ji zběžně omrkl. „Ovšem,“ řekl profesor po pečlivé prohlídce, při níž držel list proti světlu, zevrubně zkoumal typ písma a provozoval další záhadné rituály, „stárí samo o sobě neznámá vzácnost a právě tak vzácnost sama o sobě nezaručuje cenu. A tak, přestože ta stránka je pravá a pochází z uvedeného období a je do té míry vzácná, že o ní nic nevím, přece jenom...“

„Ještě jsem vám neřekla,“ pravila slečna Martha Clarková, „že ten D e n í k – který máme doma – byl napsán především proto, aby popsal a zaznamenal návštěvu Georgea Washingtona na farmě Simeona Clarka v zimě roku 1791 –“

„Na Clarkově farmě? V roce 1791?“ zvolal James Ezekiel Patch. „To je absurdní! Nikde není zaznamenáno –“

„A také je tam o tom, co George Washington při své návštěvě na farmě zakopal,“ uzavřela farmářova dcera.

Na energický příkaz byl vyvěšen telefon, zamčeny dveře, staženy záclony a započal dlouhý výslech. Během odpoledne se v hlavních rysech seznámili s neznámou kapitolou ze života otce vlasti.

Jednoho šerého a mrazivého únorového jitra v roce 1791 zvedl farmář Clarke oči od plotu, který opravoval, a spatřil okázalou suitu, přijíždějící tryskem od Philadelphie a mířící k němu. V čele skupiny s rachotem jeli v krytém voze štolbové, následovaní početnou společností mužů v sedlech a několika

velkými kočáry, taženými šestispřežími, kočírovanými černochoy v livrejích. K údivu Simeona Clarka ten skvělý jízdní houf zastavil před jeho farmou. Dal se na útěk. Slyšel skřípání per a frkání uštvaných a zpocených koní. Jezdci a sluhové seskákali s koní na umrzlou zem a v okamžiku, kdy už Simeon dorazil k vratům domu, shlukli se kolem prvního kočáru, nádherného vozu, na němž byl štít s erbem. Když farmář natáhl krk, uviděl v kočáře rozložitého džentlmena s dlouhým nosem, oblečeného v černých sametových šatech a černém plášti zdobeném zlatém; na paruce měl tuhý klobouk a v pochvě z bílé kůže se mu houpal po boku veliký meč. Tato osoba klečela na jednom koleně a s výrazem nesmírné úzkosti se skláněla nad boubelatou dámou středních let, zabalenou do kožešin, která napůl seděla, napůl ležela na čalouněném sedadle. Oči měla zavřené a tváře pod vrstvou šminky voskově bledé. Jiný muž, střízlivě oděný, se nakláněl nad dámou z druhé strany s prsty přitisknutými na bílé zápěstí.

„Obávám se,“ říkal neobyčejně vážně klečícímu muži, „že by bylo nemoudré pokračovat za tohoto počasí v cestě, Vaše Excellence. Lady Washingtonová potřebuje ihned léky a teplou postel.“

Lady Washingtonová! Pak ale ten rozložitý, nákladně oblečený muž byl sám president! Simeon Clarke se vzrušeně protlačil houfcem.

„Vaše veličenstvo! Excellence!“ zvolal. „Já jsem Simeon Clarke. Tohle je má farma. A teplé postele máme taky – má Sarah a já!“

President si Simeona krátce změřil: „Děkuji vám, farmáři Clarku.“ Obrátil se na doktora Craika a řekl: „Ne, vy se neobtěžujte, pane doktore. Postarám se o paní Washingtonovou sám.“

A George Washington odnesl Marthu Washingtonovou do malého farmářského domu Simeona a Sarah Clarkových v Pensylvánii. Pobočník Clarkovy informoval, že president byl právě na cestě do Virginie, kde hodlal v soukromí v Mount Vernonu oslavit své devětapadesáté narozeniny.

Místo toho strávil den svých narozenin na Clarkově farmě, neboť lékař trval na tom, že by paní presidentová neměla být převážena, dokonce ani ne zpátky do hlavního města, nechtěl totiž riskovat komplikace. Na příkaz jeho Excelence byla celá mimořádná událost držena v tajnosti. „Vyvolalo by to mezi lidmi zbytečný poplach,“ řekl. Od Marthiny postele se však nehnul tři dny a tři noci.

Pravděpodobně se během těch dvaasedmdesáti hodin, kdy se jeho žena zotavovala z onemocnění, prezident trochu zamyslel i nad svými hostiteli, neboť čtvrtého dne ráno poslal svého osobního sluhu, černého Christophera, aby mu Clarkovy zavolal. Nalezli George Washingtona u kuchyňského ohně, oholeného a napudrovaného, v neposkrvněném oděvu; z jeho ostře řezané tváře vyzařoval klid.

„Dověděl jsem se, farmáři Clarku, že vy i vaše dobrá žena odmítáte přijmout náhradu za dobytek, který jste museli porazit, abyste mohli pohostit tak velkou společnost.“

„Jste můj prezident, pane,“ řekl Simeon. „Žádné peníze od vás nemohu přijmout.“

„My – my od vás žádné peníze nepřijmeme, Vaše Ctihodnosti,“ zakoktala Sarah.

„Paní Washingtonová i já bychom však přesto chtěli nějakým způsobem vaše pohostinství ocenit. Budete-li s tím souhlasit, vysadím za vaším domem vlastníma rukama pár mladých doubků a pod jeden z nich hodlám zakopat dvě maličkosti ze svého osobního majetku.“ Washingtonovi málokdy tak zajiskřilo v očích jako tenkrát. „Mám dnes narozeniny – a tak mám chuť provést nějaký klukovský kousek. Co tomu říkáte, milí Clarkovi? Dovolíte mi to?“

„Co – co to bylo?“ vyhrkl James Ezekiel Patch, sběratel památek po Washingtonovi. Byl celý bledý.

Martha Clarková odpověděla: „Meč, který měl Washington po boku v té pochvě z bílé kůže, a stříbrná mince, kterou měl prezident u sebe v tajné kapse.“

„Stříbrná m i n c e ?“ vydechla baronesa Tcheková, obchodnice se vzácnými mincemi. „O jakou minci šlo, slečno Clarková?“

„D e n í k o n í mluví jako o pěticentu,“ odpověděla Martha Clarková a zamračila se. „Je to tam nějak dost podivně psáno, ale takových slov je v D e n í k u spousta, poněvadž tehdy ještě neexistoval ustálený pravopis.“

„Pěticentová mince Spojených států amerických?“ zeptala se baronesa velice podivným tónem.

„Tak to tam stojí, paní baroneso.“

„A to že bylo v roce 1791?“

„Ano.“

Baronesa si pohrdavě odfrkla a začala vstávat. „Tak se mi zdá, že celá ta vaše historka je nějaký romantický nesmysl, milá paní. Státní mincovna Spojených států začala razit pěticenty teprve v roce 1792!“

„Nejen pěticenty, ale vůbec všechny americké mince, pokud se pamatuji,“ řekl Ellery. „Jak nám to chcete vysvětlit, slečno Clarková?“

„Byla to z k u š e b n í mince,“ řekla slečna Clarková neochvějně. „Z D e n í k u není jasné, zda byla ražena ve Státní mincovně, nebo snad v nějaké soukromé dílně – Washington to možná Simeonovi ani neřekl – ale zato mu řekl, že pěticent, který má v kapse, byl ražen ze stříbra, které on sám opatřil a které sám dostal od kohosi na památku.“

„Jeden pěticent, kolem něhož se traduje podobná historie jako tahle, se nachází v majetku Americké numismatické společnosti,“ zabručela baronesa, „ale o tom bylo bezpečně zjištěno, že je to vůbec jedna z prvních mincí, kterou Státní mincovna vydala. Připouštím, že je snad možné, že ještě o rok dřív, v roce 1791, mohlo být raženo několik ukázkových mincí –“

„Jaképak připouštím,“ řekla slečna Clarková. „Prostě to tak je. V D e n í k u to stojí. Mám za to, že se prezident značně zajímal o mince, které měl vydat nový stát, v jehož čele stál.“

„Slečno Clarková, já – já ten pěticecent chci. Chci říct, že bych jej od vás ráda koupila,“ řekla baronesa.

„A já,“ řekl snaživě pan Patch, „bych rád... ehm... zakoupil Washingtonův meč,“

„A já D e n í k ,“ zasténal profesor Shaw. „Koupím od vás D e n í k S i m e o n a C l a r k a , slečno Clarková!“

„Ochotně vám jej prodám, pane profesore. Jak už jsem řekla, nalezla jsem jej v podkroví a zamkla jsem jej do prádelníku doma v salóne. Pokud ale jde o ty druhé dvě věci...“ Martha Clarková se odmlčela a Ellery se zatvářil potěšeně. Měl pocit, že ví, co teď přijde. „Prodám vám meč, pane Patchi, a vám pěticecent, baroneso, za předpokladu, že –“ a tu slečna Clarková otočila zářivé oči k Ellerymu – „za předpokladu, že budete tak laskav, pan Queene, a najdete je.“

A teď měli před sebou farmářský dům v mrazivém pensylvánském jitra, uprostřed holých zimních polí. Vypadal tak pustě, jak jen může vypadat malý domek z časů americké revoluce za nevládného únorového dne.

„Tamhle je jabloňový sad,“ řekla Nikki, když vystoupili z Elleryho vozu. „Kde ale je těch pár dubů? Nikde žádné nevidím.“ A líbezně dodala: „Vy ano, Ellery?“

Ellery se kousl do rtů. A kousl se do nich ještě víc, když jeho sólo na klepadlo u domovních dveří zůstalo bez odpovědi.

„Musíme dům obejít,“ řekl stručně a Nikki bujaře vyrazila první.

Za domem byla stodola a za stodolou na ně čekalo příjemné překvapení, přinejmenším na Elleryho. Za stodolou totiž uviděli dvanáct škaredých jam a vedle každé jámy ležel buď čerstvě pokácený dub i s pařezem, nebo bůhvíjak starý pařez čerstvě vykopaný. Na jednom pařezu seděl stařec v modrákách zařezaných od hlíny, pokuřoval z fajfky a tvářil se dost nabručeně.

„Vy jste Tobias Clarke?“ zeptal se Ellery.

„Mno jo.“

„Já jsem Ellery Queen. Tohle je slečna Porterová. Vaše dcera mě včera v New Yorku navštívila –“

„Vím o tom všechno.“

„Neřekl byste mi, kde Martha je?“

„Na nádraží. Šla vítat ty ostatní, co mají přijet.“ Tobias Clarke si odplivl a zadíval se na jámy v zemi. „Já ale nevím, proč se sem všichni hrnete. Pod těma dubama nic nebylo. Onehdá jsem je všechny vykopal. Ty stromy, co ještě stály, a pařezy od těch, co byly pokáceny už před lety. Podívejte se do těch jam. Kopal jsem ještě s jedním nádeníkem málem až na druhý konec zeměkoule. Odjakživa jsme tady tomu říkali Washingtonův háj. Podívejte se na to teď. Je z toho dřevo na podpal, jenže hádám, že se při něm ohřeje někdo jinej.“ V jeho hlase se ozývala trpkost. „O tuhle farmu přijdeme, milej pane, ledaže... Tobias Clarke se zarazil. „No, možná že třeba taky ne,“ řekl. „Pořád ještě je tu ta kniha, co Martha našla.“

„Profesor Shaw, sběratel vzácných knih, nabídl vaší dceři dva tisíce dolarů za tu knihu, jestliže bude odpovídat jeho představám, pane Clarku,“ řekl Nikki.

„To mi taky vykládala, když se včera večír vrátila z New Yorku,“ řekl Tobias Clarke. „Jenže to jsou dva tisíce – a my potřebujem šest.“ Zazubil se a znova si odplivl.

„No jo,“ řekla Nikki smutně Ellerymu, „v tom je ten malér.“ Doufala, že by snad Ellery mohl v cukru letu naskočit do auta a rozjet se zpátky do New Yorku – na nic nečekat.

Ellery ale nedal najevo, že by podlehl sentimentu. „Je docela možné, pane Clarku, že některé stromy během času uschly a nezbylo tu už po nich vůbec nic, žádné pařezy ani kořeny. Martha nám říkala,“ – hrome, proč jí říkám Martha – „že D e n í k neuvádí přesný počet stromů, které tu Washington zasadil.“

„Koukněte se na ty jámy. Je jich dvanáct, ne? A do trojúhelníku. Lidi sázej stromy do trojúhelníku a president to udělal zrovna tak. Vidíte přece, že mezi těma jámama není nikde místo na nějaký další strom, no ne? To dá rozum, vždyť všechny ty stromy jsou od sebe stejně daleko. Ba ne, milej

pane, těch stromů tu bylo odjakživa dvanáct a pod všema dvanácti jsem to prohledal.“

„A co je to za ten další strom, co stojí uprostřed trojúhelníku? Ten jste nepokácel, pane Clarku.“

Tobias Clarke si znova odplivl. „Vy toho moc o stromech nevíte, že jo? To je třešnička, kterou jsem tam vlastnoručně zasadil před šesti lety. Ta nemá s Georgem Washingtonem nic společného.“

Nikki se uchichtla.

„Kdybyste byl zem v těch jámách prošel přes síto –“

„To jsem udělal. Podívejte, milej pane, buď někdo ty věci vykopal před sto lety, nebo je celá ta historka nějakéj nehoráznej vejmysl. Což asi nejspíš bude. Tamhle už vidím Marthu a ty ostatní návštěvníky.“ Tobias Clarke si odplivl počtvrté a dodal: „Nenuťte mě, abych se vám všem věnoval.“

„Odhaluje nám to – ehm – neznámé rysy Washingtonovy povahy,“ prohlásil James Ezekiel Patch toho večera. Seděli ve světnici kolem krbu, zmoženi bezvýchodnými úvahami i večerí, kterou jim slečna Clarková připravila, a která byla, aspoň podle názoru slečny Porterové, opravdu výtečná. Baronesa Tcheková se tvářila jako člověk, uvíznuvší v nějaké jeskyni; do rána odtud nejel žádný vlak a baronesa se dosud nesmířila s noclehem ve farmářské posteli. Větší část dne strávili soustředěným zíráním do D e n í k u Simeona Clarka, v němž pátrali po nějakém klíči, který by je přivedl na stopu upomínkových předmětů, zakopaných vlastnoručně Georgem Washingtonem. Žádný klíč však nenašli; příslušná pasáž se zmiňovala pouze o „Trojúhelníku dubů za stodůlkou, kteréž Jeho Excelence pan president zasadil vlastníma rukama, jakž mi byl přislíbil, načež z dobrého rozmaru zakopal svůj meč a pěticent v měděné schránce pod jeden z řečených dubů, o níž (o té schránce) mi pravil, že byla zhotovena panem Reverem z Bostonu, kterýž podobný artikl ve svých pecích pokusně a umně vyrábí.“

„Jak jste to myslel s těmi neznámými rysy presidentovy povahy, pane Patchi?“ zeptal se Ellery. Hezkou chvíli už upřeně zíral do ohně a poslouchal jen jedním uchem.

„Washington si na žádné romantické kousky nepotrpěl,“ řekl hřmotný pan Patch suše. „Podobné bajky se o něm nedochovaly. Nevím v jeho životě o ničem, z čeho bychom mohli usoudit, že by tahle historka mohla být pravdivá. Začínám si myslet –“

„Pan profesor Shaw ale přece sám říká, že D e n í k rozhodně není žádný padělek!“ zvolala Martha Clarková.

„Jistě, ta kniha je naprosto autentická.“ Profesor Shaw se zatvářil nešťastně. „Může to ale prostě být literární podvrh, slečno Clarková. Těmi se to všude jen hemží. Obávám se, že nepotvrdí-li nám tu historku nález měděné schránky s předpokládaným obsahem...“

„Panebože,“ řekla Nikki bezděčně a na okamžik jí přišlo Marthy Clarkové opravdu líto.

Ellery však řekl: „Já tomu věřím. Pensylvánští farmáři rozhodně neměli v roce 1791 náladu na sepisování literárních podvrhů, pane profesore. A pokud jde o Washingtona, pane Patchi – nikdo na světě není ve svém jednání tak zásadní a vždy důsledný. Uvážíte-li, že jeho žena se právě zotavovala z nemoci – že měl ten den narozeniny... Ellery se opět odmlčel.

Téměř vzápětí však vyskočil z křesla. „Pane Clarku!“

Tobias v sešeřelém koutě místnosti se pohnul. „Copak je?“

„Slyšel jste někdy od svého otce nebo dědečka – od někoho z vaší rodiny – něco o tom, že třeba k d y s i z a d o m e m s t á v a l a n ě j a k á j i n á s t o d o l a ? “

Martha na něho vytřeštila oči. Pak zvolala: „To je ono, taťko! Bývala tam jiná stodola, na docela jiném místě a původní Washingtonův háj byl pokácen, stromy dávno uschly –“

„Houbec,“ řekl Tobias Clarke. „Jiná stodola než tahle tu nikdy nebyla. V trámu nad vraty je vypálenej letopočet. Můžete se podívat – 1761.“

Nikki vstala časně. Vzbudilo ji vytrvalé buch-buch-buch, nesoucí se mrazivým vzduchem. S pokrývkou přitaženou až pod nos vykoukla z okna vedoucího za dům a v úsvitu uviděla pana Elleryho Queena, jak se mocně rozhání sekerou jako nějaký dřevorubec z amerických starých časů,

Nikki se otřásla ranním chladem, rychle se oblékla, přehodila si přes ramena ondatří paletu obarvené na norka, seběhla po schodech, vyběhla ze dveří a kolem domu zamířila ke stodole.

„Ellery! Co vás to proboha napadlo? Vždyť je prakticky ještě noc!“

„Štípám dříví,“ řekl Ellery a štípal dál.

„Za stodolou je naskládaná h o r a naštípaných polínek,“ řekla Nikki. „Fakt, Ellery, tímhle to koketování trochu přeháníte.“ Ellery neodpověděl. „A stejně – stejně je na tom něco hnusného a svatokrádežného, když štípete na polínka stromy, které zasadil George Washington. Tomu říkám vandalismus.“

„Jen se nad tím trochu zamyslete,“ zasupěl Ellery, když na okamžik odpočíval. „Víc jak sto padesát let je zatraceně dlouhá doba, Nikki. Za takový čas se může přihodit fůra nejrůznějších věcí, dokonce i takovému stromu. Například –“

„Ta měděná schránka,“ vydechla Nikki tak, že to bylo v ledovém vzduchu vidět. „Kořeny mohly obrůst kolem ní. A teď je v některém tom pařezu!“

„No – konečně vám to začíná zapalovat,“ řekl Ellery a znova zvedl sekeru.

O dvě hodiny později, když ho Martha Clarková volala k snídani, stále ještě pilně pracoval.

V půl dvanácté se vrátila Nikki z nádraží, kam vezla profesora, baronesu a Jamese Ezeziela Patche. Shledala, že

pan Queen sedí v kuchyni u ohně jenom v tričku a Martha Clarková se mazlí s jeho obnaženou pravou paží.

„Och!“ špitla Nikki. „Račte prominout.“

„Kam jdete, Nikki?“ řekl Ellery podrážděně. „Jen pojdte dál. Martha mi přikládá obvaz na biceps.“

„Není na štípání dříví zrovna moc trénovaný, co?“ zeptala se Martha Clarková veselým hlasem.

„Rozsekal jsem ty zatracené duby na třísky,“ zamručel Ellery. „Au – to bolí, Martho!“

„Doufám, že teď si dáte konečně pokoj,“ řekla Nikki odměřeně. „Mám dojem, že byste měl udělat totéž, co Patch, Shaw a baronesa, Ellery. Příští vlak vám jede ve 3.05. Nemůžeme zneužívat pohostinství slečny Clarkové věčně.“

Vzápětí se však Nikki zhrozila, neboť Martha Clarková si vybrala právě tento okamžik, aby se dala do pláče.

„Martho!“

Nikki měla pocit, že na ni skočí, zatřepe s ní a donutí ji, aby si ten ledový pohled proradných očí nechala pro sebe.

„No tak – přece – mějte rozum, Martho.“ Prosím, jen si poslužte, myslela si Nikki. Jen ji přede mnou klidně objímejte! „To všechno ty tři zbabělé krysy. Takhle utíkat! Ale netrapte se – já vám ten meč a pěticent najdu.“

„Nikdy je nenajdete,“ štkala Martha a promáčela Ellerymu tričko. „Poněvadž tu už nejsou. Nikdy tu nebyly. Už na to radši nemyslete... na to, že tu minci a meč zakopal... jestli ta historka byla pravdivá, byl by je dal Simeonovi a Sarah...“

„Nemusel, nemusel,“ řekl Ellery se zarputilým spěchem. „Starý pán měl pochopení pro dějiny, Martho. To měli v té době všichni. Věděli, že jsou vyvolenci osudu a že na ně budou upřeny oči potomků. Právě to, že věci zakopal, by ukazovalo na Washingtona!“

„V-vážně si to myslíte?“

N o n e .

„I kdyby je ale byl zakopal,“ namítla Martha, „nejde mi na rozum, že by tam Simeon a Sarah ty věci nechali. Vyhrabali by

tu měděnou pikslu jako králíci v tu ránu, kdy jim starý George ukázal paty.“

„Dva prostí venkované?“ zvolal Ellery. „Sůl země? Američtí průkopníci? Že by nebrali ohled na přání Jeho Veličenstva George Washingtona, prvního presidenta Spojených států? Zbláznila jste se? Ostatně, co by asi Simeon s takovým parádním mečem dělal?“

Překoval by ho na pluh, myslela si Nikki poťouchle – to si zapište.

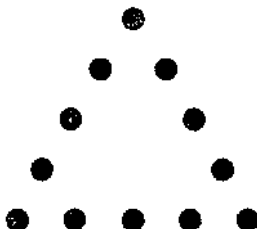
„A pak ten pěticent. Jakou hodnotu mohl mít v roce 1791? Ba ne, Martho, ty věci jsou někde pod vaší farmou. Jen počkejte –“

„T-tak ráda bych tomu věřila... Ellery.“

„Klid, dítě, klid. Ted' přestaňte plakat –“

Od dveří řekla upjatě slečna Porterová: „Koukejte si honem obléct tu košili, než dostanete zápal plic, vy supermane.“

Po zbytek dne pan Queen slídl po pozemcích kolem Clarkovy farmy s nosem až u země. Jistý čas strávil ve stodole. Nejméně dvacet minut věnoval zkoumání každé z těch dvanácti jam. Znova si prohlédl dubové třísky, které ráno našel – jako paleontolog, který obhlíží dávnou zkamenělinu kvůli otisku dynosauří nohy. Přeměřil vzdálenost mezi jámami a na okamžik se ho zmocnilo podivné rozechvění. George Washington byl v mládí zeměměřičem a zde byl důkaz, že vášeň pro přesnost ho neopustila ani v pozdějších letech. Pokud mohl Ellery zjistit, všech dvanáct dubů bylo zasazeno do země stejně daleko od sebe, takže tvořily rovnoramenný trojúhelník.

Po tomto zjištění si Ellery dřepl na sedačku kultivátoru, stojícího za stodolou, a užasl nad tím, jak náhle se mu zrychlil krevní oběh. Drobné vzpomínky klepaly na dveře. A když jim otevřel, aby je vpustil, bylo to jako když vchází nějaká osobnost. V této chvíli ho ovšem také poprvé napadlo, že celou záležitost začíná cítit jako osobní výzvu. Stačilo pouze zavřít oči a v duchu se před ním vynořila vysoká postava muže s výraznými rysy tváře, pečlivě odměřujícího na kroky vzdálenost mezi dvanácti body – odměřujícího ji jako jakousi objektivní výzvu dosud nezrozené budoucnosti. George Washington...

Washington byl od útlého mládí posedlý láskou k číslům. A neopustila ho celý život. Počítat věci, možná ani ne tak kvůli věcem jako kvůli počítání – to mu odjakživa připadalo krajně důležité. Jako chlapec ve škole pana Williamse ve Westmorelandu exceloval v aritmetice. Složitě dělení, odčítání, váhy a míry – počítání sáhů dřeva a misek hrachu, pint a galonů, vážení na decimálce – v tom ve všem nacházel mladý George stejné potěšení jako ostatní chlapci v hrubých žertech. Když dospěl, zaměřil svou vášeň na svůj majetek, který mu zřejmě sloužil především k uspokojení jeho zvláštní potřeby stále něco počítat a vyčíslovat. Nespokojoval se pouhým vedením záznamů o polnostech, které mu náležely, o výnosu z nich, o počtu otroků, o librách a pencích. Ellery si připomněl neobyčejnou historku o Washingtonovi a semenech. Počítal kdysi, kolik jetelových semínek připadne na jednu libru. S údaji získanými o jetelových semenech se však nespokojil a začal počítat, kolik travních semen váží libru. Dospěl k závěrům: 71 000 a 298 000. Pořád však ještě neměl dost a spočítal semena newriverské trávy. Zde dosáhl výsledku, který byl hoden vynaloženého úsilí: jeho matematická exhibice byla odměněna obrovským, uklidňujícím číslem 844 800.

Ten člověk byl tak posedlý čísly, uvažoval Ellery, zíraje na pozůstatky Washingtonova háje, že počítal okna v každém domě na své usedlosti v Mount Vernon a v každém okně ještě

sčítal jednotlivé tabulky a přesná čísla si vítězoslavně zapisoval vlastní rukou.

Bylo to jako nějaký hlad, který si čas od času žádal ukojení. V roce 1747, jako patnáctiletý hoch, vypracoval si „pozemkový plán Washingtonových polností na základě zeměměřičském“. V roce 1786, kdy mu bylo čtyřiapadesát let, zaměstnával se generál Washington, v té době nejslavnější muž světa, určováním přesné výšky své verandy nad úrovní nejvyššího zaznamenaného stavu vody v řece Potomac, Nepochybně zakoušel hřejivé uspokojení poté, co zjistil, že když sedí na verandě a kochá se pohledem na řeku, nalézá se přesně 124 stopy a $10\frac{1}{2}$ palce nad hladinou.

A v roce 1791, jako prezident Spojených států – honilo se Ellerymu hlavou – vykračoval si právě v těchto místech a sázel do země mladé doušky, dvanáct stromků do rovnoramenného trojúhelníku, a pod jeden zakopal měděnou schránku, v níž byl vložen meč a pěticent ražený z jeho vlastního stříbra. Pod jeden z nich... Pod žádným se však nic nenašlo. Bylo to tam kdysi? Vykopal tu schránku před dávnými časy některý z Clarků? Celou tu historii ale podle všeho vzali s sebou do hrobu Simeon a Sarah, a potomci už o ní nic nevěděli. Na druhé straně však...

Ellery si uvědomil, že se nevysvětlitelně zdráhá připustit to, co je zřejmé. Celoživotní zaujetí Georgea Washingtona pro čísla mu stále nešlo z hlavy. Dvanáct stromů, všechny stejně daleko od sebe, v rovnoramenném trojúhelníku.

„Co za tím může být?“ ptal se znova a znova sám sebe, už skoro zlostně. „Proč se mi na tom pořád něco nelíbí?“

A pak, v houstnoucím soumraku, se mu velice podivné vysvětlení nabídlo samo. P r o t o ž e s e m u t o n e m o h l o l í b í t !

To je hloupé, odbyl se Ellery v duchu. Vyhovuje to přece ve všech ohledech. V celé geometrii není uspokojivější obrazec než rovnoramenný trojúhelník. Je uzavřený, symetrický, definitivní, je to vyvážený a hotový celek.

Georgea Washingtona to však uspokojit nemohlo... přes veškerou symetričnost a dokonalost.

A co když tedy tu je symetričnost a dokonalost někde za tou mrazivou krásou geometrického obrazce?

Když dospěl až sem, začal Ellery pochybovat o svých vlastních postulátech... ztracený ve tmě a zapomínající na čas...

Našli ho v půl jedenácté v noci, skrčeného na sedačce kultivátoru. Mlčel a civěl do prázdna.

Dovolil, aby ho odvedli do domu, strpěl od Nikki tu nehoráznost, že mu zula boty, stáhla ponožky a třením přivedla zkřehlé nohy k životu; snědl večeři, kterou Martha Clarková připravila – tvářil se ale při tom všem tak lhostejně a duchem nepřítomně, že obě dívky vylekal, a znepokojil tím dokonce i starého Tobiáše.

„Jestli by to mělo mít na něho tenhle účinek,“ ozvala se Martha a pak řekla: „Pust'te to z hlavy, Ellery. Zapomeňte na to.“ Musela s ním však zatrást, než ji vůbec uslyšel.

Zavrtěl hlavou. „Ty věci tam jsou,“

„K d e ?,“ zvolaly obě dívky zároveň.

„Ve Washingtonově háji.“

„Vy jste je našel?“ zaskřehotal Tobias Clarke a napůl se zvedl ze židle.

„Nenašel.“

Oba Clarkovi si s Nikki vyměnili pohledy.

„Odkud berete tu jistotu, že tam jsou zakopané, Ellery?“ zeptala se Nikki shovívavě.

Ellery vypadal zmateně. „To kdybych hrome věděl, j a k to vím,“ řekl a dokonce se trochu usmál. „Možná, že mi to řekl George Washington.“ Pak se ale přestal smát, odešel do světnice, kde hořel v krbu oheň, a dveře za ním významně zaklaply.

Deset minut po půlnoci se už Martha Clarková neovládla.

„Copak odtamtud nechce vůbec vylézt?“ řekla a zívla.

„Nikdy se nedá říct, co Ellery udělá,“ odpověděla Nikki.

„No jo, jenže já už každým okamžikem usnu.“

„To je legrace,“ řekla Nikki. „Já nejsem ospalá ani trochu.“

„To jste celé vy – městské holky.“

„To jste celé vy – holky z venkova.“

Daly se do smíchu. Pak se smát přestaly a na okamžik nebylo z kuchyně slyšet nic než pravidelné tikání hodin po dědečkovi a chrápání starého Tobiáše zaléhající sem z místnosti nad nimi.

„Vážně,“ řekla Martha. A pak: „Já už to opravdu nevydržím. Vy budete ještě vzhůru, Nikki?“

„Chvilku. Běžte si lehnout, Martho.“

„Tak jo. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, Martho.“

Ve dveřích se Martha pojednou otočila: „Povídal, že m u t o ř e k l G e o r g e W a s h i n g t o n ? “

„No jo.“

Martha rychle odešla po schodech nahoru.

Nikki čekala patnáct minut. Pak se po špičkách přikradla pod schody a naslouchala. Slyšela Tobiáše, jak chrápe a heká, když se obrací v posteli, a neklidné sténání z Marthiny ložnice, jako by se jí zdál nějaký erotický sen. Nikki se vztekla zašklebila, přistoupila ke dveřím do světnice a tiše je otevřela.

Ellery klečel u krbu. Lokty měl opřené o podlahu, hlavu si podpíral dlaněmi. V této póze měl zadek o hodně výš než hlavu.

„Ellery!“

„Co je?“

„Ellery, co proboha –?“

„Nikki! Myslel jsem, že už jste šla dávno spát.“ Ve světle z krbu vypadala jeho tvář hrozivě a divoce.

„Co jste tu ale dělal vy? Vypadáte hrozně vyčerpaně!“

„To taky jsem. Utkal jsem se v souboji s člověkem, který dokázal ohnout podkovu v prstech. S neobyčejně silným člověkem. A nejenom fyzicky.“

„O kom to mluvíte? Kdo to je?“

„George Washington. Běžte spát, Nikki.“

„George... Washington?“

„Běžte si lehnout.“

„...Utkal jste se s ním v souboji?“

„Pokoušel jsem se prolomit jeho obranu. Vžít se do jeho způsobu myšlení. Není to tuctový mozek, s tím se člověk jen tak neztotožní. A taky už je hezky dlouho po smrti – v tom je ten podstatný rozdíl. Mrtví jsou paličatí, Nikki. Proč nejdete spát?“

Nikki vyšla ze světnice a celá se třásla.

Dům byl mrazivý.

A byl ještě mrazivější, když nelidský řev, doprovázený rachotem, otřásl stěnami ložnice z dob americké revoluce a přinutil Nikki, že se zaječením vyskočila z postele.

Byl to ale jen Ellery.

Byl někde nahoře v chodbě, v prvním ledovcovém světle úsvitu a bušil na dveře Marthy Clarkové.

„Martho! M a r t h o ! Vzbudte se, hrome, a povězte mi, kde v tomhle zatraceném domě najdu nějakou knihu! Washingtonův životopis – dějiny Spojených států, nějakou ročenku... c o k o l i !“

Oheň ve světnici už dávno vyhasl. Nikki a Martha v županech a Tobias Clarke ve starodávném koupacím plášti přehozeném přes proužkované spodky stáli kolem krbu, třásli se a nic nechápali, zatímco rozcuchaný, démonický Ellery horlivě listoval ve F a r m á ř o v ě r á d c i vydaném v roce 1921.

„Tady je to!“ Vystřelil slova z úst jak projektily, jen se za nimi zakouřilo.

„Co je to, Ellery?“

„Co tam proboha hledáte?“

„Von se zbláznil, to je jasný!“

Ellery se otočil s výrazem nevýslovného klidu ve tváři a zavřel knihu.

„To je ono,“ řekl. „To je ono.“

„Co?“

„Vermont. Stát Vermont.“

„Vermont?“

„V e r m o n t ? “

„Vermont. Co má u sta hromů nějaký zatracený Vermont společného –?“

„Ano, Vermont,“ řekl Ellery s unaveným úsměvem, „Vermont se totiž připojil k Unii teprve 4. března 1791, čímž je to dokázáno. Copak to nechápete?“

„Co je dokázáno?“ vykřikla Nikki.

„Kam George Washington zakopal meč a pěticent.“

„Poněvadž,“ řekl Ellery v rychle přibývajícím světle rozbřesku za stodolou, „poněvadž Vermont byl čtrnáctý stát, který vstoupil do Unie. Č t r n á c t ý . Můžete mi, prosím, půjčit sekeru, Tobiáší?“

„Sekeru,“ zamumlal Tobias a odšoural se, potřásaje hlavou.

„Tak dělejte, Ellery, já u-mí-rám zi-mou!“ zadrkotala zuby Nikki, poskakující před kultivátorem.

„Ellery,“ řekla Martha Clarková lítostivě, „já vůbec nic nechápu.“

„Je to velice jednoduché, Martho – ach, děkuji vám, Tobiáší – tak jednoduché,“ řekl Ellery, „jako aritmetika. Čísla, drazí přátelé, tenhle pozoruhodný příběh nám vyprávějí čísla. Čísla a jejich působení na našeho prvního presidenta, který byl velký počtář před bohem. To byl můj klíč. Musel jsem jen najít klíčovou díрку, do které by se hodil. A tou byl Vermont. Teď jsou dveře odemčené.“

Nikki si sedla na kultivátor. V podobné situaci bylo třeba dát volný průchod Elleryho vrtochům; nehodilo se zchlazovat jeho nadšení. No dobře, pomyslela si shovívavě, když viděla, jak je bledý a unavený po celonočním souboji s Georgem Washingtonem, zasloužil si to.

„Chybný byl ten počet,“ řekl Ellery slavnostně, opíraje se o Tobiášovu sekeru. „Dvanáct stromů. Washington podle všeho zasadil dvanáct stromů – D e n í k Simeona Člarka sice nikde číslo dvanáct neuvádí, ale pokládali jsme to za prokázané nad veškerou pochybnost – bylo tu dvanáct dubů v rovnoramenném trojúhelníku, jeden od druhého stejně vzdálený.

A přesto... Cítil jsem, že to dvanáct dubů být nemůže, i když se ten trojúhelník zdál tak dokonalý. Okolnost, že je zasazoval George Washington, to vylučovala. Nebylo to možné, jestliže je zasazoval 22. února 1791 – podle nového kalendáře.

Poněvadž 22. února 1791 – ve skutečnosti až do 4. března, kdy Vermont přistoupil do Unie, aby rozmnožil původní počet členských států o jeden – bylo ve Spojených státech j i n é číslo natolik důležité, tak uctívané, tak na pořadu dne a takovým námětem každodenních hovorů a života i smrti všech – že to bylo víc než číslo; byl to slavnostní a posvátný symbol – číslo už to vlastně vůbec nebylo. Zastínilo ostatní čísla jako dosud nenarozený lidový taškář Paul Bunyan. Bylo zvěčněno na nové americké vlajce v počtu hvězd a v počtu pruhů. Bylo to číslo, jehož zvěstovatelem byl právě George Washington! – hlava, ještě nedávno silná pravá ruka nové Republiky, která se zrodila z krve a svalů jednotlivých účastnických států. Bylo to číslo, které měl každý Američan v srdci, v hlavě i na rtech.

Ne. Jestliže si George Washington, který nebyl pouze živým symbolem toho všeho, ale měl zároveň v sobě ono neodolatelné tíhnutí k číslům, které je mimochodem tak charakteristické pro celou jeho povahu, přál zasadit určitý počet dubů na upomínku návštěvy v den svých narozenin v roce 1791... vybral si, mohl si vybrat jen jediné číslo ze všech těch matematických trilionů, které měl k dispozici – č í s l o t ř i n á c t . “

Slunce vykouklo nad pensylvánským obzorem a ozářilo někdejší Washingtonův háj.

„George Washington zde toho dne zasadil třináct stromů a pod jeden z nich zakopal měděnou schránku vyrobenou Paulem Reverem. Dvanáct stromů uspořádal do rovnoramenného trojúhelníku a my víme, že historický poklad ani pod jedním z těchto dvanácti stromů nebyl. Musel proto schránku zakopat pod třináctý – pod třináctý dubek, z něhož vyrostl košatý dub, který během půldruhého století uvadnul, uschnul a zmizel, zmizel tak dokonale, že po něm nezůstala ani stopa, dokonce ani kořeny ne.

Kam tak mohl Washington ten třináctý dub zasadit? To je důležité, poněvadž na místě, kde kdysi dub stával, spočívá dodnes měděná schránka, v níž je vložen presidentův meč a první mince, která byla ražena v nově vzniklých Spojených státech.“

A Ellery se něžně zadíval na mladou třešničku, kterou Tobias Clarke zasadil uprostřed Washingtonova háje před šesti lety.

„Washington – zeměměřič, geometr, muž, jehož mysl prahla po integrální symetričnosti? Zřejmě pouze na jediné místo: d o s t ř e d u t r o j ú h e l n í k u . Žádné jiné místo nepřicházelo v úvahu.“

A Ellery potěžkal Tobiášovu sekeru a přistoupil k šestiletému stromku. Zvedl sekeru.

Pojednou ji ale zas nechal klesnout, otočil se a řekl poněkud překvapeně: „Poslyšte, není zrovna dneska –“

„Ano, den Washingtonových narozenin,“ řekla Nikki.

Ellery se usmál a začal podtínat mladou třešni.

Oko mrtvého

Dělat čendž, to znamená, že začínáte vlastně s ničím a nakonec vám to přece jen něco vynese. Ten den jsem začínal s mírně ohnutou přezkou a čendžnul ji s Millerovic klukem za pokřivenou harmoniku. Tu jsem vyměnil s jiným klukem za kapesní nůž se zubatou čepelí a hodinu po soumraku jsem už měl odřený bejsbalový míč. Ovšem, to už jsem měl být dávno doma, ale takový čendž zabere spoustu času a člověk je celý ulítaný.

Zrovna jsem dělal další čendž se Scanlonovic klukem, když jsem uviděl přicházet tátu. Byl ještě dobrých sto metrů daleko, ale šel rychle, jako když má vzteká a tak jsem neměl čas se dlouho bavit a nechal jsem si navěsit takovou hloupost. Bylo to skleněné oko, co Scanny asi někde sehnal na smetišti.

Strčil jsem to do kapsy, ale to už tu byl táta a já šel domů – totiž jenom částečně o vlastní vůli, poněvadž mě táta držel za límec. To by mi ani tak nevadilo, ale nevím, proč navíc ještě musí člověk poslouchat ty dlouhé litání.

„Jako bych neměl dost vlastních starostí,“ povídal. „Pokaždé když se vrátím domů, abych tě kdoví kde hledal. Máma tě už z okna asi hodinu volá, a ty nikde. Copak si myslíš, že kvůli tobě...“ a tak dál. Mluvil po celých těch pět domovních bloků, než jsme došli domů, ale já ho stejně neposlouchal, poněvadž jsem byl našťvaný, že mě Scanlonovic kluk doběhl.

Nikdy jsem ještě neviděl tátu v tak špatné náladě – akorát jednou, když jsem rozbil tehdy to okno v cukrárně. Většinou, když mě šel hledat, jsme se vždycky moc dobře bavili a teprve kousek od našeho domu na mě mrkl a jako mě začal pérovat, aby to slyšela máma. Povídal, že si vzpomíná, když byl taky

dvanáctiletý kluk, a to dokazuje, že je táta kanón, poněvadž to není jen tak pamatovat si, co se stalo před dvaceti třemi lety. Ale dneska byl rozzloben, jenom jsem nevěděl jestli je to kvůli mně nebo něčemu jinému.

Máma si toho taky všimla, než jsme dojedli večeři. „Franku, co je ti? Vidím na tobě, že nejsi ve své kůži.“

Táta rýsoval vidličkou nějaké obrázky po ubruse. „Degradovali mě,“ řekl.

Udělal jsem hloupost, že jsem se do toho vmísil, jinak bych ještě mohl klidně poslouchat. „Táto, co to znamená degradovali? To je jako když tě ve škole posadí do zadní lavice? Jak ti můžou něco takovýho udělat?“

Máma řekla: „Frankie, jdi se učit do pokoje.“

Ještě než jsem zavřel za sebou dveře, slyšel jsem, jak máma vylekaně povídá: „To z tebe udělali zase strážníka, Franku?“

„Ještě ne, ale snad by to bylo lepší chodit zas na občůzky,“ řekl táta.

Když za chvíli přišli taky do pokoje, oba vypadali ztrápeně; jinak by si všimli, že v zeměpisném atlase mám rozložený sešit Č e r n é m a s k y . „Budeme se asi muset stěhovat,“ řekla máma.

„Fakt je; že budu mít hodně nižší plat.“

Nastražil jsem uši. Nechtělo se mi odtud stěhovat, vždyť jsem byl nejlepší fotbalista téhle čtvrti.

„Co mě na tom nejvíc pálí,“ řekl táta, „je to, že nic proti mně nemohou najít. Kapitán mi naznačil, že jsem obětní beránek. Když někdy komisař dostane záchvat, že je třeba pročistit sbor od trubců, jak tomu říká, vždycky si to někdo odnese. Jestli některý detektiv nerozřeší půl tuctu případů po sobě, tak je trubec.“

„No, třeba to přejde a po čase nastoupíš zas na staré místo,“ řekla máma.

„Kdepak,“ řekl táta. „Jedině mě může zachránit šťastná náhoda – že bych třeba odhalil pachatele nějaké vraždy. Jakmile to dostanu písemně, odcházím z kriminálky. A jak se

potom můžu dostat k nějakému obtížnému případu? Krátce, vypadá to velmi bledě.“

Kdybych tak věděl o nějaké vraždě, abych tátovi mohl pomoci, to by bylo něco! Ale jak se takový kluk jako já může o něčem takovém dovědět a ještě to zaonačit tak, aby převzal pátrání táta? Znal jsem různá opuštěná místa – za plakátovacími tabulemi, opuštěné parcely a tak – ale tam jsem nikdy žádnou mrtvolu neviděl. Někdy tam ležela chcíplá kočka, ale to také bylo všecko.

Ráno jsem počkal, až máma vyjde z pokoje a zeptal se táty: „Táto, jak se někdo doví o vraždě?“

Poslouchal mě tak na půl ucha. „Prostě tak, že se najde mrtvola zavražděného.“

„Ale dejme tomu, že je taková mrtvola ukrytá na místě, o němž nikdo neví. Jak se na to přijde?“

„No, když je někdo pohřešován a nikdo ho už delší dobu neviděl. Potom se začne po tom člověku pátrat.“

„Ale dejme tomu, že nikdo neohlásí, že je ten člověk pohřešován, protože si toho nikdo nevšiml. Jak se v takovém případě ví, kde hledat?“

„To se nedělá, dokud se nenajde nějaká stopa. Taková stopa může být třeba maličkost, která nepatří na místo, kde byla nalezena. Tohle bych ti těžko vysvětloval, Frankie. Je to třeba věc, co někomu patřila, ale ta osoba tu není a pak začneš přemýšlet, proč tu není a proč se ta věc našla právě tady a ne tam, kam by normálně patřila.“

Zrovna vešla máma, a proto táta řekl: „Přestaň si tím lámat hlavu a radši se soustřeď na své domácí úkoly. Tvoje poslední vysvědčení nebylo zrovna nejlepší.“ A potom si zamumlal jen tak pro sebe: „Jeden trubec v rodině stačí.“

Když jsem to slyšel, bylo mi táty strašně líto. Máma to asi taky zaslechla, poněvadž mu beze slova položila ruku na rameno a pevně je stiskla.

Odpoledne po škole jsem zašel za Scannym, abych se ho zeptal na to skleněné oko, co jsem s ním včera čendžnul. Byla to jediná stopa, co jsem měl, a tak jsem nad ní začal dumat...

Vytáhl jsem to oko z kapsy, prohlídl ho a řekl: „Scanny, myslíš, že je někdo používal? Že je měl zasazený v důlku?“

„S tím na mě nechod“, řekl. „Asi jo, když bylo nový. Proč by se takový oči jinak vyráběly?“

„A proč ho tedy ten člověk odhodil?“

„Asi si koupil nový oko a tohle obnošený zahodil.“

„Kdepak,“ řekl jsem. „Když tohle oko jednou máš, nepotřebuješ nový, jenom kdyby se rozbilo nebo prasklo nebo tak. A oba vidíme, že tohle není odštípnutý ani nemá prasklinu. Tímhle okem se nemůže člověk koukat ani když je nový. Nosí se, aby lidi neviděli, že máš jen jedno oko zdravý,“ vysvětloval jsem. „Tak proč by si někdo kupoval nový oko, když mu starý ještě dobře slouží?“

Scanny se poškrabal na hlavě, protože nevěděl, co má odpovědět. A čím víc jsem o tom všem dumal, tím jsem cítil větší vzrušení.

„Co myslíš, nepříhodilo se něco tomu člověku s tím okem?“ zašeptal jsem. Vlastně jsem tím myslel, jestli nebyl ten člověk zavražděn, ale neřekl jsem to, aby se mi Scanny nevysmál. Stejně jsem si však nedovedl vysvětlit, proč by takový vrah mrtvole vydloubl skleněné oko a to potom odhodil.

Vzpomněl jsem si, co mi říkal ráno táta. Stopa je každá maličkost, která podle všeho nepatří na místo, kde se našla. Nebylo tohle oko právě taková stopa? Třeba tátovi pomůžu. Najdu zavražděného, o kterém ještě nikdo neví, povím o tom tátovi a pak ho nebudou deg– dagro– kapitán ho prostě nechá na pokoji.

Ale než jsem mohl zjistit, komu patřilo to oko, musel jsem vypátrat, kde se našlo. „Hele, kdes to našel, Scanny?“

„Já nic nenašel,“ řekl. „Kdopak ti povídá, že jsem to oko našel? Čendžnul jsem ho.“

„S kým?“

„Jak to mám vědět? Toho kluka jsem předtím neviděl. Bydlí někde za plynárnou.“

„Pojď tam se mnou. Toho kluka musíme najít. Chci se ho zeptat, odkud to oko má.“

„Myslím, že najít ho nebude kumšt. Byl to takový prcek a při čendžování jsem ho krásně obral. Proto, aby měl na čendž, utíkal domů a to oko sebral tátovi ve kšeftě.“

Pocítil jsem zklamání. Snad to žádná stopa nebyla. „Prodává jeho táta tyhle skleněný oči?“

„Kdepak, ten má žehlírnu.“

Drobet se mi ulevilo. Možná, že to přece jen bude dobrá stopa. Když jsme přišli do ulice za plynárnou, Scanny řekl: „Tady jsme to čendžli. Nevím, kde má jeho táta kšeft, ale musí to být někde nablízku, poněvadž za minutu ten kluk přiběhl zpátky s tím okem.“ Došli jsme na nároží. Scanny nakoukl do vedlejší ulice a pak řekl: „Hele, tamhle je!“ Zastrčil si do úst dva prsty a pronikavě hvízdal.

Za moment přiběhl malý černovlasý kluk a jak uviděl Scanlona, hned se do něj pustil. „Tu věc, co jsem včera přinesl z krámu, mi musíš vrátit. Táta mi dal nářez, že jsem mu ji sebral ze žehlicího prkna. Říkal, že ten zákazník se třeba vrátí, oko bude chtít – a co mu má říct?“

„Odkud to je?“ Vložil jsem se do toho a snažil se promluvit ostře, asi jako táta, když vyslýchá podezřelé.

„Odkud? Z jednoho obleku, co si někdo přinesl vyčistit a vyžehlit.“

„Z kapsy?“

„Kdepak. Bylo to v záložce kalhoty. Ty manžety někdy odstávají a potřebují přišít.“

„V záložce?“ ozval se Scanlon. „To je divný místo na uschování skleněného oka.“

„Ten člověk asi vůbec nevěděl, že tam to oko je,“ řekl jsem netrpělivě. „Muselo se tam dostat aniž si toho povšiml a on pak přinesl oblek vyžehlit.“

„Hele, ale jak se to mohlo stát?“

„Proč ne? Tátovi jednou upadl desetařák a vůbec ho neslyšel cinknout na podlahu. Hledal všude, ale nic nenašel. A pak si na noc věšel kalhoty na ramínko a desetařák vypadl ze záložky. Nosil ho tam po celý den a vůbec nic netušil.“

Syn krejčího se přidal ke mně. „Jasně,“ řekl, „to se stává. Někdy se taková věc zakutálí do kalhotové manžety a drží se tam. Lidé si svlékají kalhoty všelijak. Já to vím, poněvadž vidím, když přijdou lidi do krámu a táta jim kalhoty zkouší. Jestli si kalhoty stáhnou tak, že spodní část nohavic přijde nahoru – tohle jich dělá většina – věci, co se zachytily v záložce, z ní vypadnou. Ale někteří lidi kalhoty prostě spustí na zem a vykročí z nich a pak taková věc, jako tohle skleněný oko, v záložce zůstane.“ Byl to chytrý kluk i když měl tátu krejčího a ne detektiva jako já. To jsem musel uznat.

Pomyslel jsem si, že taková věc mohla tomu muži zapadnout za záložku, když byl ohnutý a ten druhý s tím okem ležel na podlaze a on jím trásl nebo co. Takže se zdálo, že snad přeci jen přijdu na nějakou vraždu a tátovi pomůžu, aby to zas měl dobrý. Nejprve jsem ale musel zjistit, odkud oko je.

Zeptal jsem se toho kluka krejčovic: „Myslíš, že se ten muž pro oblek vrátí?“ Jestli opravdu někoho zavraždil, tak asi nepřijde. Ale jestli si pro oblek nechtěl přijít, tak ho nemusel přece dávat vyčistit a vyžehlit, takže snad pro něj přece jen přijde.

„Táta mu slíbil, že si ten oblek může vyzvednout dnes večer,“ řekl.

Rád bych věděl, jestli jsou na tom obleku nějaké krvavé skvrny. Ale asi nebyly, jinak by ten muž nedával oblek ke krejčímu. Třeba to byla vražda, při které netekla krev. Zeptal jsem se: „Můžem se na ten oblek podívat?“

Pokrčil rameny. „Je to docela obyčejný oblek,“ řekl. „Copak jsi něco takovýho ještě neviděl? Tak pojď, když chceš.“

Zahnuli jsme za roh a vešli do krámu jeho táty. Byla to taková temná místnost, dole v přízemí. Jeho táta byl také malý, sotva o hlavu větší než já nebo Scanlon. Žehlil nebo co, poněvadž ve vzduchu bylo plno vodní páry.

„Tadyhle je,“ řekl kluk a chytil rukáv šedého obleku, visícího na ramínku ještě vedle dvou nebo tří dalších. Na manžetě byla špendlíkem připíchnuta cedulka: „Paulsen 75 c.“

„To je bez adresy?“

„Když má být oblek doručen, je tam adresa. Když si zákazník přinese oblek osobně a taky sám odnese, uvádí se jenom jeho jméno.“

Jeho táta si nás nyní povšiml a náhle se rozčílil a běžel k nám s horkou žehličkou v ruce. Asi nás s ní nechtěl uhodit, jenom ji zapomněl odložit, ale teď nebyla vhodná chvíle, abychom to zjišťovali. „Neohmatávejte vyčištěný obleky špinavýma prackama! Copak tady děláte? Mažte odsud!“

Vyběhli jsme ven a já řekl Sammymu – tak se ten krejčího kluk jmenoval: „Chceš těchle pět skleněných kuliček, co mám v kapse?“

Prohlídl si je. Měl jsem doma ještě hezčí, ale on na tuhle kvalitu asi nebyl zvyklý. „Proč bych je nechtěl?“ řekl.

„Hele, ale musíš něco udělat. Až si ten muž pro oblek přijde, dáš nám hlášku. Budem čekat na rohu.“

„Co mu chcete?“ zeptal se.

„Jeho táta je –“ začal Scanlon, ale já ho ještě včas kopl do nohy a tak tu větu nedopověděl.

„To si hrajem jen takovou hru,“ řekl jsem. Obával jsem se, že kdybych Sammymu něco řekl, poví to otci a krejčí by to jistě hned řekl tomu zákazníkovi.

„Tomu věřím,“ řekl znechuceně. „Dobrý, až ten člověk přijde, tak vám dám vědět.“

Vrátil se do krámu a my zůstali stát u nároží. Bylo asi půl páté.

V půl sedmé už byla tma a my tam stále ještě čekali. Scanlon už toho chtěl nechat, že půjde domů. „Nikdo tě nedrží,“ řekl jsem mu. „Jdi si, ale já tady na toho muže počkám, i kdybych měl čekat celou noc. To je jasný, že civilista nemá tu trpělivost jako policista.“

„Ty nejsi žádný policista,“ zabručel.

„Ale táta je, a tak ho nesmím shodit.“ Na tohle nedovedl odpovédět, odmlčel se a zůstal se mnou.

Ovšem fakt byl, že jsem musel jít na večeři, jinak bych to doma slízl. Nemohl jsem tady čekat pořád, a on na tom byl taky tak.

„Hele,“ řekl jsem, „počkáš tady a budeš dávat pozor na Sammyho signál. Já poletím domů, zhltnu rychle večeři a hned se vrátím, abych tě vystřídal. Takhle máme záruku, že toho chlápka nepropásnem.“

„Pustí tě vaši večer ven?“ zeptal se.

„Ne. Ale já to už nějak zvládnou. Kdyby se mezitím objevil ten chlap, tak ho sleduj a potom se sem vrať a povíš mi kam šel.“

Utíkal jsem celou cestu domů a mamce řekl, že musím hned večeřet. „Proč tak zhurta?“ zeptala se.

„Zítra máme hrozně důležitou zkoušku, a tak se dnes musím moc učit.“

Koukla na mne tak drobet podezíravě a dokonce mi sáhla na čelo, jestli nemám horečku. „Opravdu se chceš učit? No dobře, stejně táta chudák má službu a přijde buhvíkdy.“

Rychle jsem to do sebe naházel, ale stejně se s jídlem nikdy moc nepárám, takže to mamce vůbec nebylo nápadný. Pak jsem vzal pár učebnic a řekl jsem: „Jdu se učit nahoru do pokoje, tam je větší klid.“

Nahoře jsem zamkl dveře a pak jsem otevřel okno a po stromě rostoucím před oknem jsem se spustil na zem. Stejně jsem tohle už kolikrát udělal. Pak jsem běžel na nároží, kde čekal Scan.

„Ještě nepřišel,“ řekl.

„Dobrý, teď jdi ty.“ Rodiče jsou hrozná zátěž, když pracujete na nějakém případě. Chci tím říct, že takový detektiv by neměl být nucen běžet domů něco sníst, když je zrovna uprostřed důležité práce. „Přijď hned, jak se najíš,“ řekl jsem Scannymu, „jinak z toho nic nebudeš mít.“

Scan se ale nevrátil. Později jsem zjistil, že ho doma chytili, zrovna když koukal vypadnout zadním vchodem.

Inu, tak jsem čekal a čekal a čekal. Už bylo skoro deset a zdálo se, že ten chlap už dnes večer oblek nevyzvedne. Ale musel jsem vydržet, dokud byla okna krámu osvětlená. Jednou šel kolem strážník a prohlížel si mě, jako by chtěl říct, co takový kluk jako já dělá sám na nároží, takhle pozdě večer. Já se přikrčil a v duchu si říkal jak to odnesu, až se to táta doví. Ale naštěstí mi strážník nic neřekl a kráčel dál.

Zatímco jsem tu stál a koukal jestli se strážník nevrátí, náhle se vynořil ze tmy Sammy. „Copak je s tebou? Neviděls jak na tebe mávám?“ řekl. „Zrovna přišel pro oblek.“

V tu chvíli vyšel ze dveří krámu nějaký muž. Měl oblek přehozený přes ruku a zamířil po ulici opačným směrem.

„To je on. A teď mi dej ty slíbené kuličky.“

Položil jsem mu je do dlaně a očima jsem sledoval mužovu hlavu. „Nezmínil se mu táta o tom skleněném oku?“ zeptal jsem se Sammyho.

„Ptal se nás na to? Proč mu něco máme povídat? Pokud někdo něco nehledá, tak nic nevíme.“

Ten chlápek byl už hodně daleko, a tak jsem vyrazil za ním a se Sammym jsem se dál nebavil. Měl jsem drobet nahnáno, protože teď se do toho zapletl dospělý a nebyli jsme už jen kluci mezi sebou. Přál jsem si mít vedle sebe Scana, ale potom jsem si zase říkal, že je dobře, když tu není, protože ten muž by si dvou kluků všiml spíš než jednoho.

Kráčel dál, až jsme přišli do městské čtvrti, co jsem vůbec neznal. Měl jsem co dělat, abych se držel v závěsu, protože měl delší nohy než já a kráčel rychle. Párkrát jsem myslel, že jsem ho ztratil, ale ten oblek přehozený přes ruku mi ho pomohl zase poznat. Nebýt toho obleku, určitě by mi zmizel.

Pouliční lampy stály daleko od sebe a v ulicích byla tma jako v pytli. Vůbec se mi tyhle končiny nelíbily.

Přemýšlel jsem, proč ten muž, když bydlí tak daleko, šel až k Sammyho otci, aby si dal vyčistit oblek. Určitě musejí být nějaké žehlírny také blíž. Asi to udělal proto, aby měl jistotu, že ho ten krejčí nebude znát a nebude ani vědět, kde bydlí. Zdálo se mi, že ten muž zrovna nemá čisté svědomí.

Konečně se osvětlení zase vylepšilo a to bylo dobře. Byl jsem celý udýchaný a levý střevíc mě začal hrozně tlačit. Předem jsem uhodl, kdy se muž ohlédne, podle toho jak zpomalil krok a začal se otáčet. Skočil jsem rychle za popelnici a přikrčil se. Dospělý by se neschoval, ale já ano.

Počítal jsem do desíti a pak jsem opatrně vykoukl. Muž kráčel dál, a tak jsem se taky dal na pochod. Ohlédl se, protože tu asi někde nablízku bydlel a chtěl se přesvědčit, že ho nikdo nesleduje. Ale stejně jsem nebyl připraven na to, že najednou vejde do dveří a zmizí. Byl jsem ještě skoro celý domovní blok daleko a utíkal jsem, jak mne jen nohy nesly, protože tam byly asi tři nebo čtyři podobné vchody a z místa, kde jsem stál, jsem nepoznal, do kterých dveří vešel.

Dveře se mezitím zavřely, takže jsem nemohl vpadnout dovnitř a naslouchat, jestli jeho kroky neuslyším někde na schodech. A na jmenovky u zvonků jsem neviděl, protože jsem neměl sirky a nad vchodem nesvítilo světlo. Ale když si dal záležet, aby oblek odnesl krejčímu na druhém konci města, stejně asi uvedl falešné jméno, takže bych jmenovku s jménem Paulsen marně hledal.

Osvítila mne spásná myšlenka. Jestli měl okna do dvora, tak jsem byl vedle, ale snad měl pokoj do ulice. Přešel jsem na druhou stranu cesty a koukal se, jestli se v některém okně nerozsvítí světlo. Asi za minutu nebo za dvě se v jednom z horních oken prostředního domu opravdu objevilo světlo. Věděl jsem, že je to správné okno, poněvadž nikdo jiný do domu nevešel.

Zatímco jsem tam stál, muž přistoupil k oknu a viděl mě, že s hlavou zvrácenou dozadu koukám nahoru. Tentokrát jsem se nechal přistihnout. Muž na mne hleděl a já měl takový divný pocit, jako když se díváte na hada, a nemohl jsem se hnout. Konečně jsem jako by nic odvrátil hlavu, vrazil ruce do kapes a pomalu kráčel pryč. Cestou jsem si hvízdal jako bych nevěděl, co dlouhou chvíli dělat.

Když jsem kousek poodešel, kráčet jsem rychleji a rychleji, až jsem zabočil za roh. Neodvažoval jsem se ohlédnout, ale tušil jsem, že muž stále stojí u okna a hledí za mnou.

Už bylo hodně pozdě a já byl na úplně opačném konci města. Bylo na čase, abych se vrátil a ostatní odložil na zítřek. Aspoň jsem zjistil, kde muž bydlí: 305, Decatur Street. Zítra se tam se Scannym půjdeme podívat.

Vyšplhal jsem zase nahoru po stromě do pokoje bez obtíží. Ale ráno měla mamka co dělat, aby mě dostala z postele.

Hned po třetí hodině jsme měli sraz se Scanlonem. Sešity a učebnice jsme nechali ve své školní skříňce, abychom se nezdržovali. Vyprávěl jsem mu, co jsem vypátral, a potom jsem dodal: „Nejdřív zjistíme jeho jméno a potom budeme hledat, jestli v okolí nebydlí někdo se skleněným okem, koho lidé v poslední době neviděli.“

„Koho se zeptáme?“

„Koho? Domovníka.“

„Ale co když nám neodpoví? Někteří dospělí dětem na otázku vůbec neodpovědí.“

Položil jsem mu ruku na rameno a řekl jsem: „Dostal jsem skvělý nápad. Počkej až tam přijdeme, tak ti ho předvedu.“

Vzal jsem ho nejdřív na druhou stranu ulice a ukázal na okno. „Tamhle to, v nejhořejším patře prostředního domu.“

Vešli jsme do haly a dívali se na jmenovky na poštovních schránkách. Myslím, že to jméno bychom tak snadno nenašli, poněvadž podle schránek se nedalo uhádnout, ve kterém poschodí kdo bydlí. Ale náhodou jsem si povšiml jména Petersen. Velice se podobalo tomu Paulsenovi, co jsme viděli na lístku obleku u krejčího. „To bude on,“ řekl jsem Scannymu. „Změnil si první polovinu svého jména.“

„A co teď?“ zeptal se.

Stiskl jsem zvonek na domovníka. „Koukej se, jak to z něj vytáhnu,“ řekl jsem Scannymu.

Objevil se bručivý děda. „Copak chcete, chlapci?“

„Poslali nás za jedním pánem, co tu bydlí, ale jméno jsme zapomněli. Má skleněný oko,“ řekl jsem.

„Tady nikdo se skleněným vokem nebydlí,“ zabručel.

„Třeba jsme na špatné adrese,“ řekl jsem. „Nebydlí nějaký muž se skleněným okem v sousedství?“

„Depak! A teď se ztraťte, nemám čas na hloupý řeči.“

Vrátili jsme se na nároží celkem zklamaně. „Tak jsme v koncích,“ řekl jsem. V domě ani v sousedství nebydlí nikdo se skleněným okem. Komu tedy patřilo?

Scanlon začal ztrácet zájem. „To už není žádná zábava,“ řekl. „Koukej, vrátíme se a zahrajem si –“

„Já si nehraju,“ řekl jsem. „Tohle dělám, abych tátovi pomohl. Jestli chceš, jdi si sám, ale já zůstanu. Táta říká, že každý dobrý detektiv musí být vytrvalý.“

Scanlon se chystal odpovědět, ale tu jsem něco zahlédl a skočil jsem rychle za roh.

„Hele, tady jde ten chlap!“ zašeptal jsem. „Zrovna vyšel z domu.“

Schovali jsme se pod stříškou vchodu vedlejšího domu. Lidé chodili okolo, ale nikdo si nás nevšímal. Patrně mysleli, že si hrajeme na schovávanou.

O chvíli později došel Petersen k rohu a zůstal stát. Vykoukl jsem a dobře si ho prohlédl. Jeho tvář vypadala jako kterákoli jiná. Myslel jsem si, že takový vrah vypadá jinak než obyčejný člověk, ale nikdy jsem se na to táty nezeptal, takže jsem to nevěděl určitě. Třeba tak nevypadá, nebo ten Petersen vlastně ani není žádný vrah a já tím, že ho sleduju, pěkně ztrácím čas a moh bych místo toho hrát fotbal.

Rozhlížel se, jako by se chtěl přesvědčit, že si ho nikdo nepovšiml. Potom sešel s chodníku, přešel na druhou stranu a šel dál po Decatur Streetu.

„Budem ho sledovat, abychom zjistili, kam má namířeno,“ řekl jsem. „Myslím, že mě včera viděl z okna a mohl by mne poznat. Bude líp, když ho budeš sledovat ty a já tě budu držet na očích.“

Za chvíli jsem viděl, že na mne Scanlon čeká. „Proč jsi toho nechal?“ řekl jsem, když jsem došel k němu. „Teď nám zmizel.“

„Kdepak. Zašel si něco sníst.“ Ukázal naproti, kde jsem velkým skleněným oknem viděl toho muže sedět u stolu. Čekali jsme dlouho a když se nic nedělo, zase jsem opatrně nakoukl dovnitř. Petersen pořád ještě seděl u stolu s šálkem před sebou. „Vůbec nejlí,“ řekl jsem Scanlonovi. „Jenom zabíjí čas.“

„Na co asi čeká?“

„Třeba až se setmí.“ Stejně se už začínalo smrákat. „Možná, že jde někam, kam za světla nemůže, poněvadž by ho lidi mohli vidět.“

Scanlon neklidně přešlapoval na chodníku. „Budu muset domů, jinak si to vypiju,“ řekl. „Stejně to mám rozlitý, protože mě včera večer chytli.“

„Jo, zase tě nepustí ven,“ řekl jsem zahořkle. „Ty jsi kámoš za všechny drobný!“

„Kdepak, dneska to půjde. Je úterý a máma jde do kina.“

„Dobrý, ale hled' být zpátky co nejdřív. A mohl bys zavolat mamce, že jsem u vás zůstal na večeři. Jestli bude chtít vědět proč, tak jí řekni, že na zítra máme hrozně moc učení, a že se budem učit spolu. Já počkám, až ten chlap zase vyjde. Kdybys mě tu nenašel, tak tady na mne počkej.“

Scanny zamířil domů a já zůstal sám. Netrvalo ani pět minyt a muž vyšel. Byl jsem rád, že tu jeden z nás počkal, Vtiskl jsem se do výklenku a po očku jsem vykukoval.

Už byla větší tma, jak si asi přál, a teď vyrazil po ulici stejným směrem, kterým šel předtím – vzdaloval se od svého bytu. Dal jsem mu půl domovního bloku náskok a pak jsem vyrazil za ním, Přiblížili jsme se na okraj města. Domy stály větší kus od sebe, bylo jich čím dál míň, až nakonec nebylo už vidět domy, jenom louky a pole a dále vpředu pár stromů.

Ale ulice pokračovala a občas po ní projelo auto směrem od města. Muž pokaždé odvrátil obličej od silnice, jako by nechtěl, aby mu někdo viděl do tváře.

Tohle byla jedna z věcí, co mě nutkala, abych šel za ním. Hned od chvíle, co jsem ho včera večer začal sledovat, se choval takhle podezřele. Byl příliš opatrný a ostražitý, jako by

se bál, že ho někdo bude stopovat, tak jak jsem to udělal já. Lidé se takhle nechovají, když mají čisté svědomí.

Nemohl jsem jít po cestě, protože na ní nebyl nikdo, jenom my dva a snadno by mě uviděl. Podél cesty rostly lopuchy a různé býlí a já přikrčen se plížil kupředu. Občas jsem udělal pár skoků od jednoho zeleného úkrytu k druhému.

Když muž došel k místu, kde začínaly stromy, zpomalil chůzi. Zdálo se, že se blíží k cíli své cesty. Rozhlížel jsem se, ale nic jsem neviděl kromě starého dřevěného domu, který stál stranou cesty. Okna byla tmavá a zdálo se, že dům je opuštěný. Bylo to opravdu strašidelné místo a já jsem fakt doufal, že nemá k němu namířeno.

Podle všeho měl však v úmyslu vejít do domu, jenomže to dělal opatrně. Nejdříve se rozhlédl nahoru a dolů po cestě a viděl, že je sám – to si aspoň myslel. Potom naklonil hlavu a naslouchal, zda neuslyší přijíždět nějaké auto. A potom skočil z cesty do tmy. Já ho přece jenom viděl, poněvadž jsem věděl, kam se dívat.

Když přišel k tomu starému baráku, nejprve ho obešel jako by se chtěl přesvědčit, že tam na něj nikdo nečíhá. Naštěstí nablízku rostla spousta býlí a byly tu houštiny, takže jsem se dostal blíž k domu bez obtíží.

Když se muž zase vrátil před dům, zřejmě spokojen, že v něm nikdo nebydlí – to bych mu byl řekl taky, na ten barák se stačilo podívat – nakonec se odhodlal vejít dovnitř. Vepředu byla taková veranda na spadnutí, kterou držely dva sloupy. Muž vešel pod ni a já vůbec nerozeznal jeho postavu v té tmě.

Slyšel jsem ho jak tam šťárá, asi otevíral zámek. Potom zvedl něco bílého a vešel. Nechal za sebou drobet pootevřeně dveře, takže jsem tušil, že se zase brzy vrátí. Nesnažil jsem se nakouknout dovnitř, poněvadž prkna podlahy stejně vrzala jako nevímco. Odplížil jsem se drobet dál do houštin, abych lépe viděl na dveře. Zahlédl jsem slabé světýlko, jako kdyby si uvnitř zapálil sirku. Mám dobré oči a tak jsem viděl, co muž dělá. Držel pár dopisů, které pošťák podstrčil pod dveře, podíval se na ně a potom se najednou rozzlobil, protože je

jednou rukou zmačkal do koule a odhodil. Vůbec ty dopisy neotevřel, prohlédl si jenom obálky.

Zápalka dohořela a on zapálil další, ale tentokrát stál někde, kde jsem na něho neviděl. Pak zhasla i druhá zápalka a za chvíli se dveře rozevřely a muž vyšel stejně tiše jak předtím vešel. Postavil něco na místo, odkud vzal tu bílou věc. Potom hrozně opatrně ty dveře zavřel, rozhlédl se a sestoupil po schodech verandy.

Byl jsem dost blízko, ale kousíček odtud rostla větší houština a tak jsem se shýbl a dal hlavu mezi kolena. To už bylo aspoň pošestnácté, co mě ten muž přehlédl. Zapomněl jsem ale na ruku, kterou jsem se opíral o zem, abych udržel lépe rovnováhu.

Prošel okolo mne tak těsně, že se látka jeho kalhot téměř otrhla o mou tvář. V té chvíli se na cestě objevila světla vozu a muž rychle ucouvl, aby náhodou nebyl zpozorován. Přitom mi šlápl podpatkem na dva prsty na ruce.

Věděl jsem, že je se mnou amen, jestliže vykřiknu. Nevím, jak jsem to mohl vydržet. Bolelo to, jako by mi ty prsty někdo usekl. V očích jsem měl slzy, ale asi za půl minuty – i když se mi to zdálo jako hodina – muž zase vykročil. Zůstal jsem bez pohnutí, dokud nedošel na silnici.

Potom jsem se natáhl na zem, skryl obličej do dlaní a pořádně se vybrečel, ne ale nahlas. Hodně se mi tím ulevilo, takže mě ty prsty už tolik nebolely.

Nato jsem se posadil a zatímco jsem si foukal na prsty, abych je ochladil, jsem přemýšlel. Muž se vracel do města a já nevěděl, jestli ho mám dál stopovat nebo ne. Jestli se vracel tam, odkud přišel, pak nemělo smysl za ním jít. Věděl jsem kde bydlí a jistě nebydlel ještě taky v tomhle domě.

Co tu tedy pohledával? Proč sem vůbec chodil? Vypadal navztekaně, když si prohlédl dopisy, které pak zmačkal a zahodil. Nenašel asi to, co hledal, a zlobil se, že zbytečně vážil dalekou cestu. Zřejmě očekával nějaký dopis, který však ještě nedošel. Rozhodl jsem se zůstat tady a vyzkoumat o tomhle baráku něco víc.

Čekal jsem, a když jsem už žádné kroky neslyšel, zvedl jsem se a opatrně vystoupil na verandu. Ta bílá věc, co položil ke dveřím, byla prázdná láhev od mléka, co lidé staví před dveře, aby si ji mlékař odvezl, když doveze plnou láhev. Čili ta bílá věc, co zvedl, byla tatáž láhev, jenže plná. Vzal ji a mléko asi někde vylil.

Proč to udělal? Uvnitř nebyl tak dlouho, aby mléko vypil. Prostě je vylil a prázdnou láhev vrátil na místo. Plynuly z toho dvě věci: když sem mlékař donáší mléko, měl by tu někdo bydlet. A jestli ten muž vyprázdnil láhev, bylo jasné, že tu nikdo nebydlí, ale že muž nechce, aby se o tom mlékař nebo pošťák dověděl.

Srdce se mi rozbušilo a naskákala mi husí kůže, když jsem si šeptem říkal: „Možná, že ten muž zavraždil člověka, který tu bydlel a zatím na to nikdo nepřišel! Vsadím se, že je to tak! Vsadím se, že to skleněné oko pochází odsud!“ Jedině mi na tom vadilo, že jestli to ten muž udělal, proč sem tedy zase přišel? Nenapadlo mi nic jiného, než to, že asi čeká na nějaký dopis, který ještě nepřišel a večer sem chodí, aby zjistil, zda už dopis nebyl doručen. A možná, že uvnitř v domě leží mrtvola...

Opakoval jsem si v duchu: „Půjdu se o tom přesvědčit. Dveře jsou sice zamčené, ale dovnitř se dostanu snadno.“ Dlouho jsem se nehýbal z místa, až nakonec jsem si řekl: „Čeho se bojíš? Je to jenom dům. Co se ti může stát? Stíny a opuštěné místnosti ti neublíží. A i kdyby tam někde přece jen ležela mrtvola, mrtví lidé se už nehýbají. Už nejsi škvrně, je ti dvanáct let a pět měsíců a nadto tvůj táta potřebuje pomoc. Snad v tom domě najdu něco, co by mi pomohlo.“

Zkusil jsem nejdřív dveře, ale ty byly zamčené, jak jsem předpokládal. Zvolna jsem obešel dům a zkoušel jedno okno za druhým, ale všechna byla zavřená.

Nakonec jsem si řekl, že to zkusím tím oknem nahoře. Znovu jsem se vrátil k verandě, plivl si do dlaní a po sloupu jsem se vyšplhal nahoru. Nebylo to žádné umění. Ty staré trámy se sice roztřásly, ale já zas tolik nevážím, takže veranda nespadla.

Zatlačil jsem do jednoho z horních oken. Asi ho dlouho nikdo neotevřel, poněvadž to chvíli trvalo, než povolilo. Drobet mě ten šramot vylekal, ale vklouzl jsem dovnitř, nohama napřed. Uvnitř bylo cítit zatuchlinu a občas jsem si musel z obličeje otřít pavučinu. Za chvíli jsem se rozkoukal a uviděl šedivou zeď a tmavější obdélník dveří. Dospělý člověk by měl v kapse zápalky, ale já šel pomalu dopředu, ruce natažené před sebou.

Myslím, že místnosti nahoře byly prázdné, protože jsem do ničeho nenarazil. Prkna podlahy vrzala a jen tak tak, že jsem nesletěl dolů po schodišti, protože jsem se u něj ocitl dřív, než jsem čekal. Potom jsem už postupoval opatrně a každý schod jsem nejdřív jednou nohou vyzkoušel, než jsem na něj šlápl. Trvalo to dlouho než jsem sešel dolů, ale aspoň jsem si nepřerazil kosti. Potom jsem namířil tam, kde jsem myslel, že jsou domovní dveře.

Nevím, proč jsem ztratil směr. Snad jsem si nevšiml zákrutu schodiště nebo to bylo snad tím, že jsem párkrát zakopl o nějaké prázdné bedny. Tápavě jsem kráčel dopředu – aspoň jsem si to myslel – až jsem přišel k zavřeným dveřím. Samozřejmě jsem myslel, že jsou to domovní dveře. Zkusil jsem kliku a dveře se otevřely.

Vzduch tu byl ještě zatuchlejší a vlhký a kolem mne byla tma tmoucí, takže jsem věděl, že nestojím na verandě. Místo abych couvl, udělal jsem krok – a skutálel se po schodech jako pytel brambor. Za to, že jsem vyvázl živ a zdrav, mám co děkovat tomu, že jsem dopadl na něco měkkého. Nebylo to sice jako matrace, ale bylo to měkké a přitom tuhé jako pytel naplněný pilinami. Natáhl jsem ruku, abych se opřel o podlahu, a zrovna jsem chtěl radostně zvolat „To jsem měl kliku, že tu ten pytel leží!“ – když mě zamrazilo po celém těle.

Má ruka se dotkla jiné ruky! Ta ale nebyla teplá a vláčná, spíše něco jako tuhá kožená rukavice, která předtím nasákla vodou. Já dobře věděl, co to je. Ta ruka vedla dál k rameni a odtud k šíji a odtud k hlavě.

Zaječel jsem a vyskočil dobrý metr do vzduchu. Pak jsem padl na podlahu. Vyškrabal jsem se na všechny čtyři a toužil jsem odtud co nejrychleji zmizet.

Na schody jsem se ale mohl dostat jedině tak, že bych to překročil. Zůstal jsem minutu stát na místě a měl tak čas si se sebou porozprávět.

„Je to zavražděný, protože mrtví lidé se pochovávají a neleží na úpatí schodů do sklepa. Čili vidíš, že ten Petersen někoho opravdu zavraždil, jak jsi už ho po celý den měl v podezření. A místo, aby ses lekal buď rád, žeš mrtvého našel, neboť pomůžeš tátovi, jaks měl v úmyslu. O tomhle zatím nikdo ještě neví, ani mlíkař ani listonoš, a táta má případ sám pro sebe.“

To mně pomohlo. Otřel jsem si čelo a utáhl opasek na poslední díрку. Potom mě napadlo, že bych se na toho mrtvého mohl podívat a přesvědčit se, že byl zavražděn. Neměl jsem sirky, ale tohle byl dospělý člověk a snad je měl v kapse.

Pomalu jsem lezl k němu, a když jsem byl nablízku, zaťal jsem zuby a natáhl ruku, která se mi tak třásla, že jsem si ji druhou rukou přidržel. Našmátral jsem kapsu, ale nic v ní nebylo. Potom jsem zajel do kapsy na druhé straně. Našel jsem tři dlouhé kuchyňské sirky. Trvalo to celou věčnost, než jsem vytáhl ruku z kapsy, ale nakonec se mi to přece jen podařilo.

Škrtl jsem sirkou o podlahu. Nejprve jsem spatřil vráscitý a seschlý obličej, který měl čtyři tmavé otvory – o jeden víc, než by měl mít. První velký otvor byla ústa a potom přišly dva menší – nozdry, a pod jedním víčkem to vypadalo také jako otvor. Byl to však jen prázdný oční důlek, v němž bývalo skleněné oko, co jsem měl nyní v kapse. Taky jsem pochopil, jak to oko ztratil.

Muž byl uškrcen plátěným páskem, který měl ještě pevně utažený kolem hrdla. Jeho druhé, zdravé oko bylo napuchlé a vyboulené, jako by mu mělo vypadnout. A to se patrně stalo s tím skleněným okem. Zatímco se stařec zmítal na podlaze

mezi nohama rozkročeného vraha, to oko vypadlo a vklouzlo za záložku jeho kalhot. Vrah si buď nevšiml, že jeho oběti jedno oko chybí, anebo si myslel, že se někam zakutálelo do kouta. Jenomže to oko zůstalo za záložkou jeho kalhot, když si je dal vyčistit, aby se zbavil skvrn nebo hlíny.

Zápalka mi už páčila prsty, tak jsem ji sfoukl. Všechno, co jsem mohl, jsem se dověděl. Netušil jsem ale, jak se stařec jmenuje, ani proč ho Petersen zabil nebo proč se do domu vracel. Vystupoval jsem ve tmě po cihlových schodech a říkal si, že už neprožiju větší leknutí jako tehdy, když jsem se dotkl té ledové ruky. Ale mýlil jsem se, jak se ještě dovíte.

Nedělalo mi potíže najít cestu k domovním dveřím. Tentokrát jsem trefil správně. A pak jsem si vzpomněl na ty zmačkané dopisy. Snad se z nich dovím, jak se zavražděný jmenoval. Musel jsem obětovat jednu ze dvou zbývajících zápalek, ale domovní dveře neměly skleněnou výplň a Petersen byl jistě už doma, takže jsem si říkal, že se nic nemůže stát, když zápalku nenechám moc dlouho hořet.

Našel jsem dopisy hned a uhladil jsem obálky, abych viděl na adresu. Ten mrtvý stařec se jmenoval Thomas Gregory a tahle cesta se také jmenovala Decatur Street: číslo 1017 Decatur Street.

obálkách byly reklamní letáky. Jeden nabízel nový model auta a druhý zase knihy. Sfoukl jsem zápalku a zastrčil ji za kožené potítko čepice. Chtěl jsem ji ukázat tátovi, aby uvěřil, že jsem našel mrtvolu. Jinak by mohl říct, že si to vymyslím.

Přišel jsem na to, že domovní dveře se nedají otevřít ani zevnitř. Ten muž zamkl dveře Gregoryho klíčem, který odnesl. Našel jsem sice zadní dveře, ale tam to bylo ještě horší, neboť na nich byl silný visací zámek. Tenhle Gregory se asi musel bát lidí, možná, že to byl nějaký divous a bydlel takhle sám, okenice zatlučené hřeby a vůbec. Budu zas muset nahoru po schodech a slézt po té verandě, co je na spadnutí.

Došel jsem k spodnímu schodu, když jsem zvenčí zaslechl vrznout prkno. Někdo vkročil na verandu. Pak jsem uslyšel jakési zašoupání a slabý hvizd f í í t ! Chybělo málo, že jsem

nevyskočil na metr do vzduchu. Nevím, co mne nejvíc polekalo. Snad ten hvizd. Zůstal jsem stát na místě jen proto, že jsem zase zaslechl, jak se kroky vzdalují.

Přistoupil jsem po špičkách k jednomu z předních oken zanesenému prachem, kousek otřel a viděl jsem jít muže k silnici, kde nasedl na kolo a odjel. Byl to doručovatel spěšných zásilek.

Počkal jsem, až se mi ztratí z dohledu a pak jsem tápavě kráčel ke dveřím, pod nimiž jsem viděl ve tmě vykukovat cosi bílého. Uchopil jsem to palcem a ukazováčkem, ale zdálo se, že ta obálka se o něco zachytila a nechtěla projít škvírou. Pošťák ji nezasunul dost daleko dovnitř, anebo byla ta obálka moc silná nebo se zadřela o nějakou třísku.

Uvolnil jsem sevření, abych obálku lépe uchopil a tu jsem viděl, že se náhle zmenšila jako by klouzala ven druhou stranou. Nechápal jsem, čím to je, protože práh neměl přece žádný sklon. Když už vykukovala asi tak centimetr nebo dva, chňapl jsem rychle po obálce a zatáhl, takže zase z větší části vklouzla dovnitř.

Pojednou jsem ji pustil a nehýbal se. Srdce se mi divoce rozbušilo. Nezaslechl jsem sice nic, ale náhle jsem pochopil, že tam na druhé straně dveří n ě k d o j e ! Bál jsem se dotknout obálky, ale to bylo stejně jedno. To škusnutí postačilo, aby pochopil, že je někdo v domě.

Vyděšeně jsem dotápal k oknu, abych se pokusil podívat na verandu. Jakmile jsem přitiskl tvář k okenní tabuli, přihodilo se něco, co vidíte někdy v kině, jenomže to nebylo k smíchu. Na druhé straně okna se taky objevila tvář – já se chtěl podívat ven a ten druhý dovnitř. Dětilo nás od sebe jen tenké sklo.

Oba jsme sebou škusli a on se vztyčil. On se předtím shýbl, aby viděl dovnitř, ale má hlava zůstala v stejné úrovni jako dříve, takže Petersen – byl to on, i v tom šeru jsem ho poznal podle klobouku a odstávajících uší – poznal, že jsem jenom kluk. Zřejmě někde v okolí číhal a viděl přijíždět pošťáka na kole.

Hbitě jsme odskočili od okna. On se klíčem snažil odemknout dveře a já uháněl ke schodům – k jediné cestě k úniku. Než jsem k nim doběhl, zakopl jsem o nějakou prázdnou bednu a natáhl se jak dlouhý tak široký. A potom jsem si to hnal nahoru a zrovna když jsem vyběhl na poslední schod, slyšel jsem dole vrznout dveře. Snad bych mu stačil utéct tím oknem nahoře, ale venku na rovné cestě mě určitě dohoní. Měl jsem jedinou naději, a to, že se mezi těmi křovinami ztratím, ale nevěděl jsem, jestli se mi to povede, když jsem ho měl takhle těsně v patách za sebou.

Doběhl jsem k hořejšímu oknu zrovna ve chvíli, když on došel dole ke schodišti. Neohlížel jsem se, ale myslím, že si škrtl sirkou, aby snížil náskok. Usedl jsem obkročmo na okenní pražec a hřebíkem si roztrhl kalhoty. O chvíli později se stala horší věc. Položil jsem jednu nohu na střechu verandy a chystal se na ni spustit druhou, když ztrouchnivělá prkna povolila a celá střecha verandy se propadla. Naštěstí jsem se ještě oběma rukama držel okna a stačil se včas ještě vytáhnout nahoru a přehodit nohu přes okenní pražec.

Kdyby bylo dole rovné prostranství, riskoval bych seskok, třebaže to pro kluka v mém věku bylo hodně vysoko. Ale dole čouhaly rezivé hřebíky z polámaných prken a určitě bych na to doplatil. Muž mezitím vyběhl ke dveřím – asi si myslel, že na něj padá dům – a když viděl, že to byla jenom střecha verandy, vystrčil hlavu, pohlédl nahoru a viděl mě tam trčet nahoře na okně.

Neřekl nic než: „Teď tě mám, chlapče.“ Ale pronesl to tak klidně, že mě to víc vylekalo, než kdyby křičel nebo nadával.

Vešel dovnitř a začal zas vystupovat po schodech. Oběhl jsem místnost a hledal kam utéct. Neměl jsem jinou možnost než úzký cihlový krb. Vlezl jsem dovnitř a pokoušel se vyšplhat nahoru, ale sklouzl jsem a spadl dolů zrovna ve chvíli, když do místnosti vešel Petersen. Zamířil hned ke krbu, sehnul se a tápal rukou. Poprvé jsem mu unikl, ale podruhé mě chytil. Neměl jsem se čeho přidržet, aby mne odtud nevytáhl. Kopal jsem sice kolem sebe, jenže on mě uchopil za krk a držel od

sebe, abych na něho nedosáhl. Nechal mne ohánět pěstmi, až jsem se unavil a potom řekl tím svým nebezpečně klidným hlasem: „Co tady děláš?“

„Hraju si,“ řekl jsem.

„Není to drobet divné, že si chlapec v tvém věku takhle v noci hraje v opuštěném domě?“

Nemělo cenu mu něco odpovídat.

Řekl: „Už jsem tě jednou viděl, chlapče. Včera večer jsi stál na ulici a díval ses ke mně do okna. Setkáváme se už podruhé. Co máš za lubem?“ Zatřásl se mnou, až mi zuby zacvakaly a opakoval: „Co máš za lubem?“

„Nic,“ zakoktal jsem. V hlavě mi hučelo jak tak se mnou třásl.

„To nevěřím,“ řekl. „Jak se jmenuje tvůj otec?“

„Frank Case.“

„A kdo je ten Frank Case?“

Věděl jsem, že mám jedinou vyhlídku: nepovědět mu to – jinak sotva vyvážnu životem. Ale nemohl jsem mu to neříct, byl jsem rád, byl jsem hrdý na to, že mu to můžu říct. Neprosil jsem se o žádnou milost: „Nejlepší detektiv v tomhle městě!“ vykřikl jsem.

„To je tvůj konec,“ řekl. „Tak ty máš tatíčka poldu. Poldův syn, to je budoucí polda, kterého je třeba rozmáčknout dřív než doroste. Naučil tě tatíček tomu, jak se statečně umírá?“

Cítil jsem k tomu muži hroznou nenávist. Hlas jsem měl chraplavý, jako bych už byl dospělý: „Táta mě statečnosti nemusí učit. Stačí mi jeho příklad.“

Petersen se zasmál. „Už jsi byl dole ve sklepe?“

Neodpověděl jsem.

„Tak se tam půjdeme podívat.“

Cítil jsem k němu tak hroznou zášť, že jsem už z něho ani neměl strach. Máte strach, když máte vyhlídku, že vám snad nebude ublíženo. Když tomu tak není, jakýpak strach?

„Už se nevrátím nahoru, co?“ Řekl jsem to vzpurně, zatímco on tápal po schodech a mne vlekl s sebou.

„Ne, nahoru se už nevrátíš. Jsem rád, že to víš.“

„Můžete mě zabít jako jeho, ale já se vás stejně nebojím,“ řekl jsem. „Táta a všichni policisté v městě vám to oplatí, vy špinavý hnusný vrahoun!“

Sešli jsme do přízemí. Lépe tady, než ve sklepě. Pootočil jsem hlavu a zaťal mu zuby do předloktí a pevně je stiskl, až se horní a dolní řada zubů skoro setkaly. Ani jsem necítil jeho rány, ale zřejmě mě bil, neboť pojednou jsem narazil do zdi na protější straně místnosti a v uších mi hučelo.

Slyšel jsem jak říká: „Ty policajtský fakane! Chceš to mít rychle odbyto, tak dobře!“ Na okamžik se zabělala jeho košile, když poodhrnul kabát. Potom na mne vyskočil dlouhý, ohnivý jazyk a zdálo se, že v místnosti zaburácel hrom.

Ještě nikdy předtím jsem neslyšel vystřelit z revolveru. Člověka to vzruší – mne to aspoň vzrušilo. Věděl jsem, že se odrážím proti světlejší stěně za sebou a tak jsem klesl na podlahu a s tváří obrácenou k němu jsem se odsunul stranou. Tušil jsem, že každou vteřinu zas vyšlehne plamenný jazyk – tentokrát zamířený nízko, na mne.

Slyšel šourání a patrně se domníval, že jsem zasažen, ale ještě se můžu hýbat. „Máš život jako kočka, chlapče. Proč nebrečíš? Copak tě to nebolí?“ Já se prostě sunul dál a on pokračoval:

„Dvě rány nadělají stejný hluk jako jedna. Teď se pojistím.“ Udělal krok dopředu a mírně pokrčil koleno. Viděl jsem jak natáhl paži a zamířil.

Na chvíli jsem se neovládl a zavřel jsem oči, ale okamžitě jsem si vzpomněl, že mám tátu detektiva a oči jsem zas otevřel. Nebudu je zavírat kvůli nějakému vrahounovi!

Znovu vyšlehl plamenný jazyk, ozvalo se zaburácení a kousek před mým obličejem se rozlétla hromada dřevěných třísek. Jedna z nich, ostrá jako jehla, se mi zapíchla do rtu a děsně mě bolela. Nemohl jsem zůstat zticha, ani kdybych chtěl – nenáviděl jsem toho muže tak hrozně, že jsem klidně řekl:

„Na takovýho vrahouna jste pěkný srab!“

Na víc už nezbyval čas. Pojednou se ozval hlomoz, jako by se někdo prodíral tou hromadou ztrouchnivělých prken na verandě a domovní dveře se rozlétly dokořán. Petersen je zapomněl zamknout v tom spěchu, aby se mi dostal na tělo. Na moment zavládlo naprosté ticho – já ležel přitisknutý k podlaze a on stál kdesi ve tmě.

Potom hlas, který jsem tak dobře znal, tiše řekl: „Hoši, nestřílejte – můj kluk tam asi je s ním.“

Potřeboval světlo, aby mohl vidět, jinak by ho Petersen proti světlému pozadí oblohy venku určitě trefil. Petersen zatím nestřílel, aby neprozradil, kde ie. Měl jsem v kapse ještě jednu zápalku z těch, co jsem vzal tomu mrtvému. Ale zápalka zhasne, když ji hodíte rozsvícenou do vzduchu. Přitiskl jsem hlavičku zápalky k podlaze a držel ji pohotově. Pak jsem stáhl nohy pod sebe a když jsem se zvedal, rozškrtl jsem sirku a nataženou rukou ji podržel co nejdále od sebe. Její žlutý, čadící plamínek osvětloval Petersena. „Táto – před tebou!“ vykřikl jsem.

Petersen pootočil ke mně ruku s revolverem, aby se na jeden ráz zbavil mne a hořící sirky. Předstihnout střelu může jedině druhá střela. Od dveří zaburácel výstřel a tátova střela udeřila Petersena tak prudce do spánku, že padl na bok jako opilec, když ztratí rovnováhu. Dohasínající plamínek zápalky ho osvětloval, když ramenem narazil do zdi.

Zůstal jsem stát s doutnajícím zápalkou v ruce, zatímco policisté vběhli do místnosti. Jeden z nich přišel ke mně a třebaže byla tma, věděl jsem kdo to je, ještě dřív než řekl: „Frankie, nestalo se ti nic?“

„Vůbec nic, táto.“

A je fakt, že jsem se v tu chvíli cítil jako dospělý, ale jakmile mě táta objal, pojednou jsem věděl, že je mi teprve dvanáct a že to ještě dlouho potrvá, než se ze mne stane opravdový detektiv. Nohy pode mnou povolily a já usnul nebo co...

Probudil jsem se ve voze jedoucím zpátky do města. Seděl v něm táta a ještě pár detektivů. Jakmile jsem otevřel oči,

začal jsem mluvit, aby nic nepropásl, protože jsem nechtěl, aby byl deg– digra– no, však už víte co.

„Řekl jsem: „Táto, ten muž zabil jednoho starce, Thomase Gregoryho, který leží –“

„Ano, našli jsme ho, Frankie.“

„A táto, pod domovními dveřmi leží dopis, kvůli kterému ho zabil.“

„Ten jsme našli také, Frankie.“ Vytáhl ho z kapsy a ukázal mi jej. Byl to jen takový kus modrého papíru.

„To je šek na dvanáct tisíc dolarů, které Gregory dostal jako odškodné za úraz.“

Táta mi všechno vysvětlil, jako kdyby mluvil s dospělým, ne s dvanáctiletým klukem: „Gregory šel kolem lešení, do oka mu padl nějaký šroub a to oko mu potom museli vyjmout. To se stalo před pěti lety a tak dlouho se vlekl soudní spor. Gregory zatrpkl a v tomhle baráku na spadnutí vedl samotářský život. Stavební společnost se dlouho vykrucovala, ale u poslední instance nakonec ten spor prohráli. V novinách byla o tom noticka. Zřejmě si jí všiml Petersen a mylně se domníval, že stařec šek už dostal a vyměnil jej za hotové peníze. Zašel pod nějakou záminkou k němu nebo si vynutil vstup a když od starce žádné peníze nedostal, nakonec ho zavraždil.

Ale v tom se unáhlil. Šek přišel teprve dnešní poštou, jak jsi viděl sám. Petersen se musel vracet do domu, aby ten šek nepropásl. Vsadil asi všechno na jedinou kartu: že zfalšuje podpis a šek předloží bance, a že k ověření totožnosti použije listin, které ukradl Gregorymu.

Petersen nebyl moc chytrý, protože by věděl, že by mu to sotva prošlo. Když adresát peněžní záсылky není bance osobně znám, banka provede nejprve diskrétní prošetření jeho totožnosti, dříve než tak vysoký obnos vyplatí. Ale Petersen chtěl na té vraždě něco vydělat, protože starce zabil vlastně pro nic... Ale jak jen jsi se ty kluku ušatá –“

Potom jsem vytáhl to skleněné oko a ukázal mu ho a vyprávěl, jak jsem šel po té stopě. Viděl jsem, že se

detektivové na sebe dívali a jako by překvapeně potřásli hlavou a jeden z nich řekl: „Výborně! To by člověk neřekl!“

„Výborně!“ vybafl táta.

„Jak jsi mě našel?“

„Předně máma přistihla Scannyho při lži, když říkal, že se spolu u nich učíte. Vy oba dobrodruzi jste ve svém rozčilení totiž přehlídli, že je zítra Den díkůvzdání, takže se nevyučuje. Poslala mě za Scannym a já jsem z něho všechno vytáhl. Ukázal mi také okno Petersenova bytu. Vnikl jsem dovnitř a našel novinový výstřižek o Gregorym, který si Petersen zatrhл a uschoval. Celá věc mi drobet zaváněla a Scanny se také zmínil o tom skleněném oku. Naštěstí v novinách byla uvedena starcova adresa – proto ho Petersen tak snadno našel – a když ses neobjevil ještě ani v půl dvanácté, vzali jsme vůz a honem jsme vyrazili k tomu opuštěnému domu.“

Zastavili jsme se nejdřív na komisařství, aby táta napsal hlášení a potom tam přišel takový šedovlasý pán, myslím, že to byl tátův šéf. Udeřil mě na rameno, zrovna tam, kde jsem se natloukl, když jsem padal z těch schodů, ale nedal jsem vůbec znát, že mě to zabořelo. Viděl jsem, že mu táta sám nic neřekne, a tak jsem se ozval: „Tenhle případ vyřešil můj táta! Nebude di– degenerován?“

Viděl jsem, že na sebe zamrkali a potom se ten šedovlasý usmál a řekl: „To ti slibuju, že nebude.“ Potom se na mne podíval a řekl: „Na svého otce jsi pyšný, vid’?“

Postavil jsem se rovně jako svíčka a řekl jsem: „Táta je fakt nejlepší detektiv v tomhle městě!“

Nevadský plyn

Hugo Candless s horní polovinou mohutného těla mírně nachýlenou dopředu stál uprostřed squashového hřiště a mezi levým palcem a ukazováčkem elegantně držel černý míček. U servírovací linky ho upustil a rozpráhl se pálkou s dlouhou rukojetí.

Černý míček udeřil do přední zdi asi v polovině její výšky, odrazil se a vysokým obloukem líně letěl těsně pod bílým stropem kolem žárovek v drátěných chráničích. Pomalu sklouzl po zadní stěně, neodrazil se však od ní.

George Dial nepozorně máchl po míčku, hranou pátky uhodil do betonové zadní zdi. Míček byl mimo hru.

Řekl: „Tak to máme, šéfe. Dvanáct ke čtrnácti. Jste prostě o třídu lepší.“

George Dial byl vysoký, hezký brunet a hodil se do Hollywoodu. Byl snědý a šlachovitý, na opáleném obličeji měl tvrdý výraz. Všechno na něm vypadalo tvrdě kromě jeho plných, měkkých rtů a velkých, buličích očí.

„Jo. Vždycky jsem na tebe stačil,“ zasmál se Hugo Candless hlaholivě.

Tlustoch se zaklonil a z jeho otevřených úst se vyřinul smích. Prsa a břicho se mu potem leskly. Měl na sobě jenom modré šortky, bílé vlněné ponožky a tenisky se silnými krepovými podešvemi. Jeho vlasy byly prošedlé a v široké tváři kulaťoučké jako měsíček s drobným nosem a malými ústy mu blýskaly pronikavé oči.

„Chceš dostat ještě jeden nářez?“ zeptal se.

„Ne. Jen když na tom budete trvat.“

Hugo Candless se zachmuřil. „Tak dobře,“ zavrčel. Zasunul pátku pod paždí, z kapsy šortek vytáhl kožený váček, vylovil

z něj cigaretu a zápalky. Se vznosným gestem si zapálil a odhodil zápalku doprostřed hřiště, kde ji bude muset sebrat někdo jiný.

Otevřel dveře na chodbu a s vypnutou hrudí si to vykračoval k šatnám. Za ním šel tiše Dial, našlapoval měkce a pružně jako kočka. Vešli do sprch.

Candless si pod sprchou popěvoval a hustou mýdlovou pěnu s těla smyl horkou, potom ledovou vodou. Dělal mu to rozkoš. Velice povlovně se frotovacím ručníkem vytřel do sucha, vzal si čistý ručník, vykročil z místnosti a křikl na obsluhu, aby mu přinesla led a zázvorové pivo.

Černoch v naškrobené bílé kazajce přispěchal s podnosem. Candless nedbale podepsal účtenku, odemkl svou velkou dvojitou skříňku a na kulatý stolek v chodbičce mezi skříňkami postavil láhev Johny Walkera.

Zřízenec pečlivě namixoval dvě sklenky a řekl: „Ať slouží, pane Candless,“ a odešel s čtvrtdolarem v dlani.

George Dial, už oblečený v elegantním šedém flanelu, se vynořil za rohem a uchopil jednu sklenku.

„Dneska jsme už skončili, šéfe?“ Přivřenýma očima pohlížel přes hnědou tekutinu na stropní světlo.

„Myslím, že jo,“ pronesl Candless velkodušně. „Počítám, že pojedu domů potěšit ženušku.“ Očkama vrhl na Diala krátký kosý pohled.

„Nemáte nic proti tomu, když s vámi nepojedu?“ zeptal se Dial lhostejně.

„Mně je to volný. Ale Naomi to bude líto,“ odpověděl Candless nepřátelsky.

Dial si tiše povzdechl, pokrčil rameny a řekl: „Vy rád lidi popichujete, vidíte, šéfe?“

Candless neodpověděl a také nevzhlédl. Dial stál mlčky se sklenkou v ruce a díval se, jak si tlustoch obléká hedvábné spodky s vyšitým monogramem, natahuje si karmínové ponožky se šedými proužky, hedvábnou košili s monogramem a oblek s drobnými černými a bílými kostičkami, v němž vypadal mohutně jako vrata od stodoly.

Když se chystal uvázat karmínovou kravatu, zavolal na černocho, aby mu přišel namíchat další drink.

Díal druhou sklenku odmítl, kývl a odešel, tiše našlapuje po rohožce, položené mezi vysokými, zelenými skříňkami šatny.

Candless se dooblékl, vypil druhou sklenku, láhev uzamkl do skříňky a do úst si zasunul tlustý hnědý doutník. Černoch mu připálil. Když Candless odcházel, pyšně si vykračoval. Na všech stranách byl hlasitě pozdravován.

Po jeho odchodu jako by se v šatně rozhostilo hluboké ticho. Padlo pouze několik pohrdavých poznámek.

Venku před klubem Delmar přšelo. Livrejovaný vrátný pomohl Hugo Candlessovi do bílého pršáku s páskem a vyšel ven, aby přivolał jeho vůz. Když auto zastavilo před plátěnou střešou vchodu, vrátný podržel rozevřený deštník, když Hugo přecházel po dřevěných mřížích k chodníku. Jeho vůz byla tmavomodrá limuzína značky Lincoln s okrovým lemem. Měla poznávací číslo 5 A 6.

Řidič v černém plášti do deště s límcem ohrnutým až po uši se vůbec neohlédl. Vrátný otevřel dvířka vozu a Hugo Candless těžce dosedl na zadní sedadlo.

„brounoc, Same. Řekni mu, že jedem domů.“

Vrátný se prsty dotkl štítku čapky a zabouchl dvířka vozu. Vyřídil příkaz řidiči, který přikývl, neotočil však hlavu. Auto se rozjelo do deště.

Děšť se snášel šikmo a vítr na křižovatkách jej prudce hnál proti okenním sklům limuzíny. Na nárožích se tísnily hloučky lidí, kteří se opatrně snažili přejít bulvár, aby je nepostříkalo bláto. Hugo Candless je s úšklebkem pozoroval.

Vůz ujížděl po bulváru, projel Sherman a potom zabočil směrem k vrchům. Nyní se velmi rychle rozjel po široké třídě s nepatrným dopravním ruchem.

Uvnitř vozu bylo velmi dusno. Okna byla zavřená a skleněná přepážka za řidičem byla přiražena až k samému kraji. Dým z Hugova doutníku činil vzduch nedýchateľným.

Candless se zachmuřil a natáhl ruku, aby okénko spustil. Klika nefungovala. Rozlítil se a hmátl po zvukové rouře, aby šoféra sjel. Žádná zvuková roura tam nebyla.

Vůz prudce zatočil a začal stoupat do táhlého svahu, po jedné straně vroubeného blahovičníky. Naklonil se dopředu a udeřil pěstí do skleněné tabule před sebou. Řidič neotočil hlavu. Silný vůz rychle uháněl do vrchu po dlouhé temné vozovce.

Hugo Candless vztekle hmátl po klice dvířek. Na jedné i na druhé straně vozu chyběly kliky. Na široké, měsíční Hugově tváři se rozestřel chorobný, nevěřící úšklebek.

Řidič se naklonil doprava a rukou navlečenou v rukavici po něčem sáhl, V tu chvíli se ozvalo hlasité syčení. Hugo Candless ucítil vůni mandlí.

Byla zprvu velmi slabá – slabá a celkem příjemná. Syčení neustávalo. Vůně mandlí už byla pronikavější – byla hořká, smrtící. Hugo Candless upustil doutník a vší silou udeřil do okénka. Sklo se neroztříštilo.

Vůz byl nyní vysoko v kopcích, daleko od nečetných pouličních svítilen obytných čtvrtí.

Candless se svalil na sedadlo a zvedl nohu, aby rozkopl skleněnou přepážku před sebou. Ale svůj záměr už neprovedl. Zrak mu pohasl; stáhl obličej v grimasu a klesl hlavou na čalounění. Na jeho mohutné hranaté lebce seděl pomačkaný a beztvarý bílý, měkký plstěný klobouk.

Řidič se krátce ohlédl a na okamžik bylo vidět jeho vychrtlý, jestřábí profil. Potom se znovu sklonil. Syčení ustalo.

Zajel vozem na okraj opuštěné vozovky, zastavil motor a vypnul všechna světla. Na střechu limuzíny chmurně bubnoval déšť.

Řidič vyšel do deště, otevřel zadní dvířka auta a nato hbitě poodstoupil, svíraje si nos prsty.

Chvilí postával opodál a rozhlížel se na obě strany silnice, Hugo Candless na zadním sedadle limuzíny se nehýbal.

Francine Leyová seděla v nízkém červeném křesle u stolku s alabastrovou miskou. Kouř z cigarety, kterou právě odhodila do misky, se v klidném teplém vzduchu vinul vzhůru a tvořil ornamenty. Měla ruce založené za hlavou a její kouřově modré oči se líně dívaly před sebe. Naondulované tmavokaštanové vlasy jí splývaly ve volných vlnách, v nichž hrály modravé stíny.

George Dial se k ní sklonil a pevně ji políbil na rty. Jeho rty byly horké. Dívka vůbec sebou nepohnula. Když se Dial zase napřímil, s malátným úsměvem k němu vzhlédla.

Dial řekl chraplavým zastřeným hlasem: „Poslyš, Francy. Kdypak už pustíš k vodě toho karbaníka, abych se o tebe mohl starat já?“

Francine Leyová pokrčila rameny, ale nechala ruce založené za hlavou. „Hraje na rovinu, George,“ protáhla, „a to v dnešních dobách něco znamená. A stejně nemáš dost oběživa.“

„Můžu je sehnat.“

„Jak?“ Hlas měla hluboký a chvějivý. Vzrušoval George Diala jako cello.

„Od Candlessa. Můžu proti němu vyrukovat s pár trumfy.“

„Kupříkladu čím?“ zeptala se Francine Leyová nedbale.

Dial se na ni zazubil. S výrazem teatrálně nevinným rozevřel oči zeširoka. Francine Leyová si povšimla, že jeho bělma měla slabý odstín jiné barvy.

Dial honosně máchl nezapálenou cigaretou. „Třeba tím, že vloni jednomu tuhému chlapíkovi z Rena provedl podraz. Jeho nevlastní brácha měl tady na hřbetě žalobu pro vraždu a Candless vzal pětadvacet táců za to, že ho z toho vyseká. Potom s návladním uzavřel jiný kšeftík a ten brácha vyfasoval kravatu.“

„A ten tuhý chlapík si to dal líbit?“ zeptala se Francine Leyová klidně.

„Ano – prozatím. Snad si myslí, že se to nepovedlo. Všechno vždycky nevyjde.“

„Kdyby se to dověděl, mohl by mu hezky zavařit,“ řekla Francine Leyová a kývla. „Kdo to je, ten tuhý chlapík z Rena, Georgie?“

Dial ztlumil hlas a opět se sklonil k ní. „Jsem ťulpas, že ti to říkám. Jmenuje se Zapparty. Osobně ho neznám.“

„A taky se o to nesnaž – pokud ti to kapánek myslí, Georgie. Děkuju, nechci. Kvůli tobě se nezapletu do nějakých průšvihů.“

Dial se pousmál a ukázal rovný chrup v snědé, hladké tváři. „Tohle ponech klidně na starosti mně, Francy. Prostě zapomeň, co jsem ti říkal, kromě toho, že jsem do tebe blázen.“

„Přines nám nějaké pití,“ odpověděla dívka.

Mluvili v obývacím pokoji hotelového apartmá. Červená a bílá v něm převládala a pokoj vypadal příliš strojeně, procovsky. Bílé stěny s červenými vzory, bílé žaluzie obroubené bílými rámy. Před plynovým topením ležel podlouhlý červený koberec s bílým lemem. Mezi okny stál u zdi ledvinovitý psací stůl.

Dial šel k psacímu stolu, do dvou sklenek nalil skotskou, přidal led a sodovku a s plnými sklenicemi se vrátil ke stolku, odkud z alabastrové misky se vznášel tenký proužek kouře.

„Dej kvinde tomu karbaníkovi,“ řekl Dial a podal jí jednu sklenici. „Dostaneš se s ním do průšvihů.“

Upila ze sklenky a přikývla. Dial jí vzal sklenku z ruky a s oběma sklenkami v rukou se naklonil a znovu ji políbil na rty.

Přes dveře vedoucí na krátkou spojovací chodbu splýval rudý závěs. Poodhrnul se na několik coulů a v mezeře se objevil mužský obličej. Chladné šedé oči políbek zamyšleně pozorovaly. Nato se závěs zase bez hlesu uzavřel.

O chvílku později bouchly dveře a z chodby se ozvaly kroky. Johnny De Ruse prošel mezi drapériemi a vstoupil do místnosti. Dial si právě zapaloval cigaretu.

Johnny De Ruse byl vysoký, hubený, klidný a měl na sobě elegantně ušitý tmavý oblek. U koutů jeho chladných šedých

očí se od smíchu vytvořily jemné vějířky. Jeho tenké, jemné rty však o změkčilosti nesvědčily. Uprostřed dlouhé brady měl důlek.

Dial ho upřeně pozoroval a neurčitě mávl rukou. De Ruse beze slova došel k psacímu stolu, nalil si do sklenky whisky a nezředenou ji vypil.

Chvilí zůstal stát, obrácen k pokoji zády a prsty bubnoval na kraj stolu. Potom se otočil, pousmál se a příjemným, poněkud protáhlým hlasem řekl: „Ahoj děti,“ a spojovacími dveřmi vyšel z pokoje.

Octl se v prostorné, okázané ložnici s manželskou postelí. Přistoupil k šatníku zabudovanému ve zdi, vytáhl kožený kufřík z teletiny a otevřel jej na nejbližší posteli. Potom ze zásuvek nízkého prádelníku vyndal různé věci a pečlivě, beze spěchu je skládal do kufříku. Při práci si tiše pohvizdoval mezi zuby.

Zabalil kufřík, zacvakl zámky a zapálil si cigaretu. Chvilí stál bez pohnutí uprostřed místnosti. Upíral šedé oči na stěnu, ale nevnímal ji. Zakrátko znovu přistoupil k šatníku a vzal odtud malý revolver v pouzdře z měkké kůže s dvěma krátkými řemínky. Vyhrnul levou nohavici a revolverové pouzdro připjal na lýtko. Potom uchopil kufřík a vrátil se do obývacího pokoje.

Francine Leyová spatřila kufřík a přivřela oči.

„Odjíždíš?“ zeptala se hlubokým, zastřeným hlasem.

„Ano. Kde je Dial?“

„Musel odejít.“

„To je škoda,“ řekl De Ruse tiše. Postavil kufřík na podlahu, rozkročil se vedle něho a chladnými šedými očima přešel po dívčině tváři, po její štíhlé postavě, od kotníků až k jejím kaštanovým vlasům. „To je škoda,“ opakoval. „Rád ho tady vidím. Já jsem pro tebe drobet fádni.“

„Možná, že opravdu jsi, Johnny.“

Sehnul se ke kufříku, ale zase se napřímil, a nonšalantně řekl: „Vzpomínáš si na Mopse Parisiho? Viděl jsem ho dnes ve městě.“

Rozevřela oči a vzápětí je téměř zavřela. Slabě zacvakala zuby. Obrysy její čelisti vystoupily na okamžik velmi zřetelně.

De Ruse si ještě měřil pohledem její tvář a postavu.

„Hodláš v tom něco podniknout?“ zeptala se.

„Myslel jsem, že někam pojedu,“ řekl De Ruse. „Nejsem už takový čiloun jako kdysi.“

„Takže ujedeš,“ řekla Francine Leyová tiše. „Kam vyrazíme?“

„Neujedu, ale pojedu,“ řekl De Ruse klidně. „A ne my – ale já. Pojedu sám.“

Tiše seděla, pozorovala jeho tvář a nepohnula ani brvou.

De Ruse sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl velkou náprsní tašku. Hodil děvčeti na klín silný svazek bankovek a zastrčil tašku. Dívka se peněz nedotkla.

„Tohle ti vydrží déle než potřebuješ k tomu, aby sis našla nového amanta,“ řekl bezvýrazně. „Neříkám, že ti nepošlu další, když budeš potřebovat.“

Pomalů se zvedla. Svazek bankovek jí sklouzl po sukni a padl na podlahu. Paže jí visely podél boků, ruce sevřené v pěst, takže na zápěstí ostře vyvstávaly šlachy. Její oči byly matné jako břidlice. „Mám tomu rozumět tak, že je mezi námi konec, Johnny?“

Zvedl kufřík. Rychle učinila dva dlouhé kroky a postavila se před něho. Položila mu dlaň na sako. Stál klidně a jeho oči se usmívaly, ne však jeho rty. Do nozder se mu linula vůně shalimaru.

„Víš co jsi, Johnny?“ Mluvila zastřeně, téměř šeptem.

Vyčkával.

„Jsi práskač, Johnny. Práskač.“

Mírně přikývl. „Beru. Na Mopse Parisiho jsem poslal poldíky. Únosce nesnáším, děvenko. Zavolám na ně poldy pokaždé, i kdybych proto měl přijít k úrazu. To přeci je stará vesta. Jasně?“

„Zavolal jsi na Mopse Parisiho chlupy a doufáš, že on to neví. Ale třeba o tom už má hlášku. A proto před ním utíkáš... Nepovídej, Johnny. Tohle ti nevěřím. Proto mě neopouštíš.“

„Třeba tě už mám dost, děvenko.“

Zaklonila hlavu a pronikavě se rozesmála. De Ruse nepohnul jediným svalem.

„Nejsi žádný ostrý hoch, Johnny. Jsi houska. George Dial je tvrdší než ty. Propána, ty ale jsi houska, Johnny!“

Poodstoupila a hleděla mu upřeně do tváře. V jejích očích se na okamžik zablesklo potlačované, téměř nesnesitelné, vzrušení.

„Jsi hezký, Johnny, opravdu fešák. Hrozná škoda, že jsi houska.“

De Ruse se nepohnul. Přátelsky řekl: „Nejsem houska, děvenko – jsem jenom drobet sentimentální. Zajímám se o koníčky, rád hraju karty a taky jsem si oblíbil kostky s bílými puntíky. Mám rád hazard, včetně žen. Ale když prohraju, tak se nevztekám a nepodvádím. Přesunu se prostě k vedlejšímu stolu. Měj se, děvenko.“

Shýbl se, uchopil kufřík a obešel ji. Kráčel přes pokoj a vyšel mezi rudými drapériemi, aniž se ohlédl.

Francine Leyová zírala strnule na podlahu.

3

De Ruse stál pod lasturovitým skleněným přístřeškem bočního vchodu hotelu Chatterton a podíval se nahoru a dolů po Irolu, na zářivá světla bulváru Wilshire a na tiché ústí postranní uličky.

Mírný déšť se snášel šikmo k zemi. Jedna kapka zabloudila pod přístřešek a se zasyčením dopadla na žhnoucí konec jeho cigarety. Uchopil kufřík a šel přes Irolo k svému vozu. Střídmě pochromovaný lesklý černý packard stál zaparkovaný kousek před nejbližším nárožím.

Zastavil se, odemkl dvířka vozu a někdo zevnitř na něho vystrčil pistoli. Hlaveň ho rýpla do prsou. Mužský hlas příkře poručil: „Ani hnout! Hoď pracky nahoru!“

De Ruse uviděl nezřetelně profil vyzábblé, jestřábí tváře. Na své hrudní kosti cítil tlak pistole. Zaslechl rychlé kroky za sebou a druhá pistole se mu zaryla do zad.

„To de, ne?“ zeptal se jiný hlas.

De Ruse pustil kufřík, zvedl ruce a položil je na střechu auta.

„Tak dobře,“ řekl nevlídně. „Co to je – trhačka?“

Muž ve voze se zařehotal. De Ruseho zezadu plácla nějaká ruka po kyčli.

„Dva kroky dozadu – piáňkol“

De Ruse couvl a držel ruce velmi vysoko ve vzduchu.

„Ne tak do vejšky, hošane,“ zasykl muž za ním výhružně.

„Jen po ramena.“

De Ruse spustil ruce. Muž z vozu vylezl a napřímil se. Přitiskl mu pistoli opět na prsa, natáhl dlouhou paži a De Rusovi rozepnul plášť. Ruka na dlouhé paži mu prohledala kapsy a podpaždí a ulehčila mu o váhu osmatřicítky v pouzdře pod jeho podpaždím.

„Mám jednu, Chucku. Co ty?“

„Na kyčli nic.“

Muž vpředu učinil úkrok stranou a zvedl kufřík.

„A teď pochod. Jedem naším fárem.“

Kráčeli dále podél Irolo. Vynořila se prostorná limuzína, značky Lincoln, madrý vůz se světlejším lemem. Muž s jestřábí tváří otevřel zadní dvířka.

„Vlez dovnitř.“

De Ruse nasedal neochotně a vyplivl oharek cigarety do mokré temnoty, když sehnul hlavu při nastupování. Nos mu pošimrala slabá vůně, připomínající vůni přezrálých broskví či mandlí. Klesl na sedadlo.

„Sedni si k němu, Chucku.“

„Koukej, můžem jet vpředu voba. Já si to s ním –“

„Přestaň cintat. Sedni k němu, Chucku,“ vyštěkl muž s jestřábí tváří. Chuck něco zakňučel a posadil se dozadu vedle de Ruseho. Druhý muž dvířka prudce zabouchl. Zavřeným oknem bylo vidět jeho sardonický úšklebek. Obešel vůz, usedl za volant, spustil motor a auto se rozjelo.

De Ruse pokrčil nosem a čichal tu podivnou vůni.

Zahnuli za roh, Osmou jeli na východ k Normandii, z Normandie na sever přes bulvár Wilshire a další ulice, vyjeli do srážného vršku a zase sjeli dolů do Melrose. Silný lincoln neslyšně uháněl mžícím deštěm. Chuck seděl v rohu s pistolí na kolenou a mračil se. Ve světle pouličních luceren bylo vidět jeho hranatý, arogantní, ruměnný obličej, který nevypadal klidně.

Řidičův zátylek za skleněnou přepážkou se nepohnul. Minuli Sunset a Hollywood, zabočili k východu na Franklin, potom na sever k Los Feliz a přes Los Feliz ke korytu řeky.

Protijedoucí vozy stoupající do kopce nakrátko zaplavovaly vnitřek lincolnu oslnivým světlem. De Ruse napjal svaly, čekal. Když příští pár reflektorů jasně ozářil auto, hbitě se sklonil a vykasal levou nohavici. Ještě dříve než oslnivý svit přešel, seděl De Ruse zase nehybně na sedadle.

Chuck se nepohnul, nepozoroval jeho pohyb.

Dole, na úpatí kopce u křižovatky na Riverside Drive se rozjela celá falanga vozů proti nim, jakmile se rozsvítila zelená. De Ruse čekal, pečlivě odhadl nápor reflektorů. Jeho tělo se nakrátko předklonilo, ruka mu sjela dolů a z pouzdra na lýtku vytrhla malý revolver.

Opřel se zase o čalounění, zakrýváje revolver levým stehnem před Chuckovým pohledem.

Lincoln zahnul na Riverside a projel kolem brány do Griffithova parku.

„Kampak máme namířeno?“ zeptal se De Ruse lhostejně.

„Nemlať pantem,“ zavrčel Chuck. „To poznáš.“

„Tohle má být přepadení, nebo co?“

„Nemlať pantem,“ zavrčel opět Chuck.

„Poslal vás Mops Parisi?“ zeptal se De Ruse tiše, ostýchavě.

Lupič s ruměnnou tváří se rozčilil a zvedl revolver s kolenou. „Říkal jsem, abys nemlátil pantem!“

„Promiň,“ řekl De Ruse. Nadzvedl pistolí přes své levé stehno, hbitě zacílili a levačkou vypálil. Zvuk výstřelu se podobal plesknutí, nějakému zvuku téměř nevýznamnému.

Chuck vyjekl a prudce škulbl pravou rukou. Revolver mu z ní vypadl a skutálel se na podlahu vozu. Přitiskl si levou dlaň k pravé paži.

De Ruse přehodil drobný mauser do pravé ruky a zabořil ho Chuckovi do boku.

„Dej si pohov, lemple. Přisuň mi nohou bouchačku – honem!“

Chuck mu nohou přistrčil pětačtyřicítku. De Ruse se hbitě shýbl a uchopil pistoli. Vyzábělý řidič se nakrátko ohlédl a vůz se zakymácel, potom zase vyrovnal.

De Ruse zvedl velký revolver. Jeho mauser byl příliš lehký. Pažbou zasadil Chuckovi tvrdou ránu do spánku, Chuck zachrčel, zhroutil se dopředu, natahuje ruce, aby se něčeho zachytil.

„Plyn,“ pronesl chraplavě, „plyn! Pustí plyn!“

De Ruse ho udeřil ještě jednou, silněji. Chuck se sesul na podlahu vozu.

Na Riverside lincoln odbočil přes krátký most a po jezdecké stezce dojel na úzkou blátivou cestu, která přetínala golfové hřiště. Vůz se hnal pod stromy do tmy a houpal se ze strany na stranu, jako by to řidič činil schválně.

De Ruse se zaklonil v sedadle a zatápal po klíče dvířek. Žádnou kliku nenašel. Ohrnul rty a těžkým revolverem udeřil do okénka. Silné sklo vzdorovalo úderu jako kamenná zeď.

Muž s jestřábím obličejem se sklonil a vzápětí se ozvalo syčení. Mandlová vůně se náhle stala intenzivnější.

De Ruse vytrhl z kapsy kapesník, přitiskl si ho k ústům a k nosu. Řidič seděl zase vzpřímeně s hlavou skloněnou dopředu.

De Ruse přitiskl hlaveň těžkého revolveru ke skleněné přepážce za řidičovou hlavou. Řidič ucukl hlavou na bok. S očima zavřenýma a odvrácenou tváří jako nějaká nervózní žena stiskl De Ruse kohoutek rychle čtyřikrát za sebou.

Nerozlétly se žádné skleněné střepy. Když opět otevřel oči, v skleněné přepážce zel zubatý otvor a ochranné přední sklo popraskalo. Pažbou udeřil na okraj díry a podařilo se mu

vyrazit kus skla. Nyní cítil zápach plynu už i přes kapesník. Zdálo se mu, že má místo hlavy balón. Před očima se mu dělaly černé mžítky.

Přikrčený řidič s jestřábí tváří rozrazil dvířka, stočil volant do opačného směru a vyskočil z vozu.

Lincoln přejel přes nízký násep, nadskočil a bokem narazil do kmene stromu. Karosérie se přitom zprohýbala, takže jedny ze zadních dvířek se rozlétly.

De Ruse vyskočil po hlavě z vozu. Dopadl na rozměklou půdu a na okamžik mu pád vyrazil dech. Potom nabral čerstvý vzduch do plic. Leže na břiše, opíral se o lokty a zbraň měl připravenou k výstřelu.

Muž s jestřábí tváří klečel asi tucet kroků daleko od něho, De Ruse ho viděl, že vytahuje z kapsy revolver a chystá se zamířit.

Chuckův revolver v De Rusově ruce sebou škubal a rachotil tak dlouho, dokud nebyl vystřelen.

Muž s jestřábí tváří se pomalu prohnul a jeho tělo splynulo s tmavými stíny na mokré půdě. Z dále od Riverside Drive bylo slyšet jedoucí auta. V korunách stromů šuměl déšť. Pod zataženou oblohou kroužilo světlo majáku z Griffithova parku. Všude jinde bylo temno a ticho.

De Ruse se zhluboka nadechl a postavil se na nohy. Upustil prázdný revolver, z kapsy pláště vytáhl baterku a tlustou látku kabátu si pevněji přitáhl k ústům a nosu. Došel k vozu, vypnul přední světla, posvítil si na řidičovo sedadlo, hbitě se shýbl a na měděném válci, který vypadal jako hasicí přístroj, otočil kohoutkem. Syčení ucházejícího plynu ustalo.

Opatrně se přiblížil k muži s jestřábí tváří. Muž byl mrtev. De Ruse našel v jeho kapsách několik bankovek a stříbrných mincí, cigarety, ploché zápalky z klubu Egypt, žádnou náprsní tašku, několik zásobníků s náboji, svou osmatřicítku. Zasunul ji zase na místo, kam patřila a vzpřímil se od ležící mrtvoly.

Přes temné koryto řeky Los Angeles se zahleděl na světla v Glendale. Asi v poloviční vzdálenosti, stranou od jiných světél, se rozsvěcoval a zhasínal zelený neón: Klub Egypt.

De Ruse se pousmál a vrátil se k lincolnu. Chucka odvěkl z vozu ven na mokrý trávník. Ve světle baterky měl Chuckův ruměnný obličej namodralou barvu. Jeho otevřené oči zíraly strnule. Hrudník se nepohyboval. Chuck byl mrtev. De Ruse baterku odložil a jal se prohledávat další kapsy.

Našel věci, které muži obvykle mívají při sobě a náprsní tašku s řidičským průkazem na jméno Charles Le Grand, hotel Metropol, Los Angeles. Kromě toho několik plochých zápalek z klubu Egypt a klíč s visačkou 809, hotel Metropol.

Klíč zastrčil do kapsy, přibouchl dvířka lincolnu a usedl za volant. Motor naskočil. Zvolna couval a plech promáčklého blatníku skřípal a drnčel. Kola se bořila do měkké půdy, ale De Ruse konečně vůz otočil a opět vyjel na silnici.

Na Riverside rozsvítil reflektory a obrátil se zpátky k Hollywoodu. Vůz zaparkoval pod pepřovníky stojícími před komfortním činžovním domem na Kenmore, půl domovního bloku severně od Hollywoodského bulváru, vypnul zapalování a vzal si svůj kufřík.

Světlo před vchodem do domu osvětlovalo přední tabulku s poznávací značkou, De Ruse se v duchu podívoval tomu, proč gangsteři používají vůz s číslem 5 A 6, vyhrazeným pro privilegované.

Z dragstóru zavolal taxík. Taxík ho zase dovezl k Chattertonu.

4

Apartmá bylo opuštěné. V teplém vzduchu se ještě vznášela vůně shalimaru a cigaretového dýmu, jako by ještě někdo byl v pokoji před krátkou chvilkou. De Ruse vešel do ložnice, pohlédl na šaty ve dvou šatnících, na předměty ležící na toaletním stolku, vrátil se do červenobílého pokoje a nalil si notnou dávku whisky, přidal k ní jen maličko sodovky.

Na vnějších dveřích zasunul zástrčku, přenesl sklenku do ložnice, vysvlékl si zablácený oblek a oblékl si jiný, velmi

elegantní, z tmavé látky. Na bílou plátěnou košili si uvázal černého motýlka a mezitím občas upil ze sklenice.

Vyčistil hlaveň malého mausera, složil pistoli dohromady, do zásobníku vsunul nový náboj a uložil zbraň do pouzdra pod kolenem. Potom si umyl ruce a přenesl sklenku k telefonu.

Nejdřív vytočil číslo *C h r o n i c l e*. Žádal redakci místních zpráv, Wenera.

V sluchátku se protáhle ozvalo: „Tady Werner. Vysypte svou báchorku.“

De Ruse řekl: „Tady John De Ruse, Claude. Najdi mi v tom mém seznamu majitele kalifornského čísla 5 A 6.“

„Bude to asi nějaký partykářský politik,“ odpověděl protáhlý hlas a De Ruse slyšel, jak sluchátko bylo položeno na stůl.

De Ruse seděl nehybně a hleděl na žlábkovaný bílý sloup v rohu. Byl nahoře zakončen bíločervenou vázou s červenými a bílými růžemi. Znechuceně pokrčil nosem.

V sluchátku se ozval Werner: „Limuzína lincoln, registrovaná na Hugo Candlesse, Casa de Oro, 2942 Clearwater Street, West Hollywood.“

De Ruse pronesl tónem, který nic neprozrazoval: „To je ten tlampač, pravda?“

„Ano. Ukecávač porotců – Tady je váš svědek.“ Werner ztišil hlas. „Johnny, mezi námi děvčaty – a nech si to pro sebe – je to takový úskočný břicháč, který nemá moc fištrónu. Stačil si to ale omrknout, takže ví, kdo se dá koupit... kouká z toho něco pro mne?“

„Kdepak, nic,“ řekl De Ruse tiše. „Odřel mi lak při předjíždění a nezastavil.“

Zavěsil, vyprázdnil sklenku a zvedl se, aby si nalil novou dávku. Hodil telefonní seznam na bílou stolní desku a vyhledal telefonní číslo Casy de Oro. Vytočil číslo a telefonista v domácí centrále mu řekl, že pan Hugo Candless je mimo město.

„Spojte mě s jeho bytem,“ požádal De Ruse.

Ozval se chladný ženský hlas: „Ano, zde je paní Candlessová. Co si prosím přejete?“

„Jsem klientem pana Candlesse,“ řekl De Ruse, „a naléhavě s ním musím mluvit. Můžete mi v tom poradit?“

„Velice lituji,“ odpověděl chladný, téměř ležérní hlas. „Manžel byl z města nenadále odvolán. Sama nevím, kam odjel, ale ještě dnes čekám od něho zprávu. Odešel z klubu –“

„Z kterého klubu?“ zeptal se De Ruse mimochodem.

„Z klubu Delmar. Odjel odtud a doma se vůbec nezastavil. Mohu mu něco vyřídit?“

De Ruse řekl: „Děkuji vám, paní Candlessová. Možná, že vám později ještě jednou zavolám.“

Odložil sluchátko, zlověstně se pousmál, upil z čerstvě nalité sklenky a vyhledal číslo hotelu Metropol. Když obdržel spojení, požádal o pana Charlese Le Granda, pokoj 809.

„Šest set devět,“ opravila ho telefonistka lhostejně. „Přepojím.“

O několik vteřin později řekla: „Nehlásí se.“

De Ruse poděkoval, vytáhl z kapsy klíč od hotelového pokoje a ještě jednou se podíval na číslo. Na visačce bylo vyraženo číslo 809.

5

Sam, vrátný klubu Delmar, se opíral o tufové obložení vchodu a pozoroval auta ženoucí se kolem po bulváru Sunset. Od světel reflektorů ho už bolely oči. Byl unaven a toužil jít domů. Měl chuť si zakouřit a obrátit do sebe sklenku ginu. Přál si, aby přestalo pršet. Za deště bylo v klubu pusto.

Odrhl se od stěny, několikrát přešel po chodníku pod přístřeškem a plácal velkýma černýma rukama ve velkých bílých rukavicích. Pokusil se zapískat „Bruslařský valčík“, ale vůbec nevystihl melodii a místo toho si začal pohvizdovat „Low Down Lady“. Ta žádnou melodii neměla.

Od nároží Hudson Streetu přišel De Ruse a postavil se po boku vrátného ke zdi.

„Hugo Candless je v klubu?“ zeptal se, ale na Sama se nepodíval.

Sam nesouhlasně zcvakl zuby. „Není.“

„A byl tam?“

„Optejte se, prosím, v kanceláři, pane.“

De Ruse vytáhl z kapsy ruce navlečené v rukavicích a začal si kolem levého ukazováčku omotávat pětidolarovou bankovku.

„Tam mi neřeknou víc než vy.“

Sam se zakřenil a pozoroval trubičku na prstu rukavice.

„Máte recht, šéfe. Jo – byl tady. Chodívá sem skoro denně.“

„Kdy odešel?“

„Počítám tak kolem půl sedmý.“

„Ve své modré limuzíně lincoln?“

„Jo. Jenomže sám nešofěruje. Proč se ptáte?“

„V té době přšelo,“ řekl De Ruse klidně, „Skoro lilo. Třeba to ani ten lincoln nebyl.“

„Kdepak, to byl jeho lincoln,“ protestoval Sam uraženě. „Sám jsem ho k autu doved. On žádným jiným vozem nejezdí.“

„Poznávací značka 5 A 6?“ neústupně pokračoval De Ruse.

„Strefil jste se,“ zahihňal se Sam. „Číslo jako pro nějakýho senátora, to je fakt.“

„Znáte řidiče?“

„Jo –,“ začal Sam a pojednou se odmlčel. Bílým, jako banán velkým prstem se pohladil po černé bradě. „Totiž, ať jsem ten největší černý bambula, jestli nemá zas novýho šoféra. Tohodle jsem viděl prvně.“

De Ruse vsunul stočenou bankovku do Samovy mohutné bílé pracky. Sam roličku shrábl, ale v jeho velkých kulatých očích se pojednou objevilo podezření.

„Koukejte, pane šéf – proč vás tohle všechno interesuje?“

De Ruse řekl: „Zaplatil jsem za to, ne?“

Zašel za nároží Hudson Street a nasedl do svého černého packardu. Zabočil na bulvár Sunset, jel západním směrem téměř až k Beverly Hills, potom zabočil k podhůří a na nárožích prohlížel tabulky s jmény ulic. Clearwater Street vedla

po úbočí kopce a skýtala výhled na celé město. Tam, kde se křižovala s Parkinson Street, stál Casa de Oro, domovní blok prvotřídních bungalovů obehnaný vysokou cihlovou zdí, nahoře zakončenou stříškou z tašek. Vstupní vestibul byl v oddělené budově a prostorná soukromá garáž stála naproti Parkinson Street.

De Ruse zaparkoval proti garáži a viděl širokou skleněnou stěnou do kanceláře, v níž seděl muž v neposkvrněných bílých montérkách s nohama na stole, četl magazín a přes rameno si odplivl do neviditelného plivátka.

De Ruse vystoupil z packarda, přešel ulici o kus výš a vklouzl do garáže, aniž ho muž zpozoroval.

Stály tam vozy ve čtyřech řadách. Dvě řady vzadu u bílých stěn, další dvě uprostřed, předními koly proti sobě. Bylo tu dost míst volných, ale neméně počet vozů byl už uložen ke spánku. Většinou to byly veliké, drahé, uzavřené modely a dva či tři nenápadně elegantní otevřené vozy.

garáži stála pouze jedna limuzína. Nesla poznávací značku 5 A 6.

Byl to dobře udržovaný vůz, který se jen leskl a svítil – tmavomodrý s okrovým lemem. De Ruse svlékl rukavici a položil dlaň na chladič. Úplně studený. Přešel po pneumatikách a podíval se na prsty. Byly zaprášené.

desénu nenašel bláto či vlhkou hlínu, pouze jemný prach, suchý jako troud.

Obešel řadu tmavých automobilů a otevřenými dveřmi nakoukl do kanceláře. Po chvíli muž vzhledl a polekaně sebou škubnul.

„Neviděl jste někde Candlessova řidiče?“ zeptal se De Ruse.

Muž zavrtěl hlavou a elegantně si odplivl do měděného plivátka.

„Neobjevil se od té doby, co jsem nastoupil. Přišel jsem ve tři.“

„Nejel pro starého do klubu?“

„Sotva. Lincoln stojí v garáži a on jiným vozem nejezdí.“

„Kdepak bydlí?“

„Kdo? Mattick? Tamhle vzadu v parku jsou kvartýry pro služebnictvo, on však povídal, že radši bydlí v hotelu. Jmenuje se – hned si vzpomenu –“ Svraštil čelo.

„Metropol?“ napověděl De Ruse.

Hlídač uvažoval, zatímco De Ruse pozoroval špičku jeho brady.

„Jo, to by mohlo sedět. Ale na beton to nevím. Mattick je nemluva.“

De Ruse mu poděkoval, přešel přes ulici a nasedl do packarda. Jel dolů do města.

Pěťadvacet minut po deváté zastavil na rohu Sedmé a Spring Streetu, kde stál Metropol.

Byl to starý hotel, kdysi patřil k vybraným, nyní však měl špatnou pověst u policie a hrozila mu vnucená správa. Bylo v něm příliš mnoho tmavého, olejovitého táflování, příliš mnoho zrcadlových rámců s oprýskaným pozlátkem. Příliš mnoho kouře viselo pod nízkým trámovým stropem vestibulu a příliš mnoho pochybných existencí se tu povalovalo v odřených kožených lenoškách.

Blondýna, která prodávala kuřivo za dlouhým pultem tvaru podkovy, nebyla už mladá a měla v očích cynický pohled od neustálého odmítání jednoznačných nabídek. De Ruse se opřel o skleněnou desku a pošoupl si klobouk do týla.

„Kamelky, zlatíčko,“ řekl svým tichým hlasem hazardního hráče.

Dívka mu přisunula balíček, na registrační pokladně namarkovala patnáct centů a s mírným úsměvem mu položila drobné k lokti. Její pohled říkal, že De Ruse se jí líbí. Nahnula se přes pult dost blízko, aby si mohl přičichnout k jejím vlasům.

„Povězte mi něco,“ řekl De Ruse.

„Co?“ zeptala se tiše.

„Kdo bydlí na 809? Můžete to zjistit tak, aby se recepční nedověděl, kdo to chce vědět?“

Blondýna nasadila zklamaný výraz. „Proč se ho na to nezeptáte sám?“

„Ostýchám se,“ řekl De Ruse.

„To je vidět.“

Šla k telefonu, s líným půvabem pronesla několik vět a vrátila se k De Rusemu.

„Nějaký Mattick. Říká vám to něco?“

„Ne. Patrně jsem se zmýlil,“ řekl De Ruse. „Mockrát vám děkuju. Jak se vám líbí v tomhle prima hotelu?“

„Kdo říkal, že je prima?“

De Ruse se pousmál, ťukl prstem do klobouku a loudal se pryč.

Opřela se lokty o desku pultu, položila bradu do dlaní a smutně hleděla za ním.

De Ruse přešel vestibul, vystoupil po třech schodech a vešel do zdviže, která se prudce rozjela.

„Osmé,“ řekl a s rukama v kapsách se opřel o stěnu.

Vyšší patra Metropol už nenabízel. De Ruse kráčel dlouhou chodbou, v níž bylo cítit polituru na nábytek. Když na konci chodby zabočil, octl se před číslem 809. Zaklepal na tmavou výplň dveří. Nikdo se neozval. Shýbl se, nakoukl dovnitř prázdnou klíčovou dírkou a znovu zaklepal.

Potom z kapsy vytáhl klíč s visačkou, odemkl dveře a vešel.

Okna byla uzavřená. Ve vzduchu se vznášel zápach whisky. Nástrpní světla byla rozsvícená. V pokoji stála široká mosazná postel, tmavá skříň, dvě křesla potažená hnědou kůží, nepoddajné vypadající psací stůl, na němž stála plochá hnědá láhev „Four Roses“, téměř prázdná, nezazátkovaná. De Ruse k ní přičichl, opřel se o kraj psacího stolu a rozhlédl se po místnosti.

Jeho pohled se svezl z tmavé skříně na postel a na stěnu s dveřmi vedoucími k druhým dveřím, pod nimiž prosvítalo světlo. Šel ke dveřím a otevřel je.

Na žlutohnědých dlaždičkách koupelny ležel muž. Krev na podlaze vypadala lepkavě a černě. Ze dvou prosáklých skvrn na mužově zátylku vyprýštily tmavě rudé stružky a stekly po krku na podlahu. Krev přestala téci už před delší dobou.

De Ruse svlékl jednu rukavici, sehnul se, dva prsty přitiskl na mužovu tepnu. Zavrtěl hlavou a znovu si navlékl rukavici.

Opustil koupelnu, zavřel za sebou dveře a otevřel okno. Vyklonil se ven, aby se nadechl čerstvého vlhkého vzduchu promytého deštěm a přes clonu drobného deště uviděl tmavé ústí postranní uličky.

O chvíli později okno zase zavřel, zhasil světlo v koupelně, z dolní přihrádky skříně vytáhl tabulku s nápisem NERUŠIT, vypnul stropní světlo a vyšel z pokoje.

Tabulku pověsil na kliku dveří. Potom se vrátil k výtahu a opustil hotel Metropol.

6

Ztichlou chodbou Chattertonu kráčela Francine Leyová a tiše si pobrukovala. Broukala si nejistě, nevědouc, co si to vlastně prozpěvuje. Levou rukou s třešňově červeně nalakovanými nehty si přidržovala zelenou sametovou kapuci, aby se jí nesvezla s ramenou. V podpaždí druhé ruky nesla zabalenou láhev.

Odemkla dveře, rozevřela je a se zakaboněným čelem se zastavila. Stála nehybně a přemítala, snažila se soustředit. Byla ještě poněkud podroušená.

Nechala rozsvíceno, tak to bylo. Teď bylo zhasnuto. Ovšem, to asi udělala pokojská. Pomalu, tápavě prošla mezi rudými závěsy do pokoje.

Zář z plynového topení mdle osvětlovala bíločervený koberec a odrážela se narudlým přísvitem od čehosi černého, lesklého. Ty lesklé černé předměty byl pár střevíců. Nehýbal se.

Francine Leyová tiše zasténala. Ruka, držící kapuci, se dlouhými, pěstěnými nehty téměř zaryla do hrdla.

Ozvalo se cvaknutí a lampa vedle křesla se rozsvítila. V křesle seděl De Ruse a dřevěně na ni zíral.

Měl na sobě plášť a na hlavě klobouk. Jeho pohled byl zastřený, vzdálený, zadumaný.

„Bylas venku, Francý?“ zeptal se.

Pomalu usedla na kraj polokruhovitě pohovky, položila láhev vedle sebe.

„Nalízla jsem se,“ řekla, „a myslela jsem, že půjdu radši něco sníst. A pak jsem zas dostala chuť na pití.“ Poplácala láhev.

De Ruse řekl: „Myslím, že šéf tvého přítele Diala byl unesen.“ Pronesl ta slova lhostejně, jako by to jeho vůbec nezajímalo.

Francine Leyová zvolna otevřela ústa a v tu chvíli se zdálo, že se jí vytratila z tváře všechna hezkost. Proměnila se v prázdnou vyzáblou masku, na níž planula růž. Její ústa vypadala jako by chtěla vykřiknout.

Po chvíli opět ústa zavřela, do tváře se jí vrátila krása a hlasem, který zazníval jako z dále, řekla: „Mělo by smysl, kdybych řekla, že nevím, o čem mluvíš?“

De Ruse nezměnil svůj dřevěný výraz. „Když jsem vyšel odtud, přepadli mě dva grázlové,“ řekl. „Jeden z nich se skrýval v mém voze. Ovšem, snad si mě všimli už dříve a sledovali až sem.“

„To jistě,“ řekla Francine Leyová bez zaváhání, „to jistě, Johnny.“

Jeho dlouhá brada se maličko zvedla. „Naložili mě do prostorné limuzíny, značka Lincoln. Auto za všechny drobné. Silná okenní skla, která se nedají rozbít, chybějí tam kliky u dvířek a je dokonale utěsněno. Vedle předního sedadla stojí válec s nevadským plynem – kyanovodíkem – který může řidič vypouštět dozadu, ale sám si k němu vůbec nečichne. Odvezli mě z města po Griffith Parkway, směrem ke klubu Egypt. To je noční podnik nedaleko letiště.“

Odmlčel se, prstem si přejel brvy a pokračoval: „Přehlédli mauser, který někdy nosím na lýtku. Řidič naboural vůz a já se dostal ven.“

Rozestřel ruce a prohlížel si je. Mírný kovový úsměv mu stahoval koutky úst.

Francine Leyová řekla: „V tom já neměla prsty, Johnny.“ Hlas měla mrtvý jako předloňské léto.

De Ruse řekl: „Ten chlápek, co se v tom voze projel přede mnou, patrně revolver neměl. Byl to Hugo Candless. Ten vůz se podobá jeho autu jako vejce vejci – stejný model, stejná barva, stejné poznávací číslo – to však nebyl jeho vůz. Někdo si na tom dal pořádně záležet. Candless odjel kolem půl sedmé z klubu Delmar – v tomhle falešném voze. Jeho žena říká, že Candless je mimo město. Mluvil jsem s ní před hodinou. Ale jeho vůz neopustil garáž od dnešního poledne... Jeho žena snad už ví, že si to slízl, snad ještě ne.“

Francine Leyová zaryl a nehty křečovitě do sukně. Rty se jí chvěly.

De Ruse klidně, bezbarvě pokračoval: „Dnes dopoledne nebo večer byl Candlessův šofér zastřelen v pokoji svého hotelu. Poldíci o tom ještě zatím nevědí. Někdo si na tom dal pořádně záležet. Ty by ses přece do podobné akce nenamočila, že ne, poklade?“

Francine Leyová sklonila hlavu a zírala na podlahu. Zastřeným hlasem řekla: „Potřebuji se napít. To, co jsem vypila, ze mne už vyprchalo. Je mi úplně nanic.“

De Ruse vstal a šel k bílému psacímu stolu. Nalil z láhve na dva prsty do sklenky a přinesl ji k dívce. Postavil se před ní a držel sklenku mimo její dosah.

„Málokdy se rozjedu naplno, děvenko, ale pak se tak snadno nezastavím, ani kdybych chtěl. Jestli o tomhle všem něco víš, teď je nejvhodnější chvíle, abys to vyklopila.“

Podal jí sklenici. Obrátila do sebe whisky a její kouřově modré oči zase nabyly trochu lesku. Pomalu řekla: „Nevím o tom nic, Johnny. Aspoň ne tak, jak se domníváš. George Dial dnes ke mně přišel s návrhem, že mi zařídí hnízdečko a řekl, že z Candlesse může vymáčknout peníze, když mu pohrozí prozrazením podtrhu, který Candless provedl jednomu tuhému chlapíkovi z Rena.“

„Hezky vypečený týpek,“ řekl De Ruse. „Reno je moje město, děvenko. Znáám tam všechny ostré hochy. Jak se jmenuje?“

„Zapparty.“

De Ruse řekl velice tiše: „Zapparty se jmenuje majitel klubu Egypt.“

Francine Leyová vyskočila a sevřela mu paži: „Nemíchej se do toho, Johnny! Proboha, aspoň tentokrát se do toho nemíchej.“

De Ruse zavrtěl hlavou a mírně a zdrženlivě se na ni usmál. Potom jí sundal ruku s paže a poodstoupil.

„Projel jsem se jejich plynovým vozem, děvenko, a to se mi nelíbí. Přičichl jsem si k jejich nevadskému plynu. Jednoho z těch zabijáků jsem nakrmil olovem. Buď půjdu já za poldíky, nebo půjdou oni po mně. Ještě jeden únos a já potom zavolám chlupatý, můžeš na to vzít jed, že najdou o mrtvolu víc. Zapparty je tuhý chlápek z Rena a to, co ti Dial povídal, může sedět. A jestliže Mops Parisi a Zapparty jedou na holport, musím sebou pořádně hodit. Parisi mě nenávidí jako morovou ránu.“

„Nemusíš si hned hrát na osamělého mstitele, Johnny,“ řekla Francine Leyová zoufale.

Stále se usmíval se rty pevně sevřenými a vážnýma očima. „Budeme dva, děvenko. Jdi si pro plášť. Ještě prší.“

Hleděla na něho rozevřenýma očima. Nataženou rukou, kterou ho předtím držela za paži, se otočila dlaní k němu s prsty zvrácenými dozadu. Její hlas byl dutý strachem:

„Já, Johnny?... Prosím tě, ne...“

De Ruse řekl přátelsky: „Vezmi si plášť, poklade. A učeš se! Dnes možná si vyjdeme spolu naposled.“

Potácivě prošla kolem něho. Jemně ji uchopil za paži, na okamžik ji podržel a téměř šeptem pronesl:

„Opravdu jsi je na mne nepoštvala, Francie, vid', že ne?“

S kamenným výrazem pozorovala bolestnou nejistotu v jeho očích. Nato vydala potlačovaný ston, vytrhla se mu a odešla rychle do ložnice.

Po chvíli z De Ruseho očí vymizel bolestný výraz a na koutcích rtů se mu opět rozestřel kovový úsměv.

7

De Ruse přivřel oči a hleděl na croupierovy prsty, které se svezly z hracího stolu a spočinuly na jeho hraně. Byly to kulaté pevné, kuželovité prsty, obratné prsty. De Ruse zvedl hlavu a zadíval se croupierovi do tváře. Byl to lysý muž neurčitěho věku s klidnýma modrýma očima. Na hlavě neměl vlasy, ani jediný vlas.

De Ruse se opět podíval croupierovi na ruce. Jeho pravice na hraně stolu se mírně natočila. Knoflíky na rukávu hnědého kabátu ušitého jako smoking – spočívaly na hraně stolu. De Ruse se pousmál tím svým kovovým úsměvem.

Vsadil tři modré žetony na červenou. Kulička se zastavila na černé dvojce. Croupier vyplatil dva ze čtyř dalších hráčů.

De Ruse položil pět modrých žetonů na červený kosočtverec. Potom pootočil hlavu doleva a díval se, jak mladý ramenatý blondýn klade tři červené žetony na nulu. De Ruse si olízl rty, otočil hlavu ještě dále dozadu a podíval se ke stěně poměrně malé místnosti. Francine Leyová seděla na pohovce u zdi, o níž se opírala hlavou.

„Myslím, že jsem na to přišel, děvenko,“ řekl jí De Ruse. „Myslím, že to mám.“

Francine Leyová zamžourala a odtrhla hlavu od stěny. Napřáhla ruku ke sklenici s nápojem, která stála na nízkém stolku před ní.

Napila se, dívala se do země, neodpověděla.

De Ruse znovu pohlédl na blondýna. Ostatní tři hráči sázeli. Croupier netrpělivě a ostražitě přihlížel.

De Ruse řekl: „Jak to, že vy vždycky vsadíte na nulu, když sázím na červenou a na dvojitou nulu, když jdu na černou?“

Mladý blondýn se usmál, pokrčil rameny a neodpověděl.

De Ruse položil dlaň na hrací plochu a řekl velmi tiše: „Dal jsem vám otázku, pane.“

„Třeba jsem Jesse Livermore,“ zamručel mladý blondýn.
„Rád lacino vydělám.“

„Copak je? Přestávka?“ netrpělivě pronesl jeden z hráčů.

„Ukončete sázky, pánové,“ řekl croupier.

De Ruse na něj pohlédl, řekl: „Jedte.“

Croupier roztočil levačkou kolo rulety toutéž rukou hodil kuličku proti směru otáčení. Jeho pravička spočívala na hraně stolu.

Kulička se zastavila na černé 28, vedle nuly. Mladý blondýn se zasmál: „Taktak,“ řekl. „Jen o chlup.“

De Ruse spočítal žetony, nastavěl je do sloupku. „Už jsem tu nechal šest táců,“ řekl. „Odřeli mě bez nože, ale patrně to vynáší. Kdo šéfuje tomuhle podfukářskému podniku?“

Croupier se pomalu usmál a podíval se De Ruseovi zpříma do očí: „Povídal jste podfukářský?“

De Ruse kývl. Neobtěžoval se s odpovědí.

„Pokud jsem dobře slyšel, mluvil jste o podfukářském podniku,“ opakoval croupier, jednou nohou vykročil dopředu a přenesl na ni váhu těla.

Tři z hráčů rychle posbírali žetony a uchýlili se k malému baru v rohu místnosti. Objednali si pití, zády se opřeli o stěnu a pozorovali De Ruseho a croupiera. Blondýn zůstal u hracího stolu a ironicky se na De Ruseho usmíval.

„Ts, ts,“ pronesl zamyšleně. „Vaše chování...“

Francine Leyová vyprázdnila sklenku a znovu se opřela hlavou o stěnu. Sklopila víčka a pod dlouhými řasami pokradmu De Ruseho pozorovala.

Po chvilce se otevřely dveře skryté ve stěně a vešel vazoun s černým knírem a hustým černým obočím. Croupier pozvedl oči k němu, potom pohlédl na De Ruseho, aby naznačil, o koho jde.

„Ano, myslím, že jste mluvil o podfukářském podniku,“ opětoval bezbarvým hlasem.

Vazoun došel k De Rusemu a šťouchl do něho loktem. „Ven,“ řekl klidně.

Blondýn se zakřenil a zastrčil ruce do kapes svého tmavě šedého obleku. Vazoun se na něho nedíval.

De Ruse pohlédl přes hrací stůl na croupiera a řekl: „Vraťte mi těch mých šest táců a budeme kvit.“

„Ven,“ řekl vazoun otráveně a rýpl De Ruseho do boku.

Holohlavý croupier se zdvořile usmíval.

„Hele,“ řekl vazoun De Rusemu, „chcete si to se mnou tady rozdat?“

De Ruse si ho prohlížel s výsměšným překvapením. „Koukejme se, přišel vyhazovač,“ řekl tiše. „Ujmi se ho, Nicky.“

Blondýn vytáhl pravičku z kapsy a mávl jí. V jasném světle se zaleskl černý zabiják a s tupým žuchnutím dopadl na vazounův zátylek. Vazoun napřáhl ruce po De Ruseovi, který hbitě ustoupil stranou a z podpaždí vytáhl revolver. Vazoun se pokusil chytit okraje hracího stolu a žuchnul na podlahu.

Francine Leyová vstala a z hrdla se jí vydral ston.

Blondýn učinil krok stranou, prudce se otočil a podíval se na barmana. Barman položil obě ruce na desku nálevního pultu. Tři muži, kteří předtím hráli ruletu, přihlíželi s napětím. Všichni nehybně stáli na místě.

De Ruse řekl: „Prostřední knoflík jeho pravého rukávu, Nicky. Myslím, že je měděný.“

„Tak?“ Blondýn obešel hrací stůl, vsunul zabiják do kapsy. Přistoupil ke croupierovi, prostřední ze tří knoflíků na záložce jeho pravého rukávu uchopil mezi prsty a prudce škuhl. Při druhém pokusu se knoflík uvolnil a táhl za sebou z rukávu tenký drátek.

„Souhlasí,“ řekl blondýn ledabyle a pustil croupierovu paži.

„Vezmu si teď svých šest táců,“ řekl De Ruse, „a potom si zajdem na slovíčko za vaším šéfem.“

Croupier zvolna přikývl a sáhl do přihrádky se žetony pod hracím stolem.

Vazoun na podlaze se nehýbal. Blondýn sáhl pravou rukou ke kyčli a z pásku kalhot vytáhl pistoli ráže pětačtyřicet.

Rukou s pistolí pohyboval sem a tam a přátelsky se usmíval na všechny strany.

Kráčeli po galérii, odkud bylo vidět na jídelnu a taneční parket. Linuly se k nim rytmy hot džezu a členové kapely v taktu horečně pošukávali rameny a pažemi. Ucítili pach jídel, cigaretového kouře a potu. Seshora pozorovali bizarní, neskutečnou scénu, jako z filmového záběru.

Holohlavý croupier otevřel dveře v rohu galérie a bez ohlédnutí jimi prošel. Blondýn, kterému De Ruse říkal Nicky, šel za ním, potom De Ruse a Francine Leyová.

Octli se na krátké chodbě s matnou žárovkou na stropě. Dveře na konci chodby vypadaly jako nalakovaný kov. Croupier stiskl tlustým prstem tlačítko zvonku podle domluveného signálu. Ozvalo se zabzučení elektrického otevíracího zařízení. Croupier zatlačil do dveří, které se otevřely.

Spatřili před sebou útulnou místnost, napůl obývací pokoj, napůl kancelář. V krbu hořel oheň a v pravém úhlu před ním přímo proti dveřím stála zelená kožená pohovka. Muž, který na ní seděl, odložil noviny a vzhlédl. Tvář mu pojednou zesinala. Byl malý, s napjatou kulatou hlavou a napjatým kulatým, snědým obličejem. Matné drobné, černé oči vypadaly jako dva obsidiánové knoflíky.

Uprostřed místnosti byl široký plochý psací stůl a za ním stál vysoký muž se šejkrem na koktaily v rukou. Zvolna pootočil hlavu a podíval se na čtyři příchozí přes rameno, zatímco jeho ruce rytmicky pohybovaly šejkrem. Měl vychrtlou tvář, zapadlé oči, našedlou zplihlou pokožku a narudlé vlasy bez lesku, střižené nakrátko, nerozdělené pěšinkou. Po levé tváři se mu táhla tenká jizva jako šrám z mensury.

Vysoký muž postavil šejkr, otočil se a hleděl upřeně na croupiera. Muž na pohovce se nepohnul. V jeho nehybnosti se tajilo skryté napětí.

Croupier řekl: „Myslím, že jde o přepadení. Nemohl jsem se bránit. Big George byl sražen.“

Blondýn se radostně pousmál, vytáhl pětačtyřicítku z kapsy. Mířil na podlahu.

„On si myslí, že jde o přepadení,“ řekl. „To mě teda podržte!“

De Ruse zavřel těžké dveře za sebou. Francine Leyová poodstoupila o několik kroků ke stěně naproti krbu. Nepohlédla na ni. Muž na pohovce se na ni podíval, díval se na všechny.

De Ruse řekl tiše: „Ten vysoký je Zapparty, ten malý Mops Parisi.“

Blondýn ustoupil na bok, takže croupier zůstal sám uprostřed pokoje. Pětačtyřicítkou mířil na muže na pohovce.

„Správně, jsem Zapparty,“ řekl vysoký muž. Vrhla na De Ruseho zvědavý pohled. Nato se otočil, opět uchopil šejkr, vytáhl zátku a naplnil mělkou sklenku. Sklenku vyprázdnil, rty si otřel batistovým kapesníčkem, který nato velmi pečlivě zasunul do náprsní kapsy tak, aby tři růžky vykukovaly ven.

De Ruse nasadil opět ten tenký kovový úsměv a ukazovákem se dotkl levého obočí. Pravačku držel v kapse kabátu.

„Nicky a já jsme předvedli menší tyátr,“ řekl. „Aspoň si budou mít tam dole o čem povídat, kdyby tady došlo k nějakému rámusu.“

„To zní zajímavě,“ přitakal Zapparty. „Kvůli čemu jste za mnou přišli?“

„Kvůli tomu plynovému autu, v němž vozíte lidi na projížďku,“ odpověděl De Ruse.

Muž na pohovce se pojednou prudce pohnul a odtrhl ruku od nohy, jako by byl uštknut. Blondýn řekl: „Ne... či ano, jak si přejete, pane Parisi. Vyberte si podle svého gusta.“

Parisi opět znehybněl. Ruka mu opět poklesla na krátké tlusté stehno.

Zapparty rozevřel vpadlé oči.

„Plynové auto?“ Otázku pronesl tónem, který vyjadřoval mírné překvapení.

De Ruse popošel do středu pokoje, ke croupierovi. Pohupoval se na chodidlech a ze ztrápeného a unaveného, už ne mladistvého obličeje ospale hleděly jeho oči.

„Snad to někdo na vás narafičil, Zapparty,“ řekl. „Já tomu nevěřím. Mluvím o modrém lincolnu, číslo 5 A 6 s válcem nevadského plynu u předního sedadla. Jak víte, Zapparty, v našem státě jej dávají nalokat vrahům.“

Zapparty polkl naprázdno. Ohrnul rty, vtáhl je mezi zuby a znovu je ohrnul.

Muž na pohovce se hlasitě zasmál. Zdálo se, že se dobře baví.

Hlas, který nepatřil nikomu z přítomných, příkře pronesl: „Blondáku, zahod' bouchačku, a vy ostatní pracky nahoru!“

De Ruse vzhlédl k okénku v ostění. Viděl ruku s pistolí, ne však tvář ani postavu. Světlo z místnosti osvětlovalo pouze ruku s pistolí.

Zdálo se, že zbraň je namířena přímo na Francine Leyovou. De Ruse řekl: „Dobře,“ a rychle zvedl ruce – prázdné.

„Big George – odpočinul si a je asi plný vervy,“ řekl blondýn. Rozevřel prsty a pětáčtyřicítka spadla na podlahu.

Parisi vyskočil hbitě z pohovky a vytáhl pistoli z podpaždí. Zapparty vzal revolver z horního šuplete stolu. Promluvil k okénku v ostění: „Zmiz a zůstaň venku.“

Okénko s cvaknutím zaklaplo. Zapparty pohnul hlavou směrem k holohlavému croupierovi, který, jak se zdálo, od příchodu do místnosti stál nehybně. „Zpátky k ruletě, Louisi. A žádné strachy.“

Croupier kývl, otočil se, vyšel z místnosti a pečlivě za sebou zavřel dveře.

Francine Leyová se hystericky zasmála. Zvedla ruku a límec pláště si přitáhla úže k hrdlu, jako by v místnosti bylo chladno. Místnost byla však bez oken a oheň v krbu dostatečně sálal.

Parisi zasykl, hbitě přistoupil k De Rusemu a přistrčil mu zbraň k obličeji, takže De Ruse musel zaklonit hlavu. Levou rukou mu ohmatal kapsy, vytáhl mu kolt, přešel mu po podpaždí, obešel ho, poplácal ho po kyčlích a zase se k němu postavil čelem.

Ucouvl o krůček a plochou pistolí udeřil De Ruseho do tváře. De Ruse stál naprosto nehybně, škulbl pouze maličko hlavou, když na líci ucítil náraz tvrdého kovu.

Parisi ho znovu udeřil na stejné místo. Z De Ruseho lícní kosti se vyřinula krev a zvolna mu stékala po tváři. Hlava mu poklesla a podlomila se pod ním kolena. Opřený levou rukou o podlahu pomalu klesal a třásl hlavou. Tělo měl pokrčené, nohy pod sebou. Pravá ruka mu volně visela u levé nohy.

Zapparty řekl: „Mopsi, přestaň. Nebuď krvelačný. Chceme z nich přeci něco vytáhnout.“

Francine Leyová se znovu pošetile rozesmála. Zavrávala a opřela se rukou o stěnu.

Parisi těžce oddechoval a s blaženým úsměvem na kulaté snědé tváři poodstoupil od De Ruseho.

„Na tohle jsem se dlouho chystal,“ řekl.

Když byl od De Ruseho asi na tři kroky daleko, zdálo se, že z De Ruseho levé nohavice vyskočil do jeho ruky nějaký malý, tmavě se lesknoucí předmět. Zaznělo krátké, ostré prasknutí a od podlahy vyšlehl oranžově zelený plamínek.

Parisiho hlava škulbla sebou dozadu. Pod bradou se mu objevila kulatá dírka, která se vzápětí zvětšila a rozšířila. Jeho ruce se váhavě rozevřely a upustily oba revolvéry. Parisi se zapotácel a temným žuchnutím se svezl na podlahu.

Zapparty zvolal: „Panebože!“ a pozvedl revolver.

Francine Leyová se s potlačeným výkřikem vrhla na něho – škrábala, kopala, ječela.

Dva výstřely zaduněly. Do zdi se zaryly dvě střely. Kusy omítky spadly na podlahu.

Francine Leyová sklouzla na ruce a na kolena. Dlouhá štíhlá noha vyčnívala zpod poodhrnutých šatů.

Blondýn, klečící na jednom koleně opět v ruce s pětačtyřicítkou překvapeně zabručel: „Vzala bouchačku tomu drbanovi!“

Zapparty stál s prázdnými dlaněmi s užaslým výrazem na tváři. Pravé zápěstí mu rozrýval dlouhý rudý škrábanec. Jeho

revolver ležel vedle Francine Leyové na podlaze. Hleděl na něj vyjeveně, jako by nevěřil svým očím.

Parisi jednou zakašlal a potom zůstal tiše ležet na podlaze.

De Ruse se vzpřimil. Drobný mauser v jeho dlani vypadal jako dětská hračka. Zdálo se, že jeho hlas přichází z dálky, když řekl: „Nicky, dej pozor na ostění...”

Zvenčí do místnosti nepronikal sebemenší hluk. Smrtelně bledý Zapparty stál vedle psacího stolu jako přibitý.

De Ruse se sklonil a dotkl se ramene Francine Leyové: „Jsi v pořádku, děvenko?”

Přisunula nohu k tělu, vstala a podívala se na Parisiho. Chvěla se po celém těle jako by ji mrazilo.

„Promiň, děvenko,“ řekl jí De Ruse tiše, „myslím, že jsem ti ukřivdil.“

Z kapsy vytáhl kapesník, rty ho navlhčil a otřel si levou líc. Podíval se na krvavé šmouhy na kapesníku.

„Zdá se, že Big George si dává zase dvacet,“ řekl Nicky. „Udělal jsem hloupost, že jsem ho neodpráskl.“

De Ruse kývl a řekl: „Ano. Celá ta naše hra byla na draka. Kde máte klobouk a plášť, pane Zapparty? Chceme vás pozvat na projížďku.“

9

Ve stínu pod pepřovníky De Ruse řekl: „Tamhle stojí, Nicky. Nikdo si ho ani nevšiml. Ale přesto bude líp, když se porozhlídneš.“

Blondýn opustil volant packarda a zašel mezi stromy. Chvilí stál na téže straně ulice jako packard, potom ale přešel na druhou stranu North Kenmore k velkému lincolnu zaparkovanému před komfortním cihlovým činžovním domem.

De Ruse se přes opěradlo předního sedadla naklonil a štípl Francinu Leyovou do tváře. „Děvenko, tímhle vehiklem odjedeš domů. Já přijedu později za tebou.“

„Johnny,“ chytila ho za paži. „Co máš ještě za lubem? Propánakrále, copak pro dnešek toho nemáš ještě dost?”

„Nemám, děvenko. Pan Zapparty nám ještě hodlá leccos povědět. Myslím, že mu menší projížďka v plynovém voze vytříbí paměť. A mimoto ho potřebuju jako svědka.“

Pohlédl na Zappartyho po očku. Zapparty, sedící na kraji zadního sedadla, něco zavrčel a hleděl dále chmurně před sebe.

Nicky se vrátil přes silnici a položil nohu na stupátko vozu. „Nejsou klíčky,“ řekl. „Máš je?“

„Ovšem,“ řekl De Ruse. Z kapsy vylovil klíčky a podal je Nickymu. Nicky obešel vůz a otevřel dvířka vedle Zappartyho.

„Račte vystoupit, vážený.“

Zapparty toporně vylezl a stál v slabém, šikmo padajícím dešti. V koutcích úst mu zacukalo. De Ruse vystoupil po něm.

„Jed' domů, děvenko.“

Francine Leyová vklouzla po sedadle k volantu packarda a stiskla startér. S tichým zavrčením motor naskočil.

„Brzy na viděnou, děvenko,“ řekl De Ruse přívětivě. „Ohřej mi bačkory. A učiň mi něco kvůli: nikomu nevolej, děvenko.“

Packard projel pod vysokými pepřovníky temnou ulicí. De Ruse viděl, jak auto odbočilo. Rýpl Zappartyho loktem: „Jdem. Pojedete na zadním sedadle vašeho plynového vozu. Nemůžeme vám posloužit dostatečnou dávkou plynu, protože je skleněná přepážka proražena, ale nalokáte se aspoň trochu té líbezná vůně. Vyjedem si někam za město. Můžeme se vám věnovat po celou noc.“

„Víte jistě, že se dopouštíte únosu,“ řekl Zapparty drsně.

„Právě proto z toho mám požitek,“ pronesl De Ruse mile.

Přešli přes ulici – trojice mužů, kteří nemají naspěch. Nicky otevřel nepoškozená zadní dvířka lincolnu. Zapparty nasedl. Nicky dvířka přibouchl, usedl za volant a zasunul klíček startéru. De Ruse se uvelebil po jeho boku, obkročmo nad válcem naplněným plynem.

Ve voze bylo stále ještě cítit plyn.

Nicky nastartoval motor, otočil vůz uprostřed bloku a jel na sever k Franklinu, přes Los Feliz a směrem ke Glendale. Po

chvíli se Zapparty naklonil dopředu a zabušil na skleněnou přepážku. De Ruse přitiskl ucho k otvoru za Nickyho hlavou.

Zapparty řekl drsným hlasem: „Kamenný dům – Castle Road – v povodňové oblasti La Crescenta.“

„Tak vida, jak je povolný,“ zamručel Nicky s očima upřenýma na silnici před sebou.

De Ruse kývl a zamyšleně pronesl: „Za tím vězí něco víc. Mlčel by jako ryba, když je Parisi mrtev, kdyby nemyslel, že sám z toho nějak vyleze.“

Nicky řekl: „Já bych klidně vydržel nakládačku a zobák bych neotevřel. Zapal mi cigáro, Johnny.“

De Ruse zapálil dvě cigarety, podal jednu z nich blondýnovi. Ohlédl se dozadu na Zappartyho dlouhou postavu. Světla aut jedoucích v protisměru občas ozářila jeho hubenou tvář, takže stíny na ní byly ještě zřetelnější

Velký vůz proklouzl nehlučně Glendalem a vyjel do svahu k Montrose. V Montrose odbočil na sunlandskou dálnici a odtud do téměř opuštěné zátopové oblasti La Crescenta.

Našli Castle Road a pokračovali po ní směrem k horám. Za několik minut dojeli ke kamennému domu.

Stál nedaleko silnice uprostřed širokého prostranství. Dříve tu snad byl trávník, nyní však tam ležel nanesený písek, říční štěrky a několik balvanů. Kousek před domem silnice v pravém úhlu odbočovala a po několika metrech nenadále končila, neboť tu povodeň na Nový rok 1934 vytrhala betonovou vozovku.

Za touto linií povodeň napáchala největší škody. Mezi hromadami naplavených kamenů už začaly růst keře. Těsně vedle urvaného betonu stál strom s polovinou kořenů trčících nad korytem, které vymlela povodňová záplava.

Nicky vůz zastavil, vypnul přední světla, z postranní kapsy vytáhl velkou poniklovanou baterku. Podal ji De Ruseovi.

De Ruse vystoupil z vozu a chvíli stál s jednou rukou na otevřených dvířkách, v druhé ruce baterku. Potom z kapsy pláště vytáhl kolt a držel jej s ústím obráceným k zemi.

„Vypadá to jako podtrh,“ řekl. „Myslím, že tu nenajdem živou duši.“

Šlehl pohledem po Zappartym, uštěpačně se pousmál a přes písečnou plochu se přiblížil k domu. Domovní dveře byly napůl otevřené, zaklíněné pískem. De Ruse kráčel k rohu domu a snažil se vyhýbat zornému poli někoho, kdo by stál ve dveřích. Postupoval podél postranní zdi a podíval se na prkny zabedněná okna, kterými nepronikal paprsek světla.

Za domem stálo něco, co snad býval kurník. Hromada zrezivělého plechu a kovu uprostřed zřícené garáže – to bylo vše, co zůstalo z rodinného auta. Zadní dveře byly zatlučeny prkny stejně jako okna. De Ruse stál mlčky na dešti a v duchu se ptal, proč jsou přední dveře otevřené. Potom si vzpomněl na tu druhou velkou vodu před několika měsíci – byla to menší povodeň než ta první – která patrně stačila k tomu, aby vypáchila přední dveře obrácené k horám.

Na sousedních parcelách stály dva omítnuté domy, nyní prázdné. O kus dál na vršku za zátopovou oblastí bylo osvětlené okno. Bylo to jediné světlo, které De Ruse zahlédl.

Tiše se vrátil k průčelí domu, otevřenými dveřmi vklouzl dovnitř, zůstal nehybně stát a naslouchal. Čekal drahnou chvíli, než rozsvítil baterku.

Dům neměl pach obydlí. V předním pokoji ležela na podlaze vrstva písku a zbytky zničeného nábytku a na stěnách, nad tmavou čárou, kterou zanechala vzdutá voda, bylo několik světlejších míst tam, kde předtím byly pověšeny obrazy.

De Ruse prošel krátkou předsíňkou do kuchyně. Tam, kde bývala výlevka, zůstala nyní jen díra v podlaze, do které se zaklínil rezavý plynový sporák. Z kuchyně vešel De Ruse do ložnice. Až doposud v domě nezaslechl sebemenší šelest.

Ložnice byla čtvercová a temná. Koberec tvrdý od zaschlého bláta byl přilepen k podlaze. V rohu stála kovová postel s rezavými péry, která flekatá matrace částečně zakrývala.

Pod postelí vyčuhovaly nohy.

Byly to velké nohy v hnědých polobotkách a v karmínových ponožkách se šedými proužky. O kousek výše bylo vidět nohavice kalhot s drobnými černými a bílými kostičkami.

De Ruse stál úplně tiše a baterkou si svítil na nohy. Sešpulenými rty vtáhl do sebe tiše vzduch. Asi dvě minuty stál nehybně. Potom baterku postavil kolmo na podlahu, takže osvětlovala strop a celou místnost zalévala mdlým přísivitem.

Matraci uchopil a stáhl s postele. Sklonil se a dotkl se ruky muže ležícího pod postelí. Ruka byla studená jako led. De Ruse uchopil muže za kotníky nohou a táhl, jenže muž byl velký a těžký.

Odtáhnout postel nad ním dalo méně práce.

10

Zapparty se opřel hlavou o čalounění, zavřel oči a odvrátil hlavu. Měl oči pevně zavřené a hlavu pootočenou co nejvíce na bok, aby mu ostré světlo velké baterky neprosvítilo víčky.

Nicky držel baterku kousek od jeho obličeje a jednotvárně, rytmičky rozsvítil, zhasil, rozsvítil, zhasil.

De Ruse stál u otevřených dvířek auta s nohou na stupátku a díval se do deště. Na pošmourané čáře obzoru slabě blikal maják letiště.

Nicky řekl nonšalantně: „Člověk nikdy neví, co ho nakonec položí. Viděl jsem, že jeden chlápek změkl jako vosk, když mu polda přitiskl nehet do důlku na bradě.“

De Ruse se tlumeně zasmál. „Tenhle je jako houžev,“ řekl. „Budeš muset vykoumat něco lepšího než je baterka.“

Nicky rozsvítil, zhasil, rozsvítil, zhasil. „To by šlo,“ řekl. „Nechci si ale špinit ruce.“

Po chvíli Zapparty zvedl obě ruce, nato je spustil k boku a začal mluvit. Hovořil s očima zavřenýma tichým, jednotvárným hlasem.

„Ten únos zorganizoval Parisi. Dověděl jsem se to, až když bylo po všem. Asi před měsícem za mnou Parisi přišel se dvěma grázly a přiskřípl mě. Nějak se domákl, že Candless ze

mne vyrazil pětadvacet táců na obhajobu mého nevlastního bratra obžalovaného pro vraždu a nechal ho potom ve štychu. Já to Parisimu neřekl a teprv dnes večer jsem slyšel, že o tom ví. Kolem sedmé nebo o něco později za mnou přišel do klubu a řekl: ‚Sebrali jsme jednoho tvého kamaráda, Hugo Candlesse. Hodí to sto talířů. Jenom ty prachy hezky rozdáš po hracích stolech a smícháš je s jiným lupením. Pojedeš v tom s námi, protože se budem šábovat. A když ne – pak si to sám vypiješ.‘ To bylo všechno. Potom seděl, hryzal si nehty a čekal na ty dva. Když nepřišli, vrtěl se jako na trní a jednou šel telefonovat.“

De Ruse vdechl kouř z cigarety, kterou držel v dlani ukrytou před deštěm. „Kdo to všechno oklepl a jak jste věděl, že Candless je tady?“

Zapparty řekl: „To vím od Mopse. Nevěděl jsem však, že je Candless mrtev.“

Nicky se zasmál a rozsvítil baterku několikrát rychle za sebou.

De Ruse řekl: „Chvíli ji nech svítit.“

Světlo baterky dopadalo na Zappartyho bílou tvář. Zapparty pohyboval rty a jednou otevřel oči. Byly to slepé oči, jako oči mrtvé ryby.

„Je tu pořádná zima. Co provedeme s tímhle vašností?“

De Ruse řekl: „Zavedeme ho do domu a přivážeme ke Candlessovi. Vzájemně se mohou zahřívat, ráno se vrátíme a zeptáme se ho, jestli si zatím na něco nevzpomněl.“

Zapparty se hrůzou otrásl. V očních koutcích se mu zalesklo něco jako slza. Po chvilce ticha řekl: „Tak dobře. To všechno jsem vymyslel já a ten plynový vůz je taky můj nápad. Nešlo mi o peníze, ale o Candlesse, o to, aby byl mrtev. Můj mladší bratr byl minulý pátek v Quentinu popraven.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Nicky něco tiše zamumlal. De Ruse nehybně stál a mlčel.

Zapparty pokračoval. „Mattick, Candlessův řidič, v tom také bruslil. Měl řídit nepravý vůz, aby všechno vypadalo jako na rovinu, a potom zmizet v prachu. Ale zakoukal se moc hluboko

do flašky, aby si dodal kuráž. Parisi něco čul, a proto Matticka dal odkrouhnout. Ten vůz řídil jiný šofér. Pršelo, a to se nám výborně hodilo.“

„Pozoruji jisté zlepšení,“ řekl De Ruse. „Ale to ještě není všecko, Zapparty.“

Zapparty netrpělivě pokrčil rameny, pootevřel oči proti světlu baterky a skoro se zazubil.

„Co k čertu ještě chcete? Pomazat marmeládou na obou stranách?“

„Chci znát jméno toho ptáčka, co mě dal chňapnout... Ale nechme toho. Najdu si ho sám,“ řekl De Ruse.

Zvedl nohu ze stupátka a odhodil do tmy špaček cigarety. Přibouchl dvířka vozu a posadil se na přední sedadlo. Nicky zastrčil baterku do kapsy, usedl za volant a nastartoval motor.

„Někam, odkud si můžu zavolat taxík, Nicky,“ řekl De Ruse. „Potom se s tímhle štramákem ještě asi tak hodinku projed a pak zavoláš Francý. Nechám ti u ní vzkaz.“

Blondýn pomalu zavrtěl hlavou. „Jsi prima chlápek, Johnny, a líbíš se mi. Ale tohleto zašlo už i tak dost daleko. Tuhle káru odvezu na policii. Nezapomeň, že někde doma pod starými košilemi mám zastrčenou koncesi privátního čmuchala.“

„Dopřej mi tu hodinu, Nicky,“ řekl De Ruse. „Jednu hodinu.“

Auto sjelo s kopce přes sunlandskou dálnici dolů po dalším svahu k Montrose. Po chvíli Nicky řekl: „Tak dobře – hodinu.“

11

Píchací hodiny na rohu recepčního stolu v hale Casa de Oro ukazovaly dvanáct minut po jedné. Hala byla zařízena v staromódním španělském slohu, na podlaze ležely červenohnědé indiánské rohože a stála zde hřeby pobitá kožená křesla s koženým třepením. Šedozelené dveře z olivového dřeva měly ručně kované závěsy.

Hubený úpravný muž s plavým navoskovaným knírkem a plavými kučery se opíral o recepční stůl. Pohlédl na

hodiny a zazíval, poklepávaje se přitom lesklými pěstěnými nehty po zubech.

Dveře z ulice se otevřely a De Ruse vešel. Smekl klobouk, setřepal kapky deště, znovu si klobouk nasadil a narazil hlouběji do čela. Pomalu se rozhlédl prázdnou halou, došel k recepčnímu stolu a bouchl na desku stolu rukou navlečenou v rukavici.

„Jaké číslo má bungalov Hugo Candlesse?“ zeptal se.

Plavovlasý muž nasadil rozmrzelý výraz. Pohlédl na hodiny, na De Ruseho a zase na hodiny. Povýšeně se usmál a promluvil s lehkým přízvukem.

„Dvanáct C. Přejete si být ohlášen – v tuto hodinu?“

„Ne,“ odpověděl De Ruse.

Otočil se a kráčel k velkým dveřím se skleněnou výplní ve tvaru kosočtverce. Vypadaly jako dveře prvotřídního záchodu.

Když se rukou dotkl kliky, za jeho zády pronikavě zadrnčel zvonek.

De Ruse se ohlédl přes rameno, otočil se a kráče zpátky k recepčnímu stolu. Úpravný muž hbitě odtrhl ruku od zvonku.

Jeho hlas zněl studeně, výsměšně a impertinentně, když řekl: „Tohle není činžák, na jaký račte být zvyklý.“

De Rusemu naskočily na tvářích dvě temně rudé skvrny. Naklonil se přes stůl, muže s knírkem uchopil za výložky livrejované kazajky a přitáhl ho ke hraně stolu. „Cos to řekl, ty blabuňko?“

Muž zbledl, ale třesoucí rukou se mu podařilo zazvonit ještě jednou.

Tělnatý muž v zmačkaném obleku s hnědou parukou na hlavě se vynořil za rohem stolu, pozvedl tlustý ukazováček do výše a řekl: „Hej.“

De Ruse pustil muže ze sevření. Hleděl bezvýrazně na kabát tělnatého muže, posypaný popelem z doutníku.

Tloušťák řekl: „Jsem zdejší šerlok. Jestli se chcete rvát, musíte se obrátit na mne.“

„Mluvíte mou řečí,“ řekl De Ruse. „Pojďte tamhle do kouta.“

Odešli spolu do rohu haly a posadili se pod palmu. Zaválitý muž se přátelsky zašklebil, nadzvedl okraj paruky a podrbal se na lebce.

„Jmenuju se Kuvalick,“ řekl. „Někdy mám taky cukání tomu Švýcarovi jednu trhnout. O co kráčí?“

De Ruse řekl: „Umíte držet jazyk za zuby?“

„Kdepak. Rád povídám. V téhle slepičárně je to moje jediná zábava.“ Kuvalick vytáhl z kapsy půlčik doutníku a když si ho zapaloval, ožehl si nos.

De Ruse řekl: „Ale tentokrát musíte zůstat němý.“

Sáhl do kapsy saka, vytáhl náprsní tašku, vyndal dvě desítky.

Otočil si bankovky kolem ukazováku, trubičku stáhl s prstu a tlouštíkoví ji zasunul do vnější kapsy kabátu.

Kuvalick zamrkal, ale neříkal nic.

„V Candlessově apartmá je jistý George Dial,“ řekl De Ruse. „Venku stojí jeho vůz. Chci s ním mluvit, ale nesmí se dovědět mé jméno. Můžete mě k němu dovést a zůstat u toho.“

Oblouhlý muž opatrně opáčil: „Je už hodně pozdě. Třeba leží už v posteli.“

„Pak tedy leží ve falešné posteli,“ řekl De Ruse. „A je na čase, aby z ní vstal.“

Tělnatý muž se zvedl. „To, co si myslím teď, se mi moc nelíbí. Ale ty vaše pětky se mi zato líbí moc,“ řekl. „Půjdu nakouknout dovnitř, jestli jsou vzhůru. Počkejte tady.“

De Ruse přikývl. Kuvalick se podél zdi odšoural a potom zmizel za dveřmi v rohu. Hranaté pouzdro pistole na kyčli mu při chůzi vyčuhovalo zpod kabátu. Zřízenec u pultu hleděl za ním, potom se pohrdavě podíval na De Ruseho a vytáhl pilníček na nehty.

Deset minut uplynulo. Patnáct. Kuvalick se nevracel. De Ruse se pojednou zvedl, srahl čelo a kráčel ke dveřím v rohu. Zřízenec u pultu strnul, oči mu zabloudily k telefonu, ale nedotkl se ho.

De Ruse prošel dveřmi a octl se na zastřešené chodbě. Z tašek na střeše pomalu stékaly kapky deště. Prošel dvorkem, uprostřed kterého byl dlouhý plovací bazén, vystavěný z kachlíček v pastelových barvách. Z konce dvorku odbočovaly další patia. Na dvorku nalevo vzadu svítilo jedno okno. De Ruse se nazdařbůh vydal k němu. Když přišel blíže, rozeznal na dveřích číslo 12 C.

Vystoupil po dvou schodech a stiskl tlačítko zvonku, který cinknul kdesi v dáli. Nic se nestalo. Za chvílku opět zazvonil, potom stiskl kliku. Bylo zamčeno. Zdálo se mu, že odkudsi zevnitř slyší tlumený buchot.

Okamžik stál na dešti, potom obešel roh bungalovu a úzkým, velmi mokrým průchodem kráčel dozadu. Zkusil zadní dveře. Byly rovněž zamčeny. De Ruse zaklel, z podpaždí vytáhl revolver, přidržel klobouk ke skleněné výplni a sklo rozbil pažbou. Střepy spadly dovnitř se slabým cinkotem.

Zasunul revolver na místo, opět si nasadil klobouk, dírou ve skle prostrčil ruku a odemkl dveře.

Kuchyň byla prostorná a světlá, s podlahou z černých a žlutých dlaždiček. Vypadala jako by sloužila převážně k míchání drinků. Ve vykachličkované výlevce stály dvě láhve Haig and Haig, láhev Hennessy a tři či čtyři láhve aperitivů. Krátká předsíňka vedla k zavřeným dveřím, za kterými byl obývací. V rohu vedle rozsvícené stojací lampy stálo křídlo. Na nízkém stolku s drinky a sklenkami hořela další lampa. V krbu dohořívala polena.

Buchot se nyní rozléhal silněji.

De Ruse přešel přes obývací a spojovacími dveřmi, zakrytými nařasenými záclonami, vstoupil do krátké chodby vedoucí do táflovací ložnice. Bouchání vycházelo z jedné skříně. De Ruse otevřel skříň a spatřil v ní muže.

Seděl na podlaze, zády k řadě šatů pověšených na ramínkách. Tvář měl omotanou ručníkem a druhým ručníkem byly svázané jeho nohy. Zápěstí měl spoutané za zády. Byl to

holohlavý muž s lebkou jako klouzačka, podobný croupierovi z klubu Egypt.

De Ruse na něho nepřívětivě zíral, ale pojednou se zakřenil, sehnul se a zbavil ho pout.

Muž vyplivl z úst žínku, chraptavě zaklel a ponořil se mezi šaty visící ve skříni. Když se opět objevil, držel v rukou cosi chlupatého, co uhladil a nasadil na bezvlasou lebku.

Proměnil se zase v Kuvalicka, hotelového dozorce. Z úst se mu nepřesávaly řinout kletby, když vstal a ucouvl se zmrzlým, nedůvěřivým úšklebkem na masité tváři. Pravačkou hmátl k pouzdru pistole na kyčli.

De Ruse rozpráhl ruce: „Tak vypravujte,“ a posadil se na kretonem potažený stoleček.

Kuvalick ho chvíli klidně pozoroval a potom sundal ruku s pistole.

„Okno svítilo,“ řekl, „a tak jsem zazvonil. Otevřel mi vysoký tmavý chlápek. Viděl jsem ho už víckrát tady. Byl to Dial. Povídám mu, že ve vestibulu čeká nějaký muž a chce s ním nenápadně mluvit, ale že mi nechce říct, jak se jmenuje.“

„Tím jste si zavařil,“ poznamenal De Ruse suše.

„Ještě ne, až o moment později,“ zakřenil se Kuvalick a vyplivl kousek žínky. „Popsal jsem vás. A t í m h l e jsem si zavařil. Dial se divně uculil a povídal, abych šel na chvíli dovnitř. Projdu kolem něj, on dveře zavře a přitiskne mi bouchačku na ledviny. ‚Říkal jste, že má na sobě tmavý oblek?‘ povídá on. A nato já: ‚Jo. A k čemu je ta bouchačka?‘ A on povídá: ‚Má šedý oči a takový kudrnatý černý vlasy? A tvrdý výraz kolem úst?‘ A já povídám: ‚Ano, vy drbane, a k čemu ta bouchačka?‘ On povídá: ‚Na tohle‘ a dá mi s ní šlupku do týla. Já se svalím, ale zůstanu při vědomí. Pak se z jedněch dveří vynoří ta Candlessová, nato mi svážou ruce a nohy a hodí mě do šatníku. A je to hotový. Slyším, že ještě chvíli tady v pokoji šmátrají a pak ticho. To je všechno, dokud jste nezazvonil.“

De Ruse Se pomalu, přívětivě pousmál. Seděl na stolečku pohodlně s uvolněnými svaly.

„Oba zdrhli,“ pronesl tiše. „Dostali hlášku. Myslím, že to nebylo zrovna moc chytré.“

Kuvalick řekl: „Já jsem bývalý polda od Wells Fargo a nejsem žádný houska, něco vydržím. Co měli za lubem?“

„Co je to za ženu, ta paní Candlessová?“

„Bruneta, fešná a jede po mužských, jak se říká. Už je drobet opotřebovaná a vyzáblá. Každý tři měsíce měli novýho šoféra a tady v Case je taky pár štramáků, co jí nejsou buřt. No a nakonec ten libovej frajer, co mi dal tu pecku.“

De Ruse koukl na hodinky, přikývl, naklonil se dopředu, chystaje se vstát: „Myslím, že je na čase zavolat poldíky. Máte mezi nimi nějakého známého, abyste mu přihrál případ únosu?“

„To počká,“ řekl nějaký hlas.

George Dial vešel rychle z chodbičky do místnosti a tiše se zastavil s dlouhou tenkou pistolí s tlumičem v ruce. Oči měl lesklé a rozlícené, ale jeho jako citrón žlutý prst pevně svíral spoušť malé pistole.

„My jsme nezdrhli,“ řekl. „Tak daleko ještě nejsme. Ale nápad to není špatný – pokud jde o vás dva.“

Kuvalick hmátl baculatou rukou ke kyčli.

Pistolka s dlouhým černým tlumičem dvakrát slabě a tlumeně škytla.

Z Kuvalickovy kazajky se vyvalil obláček prachu. Prudce rozhodil ruce a jeho očka se doširoka rozevřela jako semena v pukajícím lusku. Těžce padl na stěnu, sklouzl po ní a s pootevřenýma očima, zády ke stěně, zůstal tiše ležet na levém boku. Paruka se mu svezla a seděla na lebce nakřivo.

De Ruse se podíval na Kuvalicka a rychle zase pohlédl na Diala. Jeho tvář se nepohnula, neobjevil se na ní výraz vzrušení.

„Zbláznil jste se, Diale,“ řekl. „Zničil jste svou poslední šanci. Blufem byste ještě mohl z toho vybruslit. Tohle není však vaše jediná chyba.“

Dial řekl chladně: „Ano, teď to vím. Neměl jsem na vás ty dva chlápky posílat. Udělal jsem to, protože jsem myslel, že to klapne. To plyne z toho, když člověk není profík.“

De Ruse mírně kývl a na Diala pohlédl téměř přátelsky: „Jen tak pro zajímavost – kdo vám dal hlášku, že všechno kikslo?“

„Francy – a trvalo jí to sakra dlouho, než se ozvala,“ odpověděl Dial vztekle. „Mizím a nějaký čásek jí za to nebudu moc poděkovat.“

„Nikdy,“ řekl De Ruse. „Nedostanete se ani z města. A nedotknete se ani nikláku z Candlessových peněz. Ani vy, ani vaši komplici ani vaše ženská. Poldíci dostávají všechny informace – zrovna v tuto chvíli.“

„My už proklouznem,“ řekl Dial. „A máme při sobě dost oběživa, aby nám vydrželo, Johnny. Tak šmytec.“

Dial napjal svaly na tváři a pozvedl ruku s pistolí. De Ruse přivřel oči a čekal. Ale rána ze zbraně nevyšla. Za Dialem se ozvalo zašustění a vysoká bruneta v šedém kožichu vklouzla do místnosti. Na tmavých vlasech v týlu stočených na uzel měla nasazený klobouček. Tvář měla bledou a na rtech růž černou jako saze.

Její chladný protáhlý hlas vůbec neladil s napjatým výrazem její hubené tváře. „Kdo je Francy?“ pronesla studeně.

De Ruse rozevřel oči doširoka, jeho tělo strnulo a pomalu sunul pravici nahoru k hrudi.

„Francy je moje přítelkyně,“ řekl. „Pan Dial se mi ji pokoušel přebrat. Ovšem, má na to právo. Je hezký mládenec a může si vybrat ženu, která se mu líbí.“

Na tváři vysoké brunety se pojednou objevil výraz rozhořčení a vzteku. Divoce se vrhla na Dialovu paži, v níž držel pistoli.

De Ruse hmátl do podpaždí a vytáhl osmatřicítku. Jeho colt však nevystřelil. Ani pistole s tlumičem v Dialově ruce se neozvala. Z mohutného hraničářského coltu s osm coulů dlouhou hlavní se ozvalo zadunění jako z kanónu. Ozvalo se

od podlahy, od Kuvalickova pravého stehna, kde jeho tlusté prsty držely dýmající zbraň.

Zaduněla pouze jednou. Dial jako by byl nějakou obří rukou mrštěn ke stěně. Narazil hlavou o zeď a vzápětí se z jeho snědé hezkého obličeje stala krvavá maska.

Zvolna se sesul na podlahu a drobná pistole s černým tlumičem mu padla před nohy. Bruneta se vrhla po ní, poklekla vedle Dialova nataženého těla.

S tváří křečovitě staženou, rty ohrnutými a vyceněnými vlčími zuby zbraň uchopila a pozvedla.

Kuvalickův hlas řekl: „Já jsem tvrdý chlap. Býval jsem poldou u Wells Fargo.“

Jeho kanón znovu zaburácel. Žena zaječela. Byla vržena na Dialovo tělo. Její oči se otevřely a zavřely, otevřely a zavřely. Tvář měla bílou jako křída.

„Nic jí není. Jenom natržený křídlo,“ řekl Kuvalick a vstal. Rozepjal kabát a poklepal se po prsou.

„Neprůstřelná vesta,“ prohlásil pyšně. „Ale myslel jsem, že líp bude moment se nehýbat, aby mě nestřelil do ksichtu.“

12

Francine Leyová zívla, protáhla své dlouhé nohy oděné v zeleném pyžamu a podívala se na drobné zelené trepy, v nichž vězely její nahé nohy. Ještě jednou zívla, vstala a nervózně přešla pokojem k psacímu stolu. Nalila si sklenku a rychle ji vypila. Přitom se trochu otřásla. Její tvář vypadala unaveně a vyčerpaně, oči měla zapadlé a pod nimi temné kruhy.

Pohlédla na miniaturní hodinky na zápěstí. Blížila se čtvrtá hodina ranní. Když zaslechla šramot, hbitě se otočila s pozvednutou rukou, opřela se zády o hranu psacího stolu a rychle a sípavě oddechovala.

De Ruse prošel mezi červenými drapériemi. Zastavil se, netečně na ni pohlédl, potom beze spěchu odložil klobouk

a plášť a hodil je přes židli. Shodil sako, odepjal hnědé pouzdro s revolverem a šel ke stolu s drinky.

Přičichl k jedné sklence, nalil do ní whisky asi z jedné třetiny a jedním rázem ji vypil.

„Tomu syčákovi jsi přece jen dala hlášku,“ pronesl zasmušile a díval se na prázdnou sklenku v ruce.

„Musela jsem mu zavolat,“ řekla Francine Leyová. „Co se stalo?“

„Muselas tomu syčákovi zavolat,“ pronesl De Ruse nezměněným tónem. „Moc dobře jsi věděla, že v tom vězí až po uši. Chtělas mu dát možnost, aby pláchl, i kdyby mě měl přitom sejmut.“

„Jsi poraněn, Johnny?“ zeptala se tichým, unaveným hlasem.

De Ruse neodpověděl, ani se na ni nepodíval. Pomalu postavil sklenku, nalil si do ní whisky, přidal sodovku a hledal led. Když ho nenašel, usrkával nápoj s očima upřenýma na bílou stolní desku.

„Neznám muže, který by tě předčil, Johnny,“ řekla Francine Leyová. „I kdybych někoho podobného znala, nechtěla bych ho.“

De Ruse zvolna odvětil: „Opravdu? To jsem rád, děvenko. Jenže já nejsem tak dokonalý, jak si myslíš. Byl bych teď studený, nebýt jednoho komického hotelového fízla, který tahá do práce Buntline Special a nosí neprůstřelnou vestu.“

Po chvíli řekla Francine Leyová: „Chceš, abych odešla?“

De Ruse na ni letmo pohlédl a nato odvrátil oči. Postavil sklenku na stůl a kráčel pryč. „Ne, pokud mi budeš říkat pravdu.“

Uvelebil se v lenošce, opřel se lokty o boční opěradla a dlaněmi si zakryl obličej. Francine Leyová se na něho chvíli dívala, potom šla k lenošce a posadila se na boční opěradlo. Jemně mu zvedla hlavu, až spočinula zátylkem na opěradle a jala se ho hladit po čele.

De Ruse zavřel oči. Uvolnil tělo a ospale promluvil: „Podle všeho jsi mi zachránila život v klubu Egypt. To ti myslím dalo právo, aby ten mladík mohl na mne vystřelit.“

Francine Leyová nepromluvila a dále mu prsty přejížděla po čele.

„Mladík je po smrti,“ pokračoval De Ruse. „Ten hotelový čmuchal mu ustřelil obličej.“

Ruka Francine Leyové se na vteřinku zastavila. Ale vzápětí mu hladila čelo dále.

„Candlessova žena byla s ním spřáhnutá. Je posedlá sexem. Toužila mít Hugovy prachy a všechny muže na světě – kromě Huga. Bohudíky, že nezhasla. Pověděla toho dost. A Zapparty rovněž.“

„Ano, miláčku,“ řekla Francine Leyová tiše.

De Ruse zívl. „Candless je mrtev. Byl už po smrti, ještě než jsme se do toho my dali. Především se chtěli zbavit jeho. Parisimu to bylo jedno, hlavně, že mu za to někdo zaplatil.“

„Ano, miláčku,“ řekla Francine Leyová.

„To ostatní ti dopovím ráno,“ řekl De Ruse zmoženě. „Myslím, že já a Nicky jsme u poldíků z obliga... Odjedeme spolu do Rena a vezmeme se... Mám už po krk toho, žít jak toulavý kocour... Přines mi drink, děvenko.“

Francine Leyová se nepohnula, pouze ho dále jemně hladila po čele a po spáncích. De Ruse zapadl hlouběji do lenošky. Hlava se mu svezla na bok.

„Ano, miláčku.“

„Neříkej mi miláčku,“ ozval se De Ruse zastřeným hlasem. „Říkej mi prostě práskač.“

Když pevně spal, vstala z opěradla a posadila se naproti němu. Seděla úplně tiše a dívala se na něho, tvář opřenou o dlouhé štíhlé ruce s nehty nalakovanými třeshňově rudě.

Muž, který stál v cestě

Senátor se stále kousal do rtu, jako by ho trápily nějaké neřešitelné problémy. Byl to robustní muž a energie z něho přímo vyzařovala. Zdálo se, že kožené křeslo, v němž sedí, je pro něho příliš malé a křehké; rozložitá ramena a oba lokty přečnívaly přes opěradla.

Také hlavu měl velkou a hranatou; pod kšticí ocelově šedých vlasů byla vrásčitá tvář s hlubokými, ostře řezanými rysy, z nichž rovněž sálala síla.

Když konečně vstal a přešel po pracovně, aby nabídl hostu whisky a doutníky, obrovský pokoj jako by se náhle zmenšil – stěny i strop se nějak scvrkly, parkety jako by každým okamžikem hrozily zavrzat pod těžkými kroky jeho silných nohou – třebaže na to byly příliš kvalitní, jak se sluší na parkety v domě obývaném Dupontovým společenským kruhem. Opuštěné křeslo zelo prázdnotou a zdálo se, že prostorná vyčalouněná dutina ihned pozbyla veškeré důstojnosti, jakmile do ní senátor znova usedl.

Druhý muž se senátorovi nápadně nepodobal. Seděl strnule a vzpřímeně na kraji jednoho z nejméně pohodlných křesel, která v pokoji byla, a ignoroval lákavé cizokrajné doutníky, které mu hostitel přistrčil k ruce. Kostnatým palcem cpal hrubý černý tabák do hlavičky šedožluté dýmky, vyrobené z kukuřičné palice.

Vypadal na pětasedesát, ačkoli mu mohlo být o deset let méně. Léta nezměkčila jeho kůži, naopak, spíš ji proměnila v pergamen. Neupravené vlasy, pokud mu nějaké zbyly, měly špinavě žlutobílou barvu – v mládí patrně bývaly světle hnědé. Knír stejného odstínu, kromě míst zbarvených tabákem tmavěji, mu spadal přes povadlé rty. Měl nízké, uzoučké

a ploché čelo, jaké mívají plazi. Dlouhý nos, z obou stran promáčkнутý, trčel pod nevýraznýma očima neurčité barvy. Měl malou bradu, která zřetelně ustupovala dozadu.

Ani v botách se silnými podrážkami nebyl vyšší než metr sedmdesát – něco málo nad senátorovo rameno – a ručička váhy nastavené na půl metráku by se ani nepohnula, kdyby se na váhu postavil. Měl na sobě pomačkaný oblek, jehož barva kdysi bývala v módě, a na podlaze vedle jeho křesla ležel měkký černý klobouk.

Když si nacpal dýmku, otočil se ke stolu, nalii si z láhve plnou sklenici a naráz ji do sebe hodil. Neotřásl se při tom, ba ani se neušklíbl, jak to obvykle dělají lidé, kteří pijí nezředenou whisky. Potom, nevšímaje si zápalek, které ležely na stojánku vedle něho, začal hledat po kapsičkách vesty a vytáhl sirku s obyčejnou hnědou hlavičkou, jaké v dnešní době vídáme zřídka, škrtl o podrážku, a když praskavé vyšlehl plamínek, přiložil jej k dýmce.

Jeho pohled ani na okamžik neutkvěl na nábytku luxusně zařízeného pokoje; těkavě přeskakoval ze senátora na dýmku, na klobouk ležící na podlaze a zpátky na senátora.

Mužík se podle všeho necítil příliš volně v elegantním prostředí, na které zřejmě nebyl zvyklý. Rozhodně se však nechoval bázlivě ani uctivě – spíš se zdálo, že se mu luxusně zařízený byt nezamlouvá, a že jej proto také tak ostentativně ignoruje.

Senátor žvýkal doutník, potom vrhl zamračený pohled na podlahu a spustil. V politických kruzích byl považován za rezervovaného muže, který se vyjadřuje stručně a jasně a je skoupý na slovo. To, co teď říkal, bylo však v naprostém rozporu s touto pověstí.

Mluvil roztržitě – nakousl větu, a místo aby ji dovedl k logickému závěru, přešel k něčemu, co nepatřilo k věci – nebo větu vůbec nedokončil. Mužík mu občas jednoslabičně odpověděl pohotovým bezbarvým hlasem; hostitelova slova mu zřejmě nedělala těžkou hlavu. Bylo mu jasné, že senátor

pro něho neposlal proto, aby s ním porozprávěl o sklizni obilí či o politické situaci v sudlowském okrese.

Tímto nervózním okolkováním promarnil senátor dobré tři čtvrtě hodiny. Potom odhodil uhaslý doutník do krbu a přistrčil si křeslo blíž k návštěvníkovi. Naklonil se k němu a sraštil čelo tak, že se mu mezi obočím objevily hluboké rýhy.

„Pro tohle všechno jsem vás ale nechtěl vidět, Inchi,“ řekl, a jeho hluboký hlas zněl působivě, i když hovořil napůl šeptem. „Dostal jsem se do nesnází a potřebuji, abyste mně pomohl.“

Gene Inch téměř neznatelně přikývl.

„Mohu s vámi počítat?“ A potom, když následovalo další neurčité přikývnutí: „Víte přece, že jsem dal Tomovi milost, když jsem byl guvernérem.“

K udělení milosti ho tehdy přiměly politické důvody – jenomže co na tom záleželo? Udělil Tomu Inchovi milost.

Gene Inch vyndal z úst dýmku a řekl: „Jo, to vím, že jste dal Tomovi milost. Inchovi nemusíte jeho dluhy připomínat.“

„Pomůžete mi tedy?“

„Mno – jo. Koho mám zamordovat?“

Senátor se zděsil.

„Zamordovat?“ opakoval hlasem plným hrůzy. „Zamordovat?“

Inch se ďábelsky zašklebil a vycenil zkažené zuby, zahnědlé od kouření.

„Nic horšího to snad nebude,“ řekl. „Měl byste mi radši říct rovnou, oč jde.“

Senátor mu položil roztřesenou ruku na kostnaté koleno.

„Stal jsem se obětí vyděrače. Táhne se to už celá léta, ten chlap s tím začal krátce potom, co jsem přišel do sudlowského okresu. Celou tu dobu jsem byl členem státní legislativy a guvernérem, i teď, co jsem senátorem – pořád jen platím a platím, každý rok víc. Ale teď – teď je načase s tím skoncovat. Od té doby, co jsem ve Washingtonu, Inchi, získal jsem si hromadu přátel, kteří říkají, že mě budou kandidovat na presidenta. Jenomže já nemohu nic podnikat, dokud se nezbavím toho vyděrače. Musím se ho zbavit, jinak je s mou

kariérou konec. Čím významnější úřad zastávám, tím je ten chlap nestydatější a tím víc si tróufá... Kdyby mě snad zvolili za presidenta téhle země... Nemohu na to ani pomyslet, dokud ho nesetřesu.“

Při zmínce o vyděrači zůstala Inchova tvář nehybná a nerozjasnila se ani ve chvíli, kdy senátor začal mluvit o svých vyhlídkách na presidentský úřad. Také jeho oči zůstaly bez lesku jako vždy.

„Kde toho chlapa najdu?“ zeptal se úsečně.

„Počkejte, Gene,“ řekl senátor. „Musíme být opatrní. Nesmí dojít k žádnému skandálu, jinak bych se mohl dostat do horší situace, než v jaké jsem. Chci, abyste to zařídil tak, že mě ten chlap už nebude otravovat, ale nechci, abyste provedl něco, z čeho bych mohl mít ještě větší malér.“

Inch vystrčil spodní ret, aby dal aspoň částečně najevo pohrdání nad tak delikátním obcházením situace, a pak řekl:

„Neškodilo by, kdybyste mi o tom pověděl trochu víc.“

Senátor přimhouřil oči. Promluvil nahlas, ale hovořil spíš sám k sobě než k hostovi:

„Dal jsem milost vašemu Tomovi, když ho odsoudili na doživotí pro vraždu Dicka Haneye... To je přece pravda, no ne?

Přišel jsem do sudlowského okresu před dvaceti lety, vzpomínáte? Utekl jsem tehdy z kalifornské státní věznice v San Quentinu. Jednou v noci jsem se v Oaklandu zapletl do rvačky a zabil jsem člověka. V Oaklandu mě neznali a při zatčení jsem udal falešné jméno. Pravého jména jsem začal znova užívat teprve po útěku a nevím o nikom jiném, komu by se odtamtud podařilo uprchnout. Odsoudili mě na třicet let, ale utekl jsem jim po půl druhém roce. O dva roky později, když už jsem žil v sudlowském okrese, poznal mě jeden člověk, který byl v San Quentinu se mnou. Jmenuje se Frank McPhail, ale vystupuje teď pod jménem Henry Bush. Od té chvíle mu dávám všechno, co seženu – do posledního centu.“

Inch se rozvážně poškrábal na špičce dlouhého nosu.

„Nedalo by se mu to nějak zatrhnout? Může vám vůbec něco dokázat?“

„V sanquentinském archívu mají pořád ještě otisky prstů.“

„Myslíte, že kromě toho Bushe o tom ví ještě někdo jiný?“

Senátor zavrtěl hlavou.

„Jsem si téměř jistý, že se o tom nikomu nezmínil,“ řekl roztrpčeně, „poněvadž jinak by se už byli také ozvali.“

„Kde ten Bush bydlí a jak vypadá?“

„Počkejte, Gene!“ zapřísahal ho senátor. „Nemůžete za ním jít a zastřelit ho. Tady ve Washingtonu ho kdekdo zná a ví se o něm, že je to můj přítel – často se chvástal, že se důvěrně známe. Kdybyste ho zabil, i při největší opatrnosti může něco vyjít najevo a budu mít na krku ještě větší malér než teď. A mimo to nemám na nějaké mordy žaludek.“

Inch se znova zamyšleně poškrábal na nose a upřel mdlý pohled na zakouřenou hlavičku dýmky.

„Které velkoměsto je odtud nejbližší?“

„Do Baltimoru je to jen čtyřicet mil.“

„A znají toho Bushe v Baltimoru?“

„Myslím, že ne. Proč?“

Inch strčil dýmku do kapsy a zvedl klobouk.

„Zítra se uvidíme,“ řekl.

Druhý den večer navštívil Gene Inch senátora znovu. Zdržel se však u něho jen pár minut a mluvil se senátorem v přijímacím pokoji.

„Řekněte tomu Bushovi, že se s ním musíte zítra sejít v Baltimoru a že na něho budete čekat v hotelu Strand mezi desátou a jedenáctou večer, pokoj číslo 411. Ať jde rovnou nahoru a v recepci ať se po vás neptá, poněvadž tam budete zapsán pod vymyšleným jménem. Myslíte, že vám na to skočí?“

„Doufám, že ano,“ řekl senátor rozpačitě, „rozhodně ale bude něco věřit a důkladně se na to připraví. Co máte v plánu, Gene? Přece ho nechcete –“

„To nechte na mně,“ řekl Inch nedůtklivě. „Já už celou tu věc zařídím. Udělejte jen, co vám říkám. Ať si myslí co chce, ať podezírá koho chce – na tom nezáleží. Jde jen o to, aby tam přišel. Spolehněte se, že budete mít po starostech.“

Senátorova svalnatá ruka se zachvěla, když otvíral návštěvníkovi dveře; hubená ruka, kterou si Inch nasazoval černý klobouk, byla však pevná jako patník u silnice označující hranice sudlowského okresu.

Oknem nade dveřmi pronikala do pokoje číslo 411 kalné světlo z chodby a zavřenými okny prosvítal dovnitř odlesk pouličních luceren. Oba zdroje světla rozředily temnotu v místnosti v nepřírozené namodralé šero.

Gene Inch seděl na židli v rohu u dveří a zíral na kliku. Měl na sobě košili a spodky ze silného huňatého flanelu, které se mu krabatily kolem hubených nohou.

V zubech svíral troubel vyhaslé dýmky a z ruky mu visel velký revolver s odřenou pažbou a poškrábanou hlavní. Chodidla jeho bosých nohou spočívala na koberci v zdánlivém klidu.

Někde hodiny odbily desátou. Uplynulo dvacet minut. Potom se klika odemčených dveří pohnula a mezi dveřmi se objevila hřmotná postava. Ve výši prsou držel návštěvník černou automatickou pistoli a mířil jí do pokoje.

Hlaveň Inchova revolveru poskočila kupředu a rýpla hromotluka do boku. Muž sebou škubl, ale nehnul se z místa. Jeho pravá ruka se pomalu rozevřela a pistole dopadla s dutým úderem na podlahu.

Inch ustoupil o krok a řekl: „Pojďte dál a zavřete za sebou dveře.“

Potom pokynul zajatci na židli a sám si sedl na okraj postele.

„Vy jste Bush, že ano?“

„Jsem, a jestli si myslíte...“

„Držte hubu a poslouchajte!“

Bush se podřídil hrozbě pronesené vyšeptalým hlasem podivného a směšně ustrojeného mužíka, který na něho zlomyslně pošilhával z přítmí, ukryt za hlavní obrovského revolveru.

„Sundejte si sako.“

Bush poslechl.

„Hodte je na postel. K nohám.“

Bush zaváhal. Mohl by snad přehodit sako starci přes hlavu a rozdat si to s ním. Jeho oči si však mezitím natolik zvykly na přítmí v pokoji, že viděl, jak scvrklý prst táhne spoušť dolů k objímce – pouze palec přidržoval natažený kohoutek. Jakmile odpor povolí, kohoutek dopadne. Bush hodil sako na postel. Inch prohledal levou rukou kapsy a všechno z nich vyndal. Potom smetl sako na podlahu.

„Obraťte ostatní kapsy.“

Bush vyprázdnil kapsy od kalhot a od vesty, vytáhl z nich kapesní nůž, klíče na kroužku, pár drobných mincí, balíček bankovek, hodinky a kapesník.

„Ten oblek je šitý na míru, co?“ řekl Inch. „Na kalhotách, na vestě a na saku by měly být štítky od krejčího. Vemte si nůž a odpárejte je. A podejte mi klobouk.“

Zatímco popletený vyděrač – který dosud neměl nejmenší tušení, co s ním jeho věznitel zamýšlí – odstraňoval ze šatů štítky, prohlížel si Inch klobouk. Monogram na něm nenašel.

„Oblečte si sako a vemte si klobouk,“ nařídil. „Všechny ty krámy si nacpěte zpátky do kapes – kromě peněz a hodinek. Ty odpárané štítky můžete hodit na podlahu. A teď si stoupněte tamhle ke zdi.“

Inch sebral balíček bankovek a strčil je do kapsy vlastních kalhot pověšených přes opěradlo židle. Hodinky a věci vyndané z kapes Bushova saka zabalil do kapesníku a uložil je do staromódního kufříku.

„Řekněte mi –“ ozval se Bush.

„Držte hubu!“ odsekl Inch vztekle a pohrozil vyděrači revolverem.

Potom se starý muž obezřele rozhlédl po pokoji a spokojeně zabručel. Pozpátku odcouval k posteli, volnou rukou nadzvedl pokrývky a vlezl si pod ně. Revolverem při tom stále mířil na vyděrače. Když pak napůl seděl, napůl ležel opřen o polštáře, přehodil si bílé pokrývky přes prsa. Potom zvolna přitahoval revolver k tělu. Hlaveň se šinula po bílé pokrývce, až zmizela.

Bush měl nechápavě pootevřená ústa a jeho tvář vyjadřovala úžas. Jakmile zbraň zmizela pod pokrývkami, napjal svaly na nohou a chtěl skočit. Než však mohl ohnout kolena a odrazit se, pokojem hromově zaburácel výstřel. Na bílém povlaku se objevila ohořelá díra a rychle se zvětšovala. Bush se svalil na podlahu a z otvoru na levé straně prsou mu tekla krev. V pokoji bylo cítit zápach střelného prachu a doutnající látky.

Inch se vyškrábal z postele, vytáhl z prádelníku baterku a doma zhotovenou černou škrabošku a hodil obě věci na podlahu vedle mrtvého. Potom ještě odkopl k ruce mrtvého automatickou pistoli, která ležela u dveří, sebral s podlahy krejčovské štítky a schoval je pod košili.

O čtvrt hodiny později prohlížel hotelový detektiv s policistou tělesné pozůstatky Henryho Bushe. Vyslechli Gena Inche, který vypověděl, že si šel brzo lehnout, ale něco ho probudilo a v tom uviděl neznámého člověka skloněného nad šaty, které si zvečera pověsil přes opěradlo židle. Pokusil se opatrně vytáhnout zpod polštáře revolver, ale lupič to zpozoroval a Inch byl proto nucen střílet přes pokrývky.

Detektiv a policista skončili ohledání mrtvoly a nyní se radili.

„Nemá u sebe nic, podle čeho by se dala zjistit totožnost.“

„Ne, dokonce ani hodinky nebo nějakou věc, která by nás mohla přivést na stopu.“

„Nemá cenu zjišťovat, odkud měl ten revolver. Tak naivní zas lupiči přece jen nejsou.“

Policista se obrátil k Inchovi.

„Přijďte ráno na komisařství – asi tak v deset.“

A potom s obdivem: „Trefil jste ho parádně – i přes tu deku!“

„Senátor není doma,“ řeklo děvče v předpokoji.

„Řekněte mu, že za ním přišel Gene Inch, slečno.“

„Ale –“

„Běžte a řekněte mu to.“

Senátor přišel osobně otevřít dveře do soukromé pracovny a pustil Inche dovnitř. Tvář měl zsinalou a zdálo se, že nějak těžce dýchá. Když se jeho oči setkaly s Inchovým pohledem, byla v nich podivná směs naděje a strachu.

Jakmile zůstali v pracovně sami, Inch přikývl – otrlé a sebejistě.

„Hotovo. Všechno je v pořádku.“

„A on –“

„V novinách stálo, že nějaký lupič, jehož totožnost se nepodařilo zjistit, se pokusil oloupit farmáře v baltimorském hotelu a byl při tom zabit.“

Senátor se s ulehčením posadil do křesla a nadechl se, jako by vzlykal:

„Jste si jistý, že na nic nepřijdou, Gene?“

Inch pohrdavě sešpulil rty.

„Nemůže se nic stát.“

Senátor vstal a podal svému zachránci obě ruce.

„Nikdy se vám nebudu moci dost odvděčit za to, co jste pro mne udělal, Gene, ale i tak –“

Inch se otočil zády k senátorovým projevům vděčnosti a zamířil ke dveřím. Když držel ruku na klíce, zlomyslně na senátora pohlédl a řekl:

„Každý měsíc prvního od vás čekám šek. A doufám, že to dotáhnete na presidenta – to by se mi moc hodilo.“

Senátor dlouho němě zíral do bezvýrazných a nehybných mužíkových očí. Potom pochopil. Kolena se pod ním podlomila a svezl se do křesla.

„Gene, to ale –“

„Žádné ale!“ zavřel Inch. „Každý měsíc na prvního!“

Obsah

- 1 WILLIAM IRISH
Tančící detektiv
- 2 DAPHNE DU MAURIER
Bez motivu
- 3 ELLERY QUEEN
Dobrodružství s pěticentem od presidenta
- 4 CORNELL WOOLRICH
Oko mrtvého
- 5 RAYMOND CHANDLER
Nevadský plyn
- 6 DASHIELL HAMMETT
Muž, který stál v cestě

BEZ MOTIVU

Detektivní povídky. Z anglických originálů přeložil Jan Zábrana (povídky 1-3) a František Jungwirth (povídky 4-6). Obálku navrhl Jaroslav Sůra. Graficky upravil Václav Jedlička. Vydalo nakladatelství Orbis v roce 1971 jako svou 3230. publikaci. Edice Kobra. Odpovědná redaktorka dr. Karla Kvasničková. Technický redaktor Oldřich Umlauf. Výtvarná redaktorka Věra Šalamounová. Vytiskla Státní tiskárna, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Knihařsky zpracováno v závodě 1, Praha 1, Karmelitská 6. Formát papíru 126 cm. AA 10,38, VA 10,82 – 60i-22-862 – Počet stran 166. Náklad 100 000 výtisků. První vydání. 11 – 011 – 71

13/34 – Cena brož. výtisku Kčs 12,-

BEZ MOTIVU

Americký autor *William Irish* (narozený 1903) napsal kromě dvou románů (*Žena-přízrak*, *Nevěsta byla ve smutku*) několik desítek povídek s neobvyklým místním koloritem, nezvyklým prostředím a překvapivým závěrem. *Daphne Du Maurier* (narozená 1907) patří mezi anglické spisovatele dobře známé i u nás. Připomínáme pouze její *Hospodu Jamajku* a povídku *Ptáci*, která byla předlohou Hitchcockova stejnojmenného filmu. Pod jménem *Ellery Queen* se kryjí dva bratřenci – *Frederic Dannay* a *Manfred B. Lee* – (oba narozeni 1905). Vydali první detektivku v roce 1929 a kromě řady románů a povídek publikují měsíčník *Ellery Queen's Mystery Magazine*, v němž uveřejňují ukázky soudobé i klasické detektivní produkce. *Cornell Woolrich* (narozený 1903) patří mezi jejich časté přispěvatele. *Raymond Chandler* (1888-1959) a *Dashiell Hammett* (1894-1961) jsou zakladateli moderní realistické detektivky, která mimo napínavý děj a věcný záznam faktů metodou filmového střihu – není bez zajímavosti, že oba autoři pracovali dlouhá léta jako scenáristé – se nezalekne ani ostré společenské kritiky.